

ΑΡ-ΡΑΧΕΙΚ ΑΛ-ΜΑΧΤΟΥΜ

Το Σφραγισμένο Νέκταρ

(ΤΟΜΟΣ 1, 2, 3 & 4)

[Ελληνικά – Greek – يوناني]

Σαφεί Αρ-Ραχμάν Αλ-Μουμπαρακφούρι

Μετάφραση :

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)
& Ρηγάλος Κωνσταντίνος

Επιμέλεια : Τσεκούρα Βίβιαν & Άχμαντ Αλ-’Αμίρ

2014 - 1435

IslamHouse.com

الرحيق المختوم

[بحث في السيرة النبوية]

« باللغة اليونانية »

صفي الرحمن المباركفوري

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ريجالوس كونستادينوس

مراجعة: أحمد الأمير & تساكورا فيفيان

2014 - 1435

IslamHouse.com

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

- Γεωγραφία και Έθνος
- Διακυβέρνηση και Οικονομία
- Θρησκεία και Κοινωνία

ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΦΥΛΕΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΠΟΣ ΠΟΥ ΖΟΥΣΑΝ

Η Προφητική Σείρα [η ιστορία της ζωής του Προφήτη Μωχάμμαντ 𐤎𐤓 (το Έλεος Του Αλλάχ και ειρήνη σ' αυτόν)] αντιπροσωπεύει το Μήνυμα που ο Προφήτης 𐤎𐤓 μετέδωσε στους ανθρώπους, με τα λόγια, αλλά και με τις πράξεις, την καθοδήγηση, και τη συμπεριφορά του. Ο Προφήτης 𐤎𐤓 ανέτρεψε όλα τα δεδομένα της ζωής: αντικατέστησε το κακό με το καλό, έβγαλε τους ανθρώπους από το σκοτάδι στο φως, αντικατέστησε τη λατρεία των δούλων (Του Αλλάχ), με τη λατρεία Του Θεού των δούλων (Του Αλλάχ), αλλάζοντας τον ρου της ιστορίας και τη ζωή των ανθρώπων σε όλον τον κόσμο. Δε μπορούμε να αντιληφθούμε πλήρως αυτήν την εκπληκτική εικόνα, παρά μόνο αν συγκρίνουμε μεταξύ των συνθηκών που επικρατούσαν πριν απ' αυτόν, και του πώς αυτές άλλαξαν μετά από αυτόν. Κάτι τέτοιο απαιτεί μια συνοπτική παρουσίαση της ιστορίας των λαών των Αράβων, του πώς αυτοί οι λαοί αναπτύχθηκαν πριν το Ισλάμ, της ιστορίας των κυβερνήσεων, του τρόπου

λειτουργίας των φυλών που κυριαρχούσαν στην εποχή πριν τον ερχομό του Προφήτη ﷺ, καθώς και εικόνων από τις άλλες θρησκείες, τις πεποιθήσεις, τις παραδόσεις και τα έθιμα, την οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση. Όλα αυτά τα συμπεριλάβαμε στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου, που ακολουθεί.

Τοποθεσία των Αράβων:

Γλωσσολογικά, η λέξη «Άραμπ (Αραβας)» σημαίνει ερημώδης και άγονη γη, χωρίς σχεδόν καθόλου νερό και δέντρα. Από την αυγή της Ιστορίας, η Αραβική χερσόνησος και οι άνθρωποι που την κατοικούν αποκαλούνται έτσι.

Η Αραβική χερσόνησος περικλείεται δυτικά από την Ερυθρά Θάλασσα και από τη χερσόνησο του Σινά, ανατολικά από τον Αραβικό Κόλπο, νότια από την Αραβική Θάλασσα, που είναι ένα κομμάτι του Ινδικού Ωκεανού, και βόρεια από το Λεβάντες (=Αλ-Σαμ / ένας γεωγραφικός όρος που περιλαμβάνει την Συρία, την Κύπρο, την Παλαιστίνη, τον Λίβανο, την Ιορδανία και ένα μέρος από τη χερσόνησο του Σινά / παλαιά Συρία) και ένα κομμάτι του Ιράκ. Η περιοχή υπολογίζεται από 1 έως 1,25 εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια.

Λόγω της γεωγραφικής της θέσης, η χερσόνησος πάντα κατείχε μεγάλη σημασία. Όσον αφορά το εσωτερικό της, αποτελείται κατά κύριο λόγο από ερήμους και αμμώδεις περιοχές, που την έχουν καταστήσει δυσπρόσιτη σε ξένους

και εισβολείς, και έχει εξασφαλίσει στους κατοίκους της απόλυτη ελευθερία και ανεξαρτησία ανά τους αιώνες, παρά τη γειτονική παρουσία δύο μεγάλων αυτοκρατοριών.

Από την άλλη πλευρά, ο χώρος γύρω από αυτήν, την έκανε να είναι το κέντρο του παλαιού κόσμου και της παρείχε δεσμούς από την ξηρά και τη θάλασσα προς όλα τα έθνη της εποχής. Χάρη στη στρατηγική της θέση η Αραβική χερσόνησος ήταν εμπορικό, πολιτιστικό, θρησκευτικό και καλλιτεχνικό κέντρο.

Αραβικά φύλα:

Τα Αραβικά γένη διαιρέθηκαν ανάλογα με την καταγωγή τους σε τρεις ομάδες:

- **Αφανισμένοι Άραβες:** Οι αρχαίοι Άραβες, που λίγα είναι γνωστά για την ιστορία τους, μερικοί από τους οποίους ήταν οι Άντ, οι Θαμούντ, οι Τάσαμ, οι Τζαντείς, οι Έμλάκ, και άλλοι.
- **Καθαροί (Γνήσιοι) Άραβες:** Ήταν απόγονοι του Γιαστζουμπ μπιν Για΄ρουμπ μπιν Καχτάν. Αποκαλούνταν επίσης Καχτανιανοί Άραβες.
- **Αραβοποιημένοι Άραβες:** Οι οποίοι ήταν απόγονοι του Προφήτη Ισμαήλ (ειρήνη σε αυτόν) και αποκαλούνταν Αντανιανοί Άραβες.

Οι Καθαροί (Γνήσιοι) Άραβες —ο λαός του Καχτάν— αρχικά ζούσαν στην Υεμένη και αποτελούνταν από πολλές φυλές, δύο από τις οποίες ήταν πολύ γνωστές:

1. Οι Χίμγιαρ μπιν Σαμπά' (Σαββά): Οι πιο διάσημες από τις φυλές των Χίμγιαρ ήταν οι Ζαϊντ Αλ-Τζαμχούρ, οι Κουντά'α και οι Σακάσικ.

2. Οι Καχλάν μπιν Σαμπά': Οι πιο διάσημες από τις φυλές των Καχλάν ήταν οι Χαμντάν, οι Ανμάρ, οι Τάι', οι Μούδχιτζ, οι Κίνντα, οι Λακχμ, οι Τζουντάμ, οι Άζντ, οι Άους, οι Χάζρατζ και οι απόγονοι των Τζάφνα — των βασιλέων του Λεβάντες (της παλαιάς Συρίας) που είναι γνωστοί ως Ααλ-Γασσάν.

Τα φύλα Καχλάν μετανάστευσαν από την Υεμένη για να κατοικήσουν σε διάφορα μέρη της Αραβικής Χερσονήσου πριν από τη Μεγάλη Πλημμύρα (Σάιλ Αλ-΄Αριμ), εξ' αιτίας της πτώσης του εμπορίου κάτω από την πίεση και την κυριαρχία των Ρωμαίων σε διαδρομές και της ξηράς και της θάλασσας έπειτα από την κατάκτηση της Αιγύπτου και του Λεβάντες (παλαιά Συρία) από τους Ρωμαίους. Φυσικά, ο ανταγωνισμός μεταξύ των Καχλάν και των Χίμγιαρ οδήγησε στην εξόντωση των πρώτων και την εγκατάσταση των δευτέρων στην Υεμένη.

Τα μεταναστευτικά φύλα των Καχλάν μπορούν να διαιρεθούν σε τέσσερις ομάδες:

1- Τους Άζντ: οι οποίοι υπό την καθοδήγηση του ‘Ιμράν μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’, περιπλανήθηκαν στην Υεμένη, έστειλαν πιονιέρους και τελικά κατευθύνθηκαν ανατολικά και βόρεια. Οι πληροφορίες για τη μετανάστευσή τους μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

- Ο ‘Ιμράν μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’ και οι απόγονοί του κατευθύνθηκαν προς το ‘Ουμάν όπου ίδρυσαν τη φυλή Άζντ του ‘Ουμάν.
- Οι Μπανού Νασρ μπιν Αλ-Άζντ (οι απόγονοι του Νασρ) κατευθύνθηκαν προς την Τουχάμα όπου ίδρυσαν τη φυλή Άζντ του Σάνου’α.
- Ο Θά’λαμπα μπιν ‘Αμρ Μουζαϊκιγιά’ κατευθύνθηκε προς το Αλ-Χιτζάζ.
- Ο Χάριθα μπιν ‘Αμρ, γνωστός ως Χουζά’α, περιπλανήθηκε με τους απογόνους του στο Χιτζάζ μέχρι που έφτασαν στο Μαρ Αζ-Ζαχράν. Αργότερα, κατοίκησαν στη Μέκκα, αφού έδιωξαν το λαό της, τη φυλή των Τζούρχουμ.
- Ο Τζάφνα μπιν ‘Αμρ και η οικογένειά του κατευθύνθηκαν προς το Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου εγκαταστάθηκαν και ίδρυσαν το βασίλειο του Γασσάν που πήρε το όνομά του από μια Πηγή νερού, στο Χιτζάζ, όπου είχαν σταματήσει καθώς πήγαιναν στο Λεβάντες (παλαιά Συρία).

2.Τους Λακχμ και τους Τζουντάμ: από τους οποίους προερχόταν ο Νασρ μπιν Ραμπί’α, πατέρας των Μανάδισα, Βασιλέων της Χίρα.

3.Τους Μπανού Τάι’: Που επίσης μετανάστευσαν προς το βορρά για να εγκατασταθούν κοντά στα λεγόμενα ‘Όρη Άγα’ και Σάλμα που συνεπώς ονομάστηκαν όρη Τάι’.

4. Τους Κίνντα: Που εγκαταστάθηκαν στο Μπαχρέιν αλλά εξορίστηκαν στο Χαντραμάουτ και από εκεί στο Νατζντ όπου δημιούργησαν μια δυνατή κυβέρνηση, αλλά όχι για πολύ καιρό, γιατί γρήγορα όλη η φυλή εξανεμίστηκε.

Άλλη μια φυλή των Χίμγιαρ, γνωστή ως Κουντά’α, επίσης έφυγε από την Υεμένη και κατοίκησε της ημίερημο Ασ-Σαμάουα στα σύνορα του Ιράκ.

Οι Αραβοποιημένοι Άραβες είναι τόσο παλιοί όσο ο πρόγονός τους, Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇 και κατάγονται από μια πόλη που λέγεται “Αρ” κοντά στην Κούφα στη δυτική όχθη του Ευφράτη στο Ιράκ. Ανασκαφές έφεραν στο φως πολλές λεπτομέρειες για την πόλη, την οικογένεια του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇, καθώς επίσης και για τις επικρατούσες θρησκείες και τις κοινωνικές συνθήκες.

Είναι γνωστό ότι ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇 έφυγε από την Αρ για την Χαράν και έπειτα για την Παλαιστίνη, την οποία χρησιμοποίησε ως βάση για τη διάδοση του Μηνύματός του. Περιπλανήθηκε σε όλη την περιοχή. Όταν πήγε στην Αίγυπτο, ο Φαραώ προσπάθησε να κάνει κακό στη γυναίκα του, τη Σάρα, αλλά Ο Αλλάχ την έσωσε και το κακόβουλο σχέδιο του Φαραώ στράφηκε εναντίον του ίδιου. Ο Φαραώ συνειδητοποίησε λοιπόν το δυνατό δεσμό της με Τον Αλλάχ

και, σαν αναγνώριση της εύνοιάς της, ή από φόβο για Τον Αλλάχ, παρέδωσε την Άγαρ στις υπηρεσίες της Σάρα, αλλά η Σάρα την έδωσε στον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ۞ ως σύζυγο.

Ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ۞ επέστρεψε στην Παλαιστίνη όπου η Άγαρ γέννησε τον Ισμαήλ ۞. Η Σάρα ζήλεψε τόσο πολύ την Άγαρ που ανάγκασε τον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ۞ να διώξει αυτήν και το παιδί της. Εκείνος τους έστειλε σε μια άγονη κοιλάδα, σε ένα λόφο στο Χιτζάζ, κοντά στον Ιερό Οίκο στη Μέκκα, όπου ούτε άνθρωποι ούτε νερό ήταν κοντά, και επέστρεψε στην Παλαιστίνη αφήνοντας στη γυναίκα και το παιδί του μια δερμάτινη τσάντα με μερικούς χουρμάδες και λίγο νερό. Όχι πολύ αργότερα, τούς τελείωσε και το νερό και το φαγητό, αλλά χάρη στην εύνοια του Αλλάχ η Άγαρ είδε έναν άγγελο που κτύπησε τα φτερά του στη γη και ξεπετάχθηκε μπροστά τους νερό και έτσι μπόρεσαν να ζήσουν και να κατοικήσουν εκεί. Όλη η ιστορία της Πηγής Ζάμζαμ είναι ήδη γνωστή σε όλους. (βλ. Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι).

Άλλη μια φυλή της Υεμένης -του Τζούρχουμ του Δεύτερου- ήρθε και έζησε στη Μέκκα με την άδεια της Άγαρ. Είχε λεχθεί ότι προηγουμένως ζούσαν στις κοιλάδες κοντά στη Μέκκα. Αναφέρεται στο Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι ότι αυτή η φυλή ήρθε στη Μέκκα πριν μεγαλώσει λίγο ο Ισμαήλ ۞ και περνούσαν συχνά μέσα από αυτήν την κοιλάδα, πολύ καιρό πριν από αυτό το γεγονός.

τον με μία μεγάλη θυσία (ένα μεγάλο κριάρι).» (Κοράνι 37:101-107).

Αναφέρεται στη Γένεση ότι ο Ισμαήλ ήταν δεκατρία χρόνια μεγαλύτερος από τον αδελφό του, Ισαάκ. Η ακολουθία της ιστορίας της θυσίας δείχνει ότι στην πραγματικότητα έγινε πριν από τη γέννηση του Ισαάκ, και ότι η Υπόσχεση Του Αλλάχ να δώσει στον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ένα δεύτερο γιο, τον Ισαάκ, έγινε μετά από τη διήγηση ολόκληρης της ιστορίας.

Αυτή η ιστορία μιλάει για ένα τουλάχιστον ταξίδι πριν ο Ισμαήλ να γίνει νεαρός. Ο Αλ-Μπουχάρι αναφέρει ότι ο Ιμπν 'Αμπάς ανέφερε τα υπόλοιπα τρία ταξίδια, που συνοψίζονται ως εξής:

(2) Όταν ο Ισμαήλ έγινε νεαρός, έμαθε Αραβικά από τη φυλή Τζούρχουμ, που τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν πολύ και του έδωσαν μία από τις γυναίκες τους για σύζυγο, λίγο πριν το θάνατο της μητέρας του. Θέλοντας να ξαναδεί τη γυναίκα και το γιο του, ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ήρθε στη Μέκκα, μετά το γάμο του Ισμαήλ , αλλά δεν τον βρήκε στο σπίτι. Ρώτησε τη γυναίκα του για το σύζυγό της και πως περνούσαν. Αυτή παραπονέθηκε για φτώχεια και αυτός της είπε να πει στον Ισμαήλ να αλλάξει το χαλάκι της πόρτας του. Ο Ισμαήλ κατάλαβε το μήνυμα, χώρισε τη γυναίκα του και παντρεύτηκε την κόρη του Μουντάντ μπιν 'Αμρ, αρχηγού της φυλής των Τζούρχουμ.

(3) Μια άλλη φορά ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁 ήρθε να βρει το γιο του, αλλά δεν τον βρήκε στο σπίτι. Έκανε την ίδια ερώτηση στη νέα γυναίκα του και όταν αυτή ευχαρίστησε Τον Αλλάχ εκείνος της είπε να πει στον Ισμαήλ 𐤇𐤃𐤁 να κρατήσει το χαλάκι της πόρτας του (δηλ. να κρατήσει τη γυναίκα του) και επέστρεψε στην Παλαιστίνη.

(4) Μια άλλη φορά, ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁 πήγε στη Μέκκα και βρήκε τον Ισμαήλ 𐤇𐤃𐤁 να τροχίζει ένα βέλος κάτω από ένα ψηλό δέντρο κοντά στη Ζάμζαμ. Η συνάντηση, μετά από ένα τόσο μεγάλο διάστημα αποχωρισμού ήταν τόσο συγκινητική για τον πατέρα, ο οποίος ήταν πολύ στοργικός απέναντι στο φιλότιμο και δίκαιο γιο του. Αυτή τη φορά, πατέρας και γιος έχτισαν το Αλ-Κά'μα (Ιερό Οίκο) και σήκωσαν τους πυλώνες του, και ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤇𐤁, σύμφωνα με την Εντολή Του Αλλάχ κάλεσε το λαό να προσκυνήσουν.

Με την εύνοια Του Αλλάχ, ο Ισμαήλ 𐤇𐤃𐤁 έκανε δώδεκα γιους από την κόρη του Μουντάντ, τα ονόματα των οποίων ήταν Νάμπετ, Κιντάρ, Αντμπα'ίλ, Μίμπσαμ, Μίσμα', Ντούμα, Μίσα, Χούντοντ, Τείμα, Γιατούρ, Ναφίς και Καϊντουμάν, και οι οποίοι τελικά διαμόρφωσαν δώδεκα φυλές κατοικώντας στη Μέκκα και έχοντας εμπορικές σχέσεις ανάμεσα στην Υεμένη, στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και στην Αίγυπτο. Αργότερα αυτές οι φυλές εξαπλώθηκαν, ακόμα και έξω από τη χερσόνησο. Η τύχη όλων λησμονήθηκε γρήγορα εκτός αυτής των απογόνων του

Νάμπετ και του Κιντάρ. Οι Ναμπετιανοί – γιοι του Νάμπετ – ίδρυσαν έναν πολιτισμό που άνθισε στα βόρεια του Χιτζάζ, συνέστησαν μια ισχυρή κυβέρνηση που εξάπλωσε την κυριαρχία της σε όλες τις γειτονικές φυλές και έκαναν πρωτεύουσά τους την Πατρά’. Κανείς δεν αμφισβήτησε την κυριαρχία τους μέχρι που ήρθαν οι Ρωμαίοι και κατάφεραν να εξοντώσουν το βασίλειό τους. Κάποιοι από τους μελετητές και τους ερευνητές όπως ο Αλ-Ιμάμ Αλ-Μπουχάρι ότι οι Γασσανίδες βασιλιάδες, καθώς και οι Άους και οι Καζράι κατά πάσα πιθανότητα ήταν Ναμπετιανοί.

Οι απόγονοι του Κιντάρ, του γιου του Ισμαήλ , έζησαν πολύ καιρό στη Μέκκα και πλήθυναν, από τους οποίους γεννήθηκαν ο ‘Αντνάν και ο γιος του Μα’άντ, στο πρόσωπο του οποίου οι ‘Αντνανιανοί Άραβες βρίσκουν τον πρόγονό τους. Ο ‘Αντνάν είναι ο εικοστός πρώτος σε σειρά πρόγονος του Προφήτη . Λεγόταν ότι όποτε ο Προφήτης Μωχάμμαντ μιλούσε για τους προγόνους του, σταματούσε στον ‘Αντνάν και έλεγε: “Οι γενεαλόγοι λένε ψέματα” και δεν προχωρούσε πιο πέρα από αυτόν. Μια ομάδα λογίων, ωστόσο, ερεύνησαν την πιθανότητα του να ψάξουν πιο πέρα από αυτόν, κρίνοντας το συγκεκριμένο Χαντίθ του Προφήτη ως Ντα‘είφ (δηλ. αδύναμο ή πιθανότητα να το έχει πει πράγματι ο Προφήτης είναι πολύ μικρή). Κατέληξαν στο ότι υπάρχουν ακριβώς σαράντα πρόγονοι ανάμεσα στον ‘Αντνάν και τον Ιμπραχίμ (Αβραάμ) .

Ο Νιζάρ, ο μοναχογιός του Μαΐαντ, είχε τέσσερις γιους που επεκτάθηκαν και έφτιαξαν τέσσερις φυλές: τον Εγιάντ, τον Ανμάρ, το Ραμπί'α και το Μουντάρ. Οι δύο τελευταίες διακλαδώθηκαν διαμορφώνοντας πολλά φύλα. Από τον Ραμπί'α προήλθαν ο Άσαντ, ο Άνζα, ο Άμπντούλ Καΐς, και οι δυο γιοι του Ουά'ιλ (ο Μπάκρ και ο Τάγλιμπ), ο Χανίφα και πολλοί άλλοι. Οι φυλές του Μουντάρ επεκτάθηκαν σε δύο μεγάλες φυλές: τους Καΐς Άϊλάν μπιν Μουντάρ, και τα φύλα του Ελιάς μπιν Μουντάρ. Από τον Καΐς Άϊλάν προήλθαν οι Μπανού Σαλίμ, οι Μπανού Χαουάζιν, οι Μπανού Θακείφ, οι Μπανού Σα'σά'α, και οι Μπανού Γατφάν των οποίων απόγονοι ήταν ο Άμπς, ο Δουμπιάν, ο Άστζα' και ο Ά'σαρ. Από τον Ελιάς μπιν Μουντάρ προήλθαν ο Ταμίμ μπιν Μούρα, ο Χουδάιλ μπιν Μουντρίκα, ο Μπανού Άσαντ μπιν Χουζάιμα και φυλές του Κινάνα μπιν Χουζάιμα, από τους οποίους προήλθαν οι Κουράις, οι απόγονοι του Φίχρρ μπιν Μάλικ μπιν Αν-Ναντρ μπιν Κινάνα.

Οι Κουράις επεκτάθηκαν σχηματίζοντας διάφορες φυλές, οι πιο διάσημες από τις οποίες ήταν οι Τζούμαχ, οι Σαχμ, οι Άντεϊ, οι Μαχζούμ, οι Τάιμ, οι Ζούχρα και οι τρεις απόγονοι του Κουσάι μπιν Κιλάμπ: ο Άμπντούντ-Νταρ μπιν Κουσάι, ο Άσαντ μπιν Άμπντούλ Ούζα μπιν Κουσάι και ο Άμπντ Μανάφ μπιν Κουσάι.

Η φυλή του Άμπντ Μανάφ διαιρέθηκε σε τέσσερις άλλες: τους Άμπντ Σαμς, τους Νάουφαλ, τους Μουττάλιμπ

και τους Χάσιμ. Ωστόσο, από τη φυλή του Χάσιμ ο Αλλάχ επέλεξε τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ μπιν ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν ‘Αμπντούλ Μουττάλιμπ μπιν Χάσιμ.

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ είπε:

«Ο Αλλάχ επέλεξε τον Ισμαήλ από τους γιους του Ιμπραχίμ (Αβραάμ), τον Κινάνα από τους γιους του Ισμαήλ, τον Κουράις από τους γιους του Κινάνα, τους γιους του Χάσιμ από τους γιους του Κουράις και επέλεξε εμένα από τους γιους του Χάσιμ.»

Ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντούλ Μουττάλιμπ επανέλαβε το ρητό του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ ﷺ:

«Ο Αλλάχ δημιούργησε τη δημιουργία (τον άνθρωπο) και με έκανε από τους καλύτερους, έπειτα τους χώρισε σε δύο ομάδες και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερη, έπειτα τους χώρισε σε φυλές και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερη, έπειτα τους χώρισε σε οίκους και με έκανε (να ανήκω) στην καλύτερο οίκο. Είμαι λοιπόν από τον καλύτερο οίκο και είμαι η καλύτερη ψυχή (άνθρωπος).»

Έχοντας αυξηθεί σε αριθμό, τα παιδιά του ‘Αντνάν, αναζητώντας βοσκοτόπια και νερό, εξαπλώθηκαν σε όλες τις περιοχές της Αραβίας.

Η φυλή του ‘Αμπντούλ Κάις, μαζί με κάποιους απογόνους του Μπάκρ μπιν Ουά’ηλ και του Ταμίμ, μετανάστευσαν και κατοίκησαν στο Μπαχρέιν. Ο Μπανού Χανίφα μπιν ‘Άλι μπιν Μπάκρ πήγε να εγκατασταθεί στη Χιρ, την πρωτεύουσα της Γιαμάμα. Όλες οι φυλές του Μπάκρ μπιν Γουαήλ έζησαν σε μια περιοχή που περιελάμβανε τη Γιαμάμα, το Μπαχρέιν, τη Σάιφ Κάδιμα, την ακτή, τα σύνορα του Ιράκ, την Ούμπουλα και την Φάχιτ.

Οι περισσότεροι από τη φυλή του Τάγλιμπ έζησαν στην περιοχή του Ευφράτη ενώ κάποιοι από αυτούς έζησαν με τη φυλή του Μπάκρ. Οι Μπανού Ταμίμ έζησαν στην ημίερημο της Μάσρα. Οι Μπανού Σαλίμ έζησαν γειτονικά με τη Μεδίνα στη γη που εκτείνεται από τη Ουάντι Αλ-Κουρά μέχρι την Χάιμπαρ και μέχρι τα ανατολικά και την οροσειρά της Χάρρα. Οι Μπανού Άσαντ έζησαν στην περιοχή ανατολικά της Τιμά’ και δυτικά της Κούφα, σε απόσταση πέντε μέρες με τα πόδια από την Κουφά, ενώ μερικοί από τη φυλή των Τάι’ έζησαν ανάμεσα στο Μπανού Άσαντ και την Τιμά’. Οι Δουμπιάν κατοίκησαν τη γη ανάμεσα στην Τιμά’ και τη Χουράν. Οι Κινάνα έζησαν στην Τιχάμα, ενώ οι Κουράις κατοίκησαν στη Μέκκα και τα προάστιά της. Οι Κουράις έμειναν τελείως διασπασμένοι μέχρι που ο Κουσάι μπιν Κιλάμπ κατάφερε να κάνει τα τάγματά τους να συμμαχήσουν με τιμητικούς όρους καθιστώντας προεξέχουσα τη σημασία και τη θέση τους.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

Όταν ο Προφήτης ﷺ ξεκίνησε το καλεσμά του, υπήρχαν δύο είδη κυβερνητών στην Αραβία: οι εστεμμένοι βασιλείς, που στην πραγματικότητα δεν ήταν ανεξάρτητοι και οι επικεφαλείς των φυλών και των φατριών που απολάμβαναν τις ίδιες εξουσίες και τα ίδια προνόμια που κατείχαν και οι εστεμμένοι βασιλείς και ήταν ως επί το πλείστον ανεξάρτητοι, παρότι κάποιοι από αυτούς μπορεί να έδειχναν ως ένα βαθμό υποταγή σε κάποιον εστεμμένο βασιλιά. Οι εστεμμένοι βασιλείς ήταν μόνο αυτοί της Υεμένης, της Χίρα και της Γασσάν. Όλοι οι υπόλοιποι κυβερνήτες της Αραβίας δεν ήταν εστεμμένοι.

Διακυβέρνηση στην Υεμένη:

Οι λαοί του Σαββά ήταν ένα από τα αρχαιότερα έθνη από τους καθαρούς (Γνήσιους) Άραβες που έζησαν στη Υεμένη. Ανασκαφές που έγιναν στο “Ορ” έφεραν στο φως την ύπαρξη τους εικοσιπέντε αιώνες π.Χ. Ο πολιτισμός τους ήκμασε, και η κυριαρχία τους εξαπλώθηκε έντεκα αιώνες π.Χ.

Είναι δυνατό να διακρίνουμε τις γενιές τους σύμφωνα με τους παρακάτω υπολογισμούς:

1. Από το 1300 π.Χ. μέχρι το 620 π.Χ.

Κατά την εποχή αυτή οι βασιλείς των λαών του Σαββά ονομάζονταν “Μάκριμπ Σαββά”. Η πρωτεύουσα τους ήταν η “Σιρουάχ”, επίσης γνωστή ως “Χουράιμπα”, τα ερείπια της οποίας βρίσκονται σε ένα σημείο, σε απόσταση περίπου πενήντα χιλιομέτρων από τη βορειοδυτική πλευρά της “Μά’ριμπ”. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, άρχιζαν να χτίζουν το “Φράγμα της Μά’ριμπ”, το οποίο είχε τεράστια σημασία για την ιστορία της Υεμένης. Οι Σαββά λέγεται επίσης ότι είχαν τόσο ισχυρή κυριαρχία ώστε είχαν αποικίες εντός και εκτός Αραβίας.

2. Από το 620 π.Χ μέχρι το 115 π.Χ.

Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, εγκατέλειψαν το όνομα “Μάκριμπ” και υιοθέτησαν την ονομασία “Βασιλείς του Σαββά”. Έκαναν επίσης πρωτεύουσα τους στη θέση της Σιρουάχ τη Μά’ριμπ. Τα ερείπια της Μά’ριμπ βρίσκονται σε απόσταση 192 χιλιομέτρων ανατολικά της Σαν’ά’ (Σαναά).

3. Από το 115 π.Χ.. μέχρι και το 300 μ.Χ.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η φυλή των Χίμγιαρ κατέκτησε το βασίλειο του Σαββά και έκανε πρωτεύουσα τη Ριντάν στη θέση της Μά’ριμπ. Αργότερα, η Ριντάν πήρε το όνομα “Διφάρ”. Τα ερείπια της βρίσκονται ακόμα στα Όρη Μαντούρ κοντά στη πόλη “Γιάριμ”. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, άρχισαν να παρακμάζουν και να χάνονται. Το εμπόριο τους παρέλυσε σε μεγάλο βαθμό, καταρχήν εξαιτίας της κυριαρχίας του Ναβαταίων

στο βόρειο τμήμα του Χιτζάζ· δεύτερον, εξαιτίας της υπεροχής των Ρωμαίων έναντι των ναυτικών εμπορικών γραμμών μετά τη ρωμαϊκή κατάκτηση της Αιγύπτου, της Συρίας και του βόρειου τμήματος του Χιτζάζ· και τρίτον, λόγω του ενδο-φυλετικού πολέμου. Λόγω των τριών παραγόντων που αναφέρονται παραπάνω, οι οικογένειες των Καχτάν διαιρέθηκαν και διασκορπίστηκαν.

4. Από το 300 μ.Χ. μέχρι τότε που το Ισλάμ ξεκίνησε να διαδίδεται στην Υεμένη.

Αυτήν την περίοδο έγιναν πολλές διαταραχές και αναβρασμοί. Οι πολλοί και εμφύλιοι πόλεμοι κατέστησαν το λαό της Υεμένης επιρρεπή στην ξένη κατάκτηση και συνεπώς στην απώλεια της ανεξαρτησίας του. Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, οι Ρωμαίοι κατέκτησαν το Άνταν και βοήθησαν ακόμη και τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) να καταλάβουν την Υεμένη για πρώτη φορά το 340 μ.Χ., εκμεταλλευόμενοι τη συνεχή ενδο-φυλετική διαμάχη της Χιμντάν και της Χίμγιαρ. Η κατάληψη της Υεμένης από τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) διήρκεσε μέχρι το 378 μ.Χ., οπότε η Υεμένη κέρδισε ξανά την ανεξαρτησία της. Αργότερα, άρχισαν να εμφανίζονται ρωγμές στο Φράγμα του Μά'ριμπ, πράγμα που οδήγησε στη Μεγάλη Πλημμύρα (Σάιλ Αλ-'Αραμ) (το 450 ή το 451 μ.Χ.) η οποία αναφέρεται στο Ιερό Κοράνιο. Αυτό ήταν ένα σημαντικότατο γεγονός που οδήγησε στην πτώση

ολόκληρου του πολιτισμού της Υεμένης και στη διασπορά των εθνών που ζούσαν εκεί.

Το 523, ο Δου Ναουάς, ένας Εβραίος, ανέλαβε μια μεγάλη εκστρατεία κατά των Χριστιανών του Νατζράν με σκοπό να τους αναγκάσει να ασπαστούν τον Ιουδαϊσμό. Και όταν αρνήθηκαν να αλλαξοπιστήσουν, πετάχτηκαν ζωντανοί σε ένα μεγάλο χαντάκι όπου ο Δου Ναουάς είχε ανάψει μια μεγάλη φωτιά. Το Κοράνιο αναφέρθηκε σ' αυτό το συμβάν:

«**Καταραμένοι οι άνθρωποι (που έφτιαξαν) το χαντάκι**» [Κοράνι 85:4]

Αυτό προκάλεσε μεγάλη οργή μεταξύ των Χριστιανών και κυρίως των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, οι οποίοι όχι μόνο παρακίνησαν τους Αβησσύνιους (Αιθίοπες) εναντίον των Αράβων αλλά συγκέντρωσαν επίσης μεγάλο στόλο, ο οποίος βοήθησε τον αιθιοπικό στρατό, που αποτελούταν από εβδομήντα χιλιάδες στρατιώτες, να επιτύχει και μια δεύτερη άλωση της Υεμένης το 525 μ.Χ., υπό την αρχηγία του Αριάτ, ο οποίος ανακηρύχτηκε κυβερνήτης της Υεμένης, μία θέση που διατήρησε έως ότου δολοφονήθηκε από έναν από τους αρχηγούς του στρατού του, τον Αμπράχα, ο οποίος αφού συμφιλιώθηκε με τον βασιλιά της Αβησσυνίας, ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Υεμένης και αργότερα, διέταξε τους στρατιώτες του να κατεδαφίσουν το Αλ-Κά'μπα (Ιερό Οίκο) με έναν ελέφαντα, και συνεπώς, αυτός και οι στρατιώτες του έμειναν γνωστοί ως “Οι άνδρες με τον Ελέφαντα”.

Μετά το συμβάν του “Ελέφαντα”, οι άνθρωποι της Υεμένης, υπό την αρχηγία του Μά’ντιγκριμπ μπιν Σαϊφ μπιν Δη Γιάζν Αλ-Χίμγιαρι, και με την βοήθεια των Περσών, επαναστάτησαν εναντίον των Αβησσυνίων εισβολέων, αποκατέστησαν την ανεξαρτησία τους το 575 μ.Χ. και όρισαν τον Μά’ντιγκριμπ βασιλιά τους. Ωστόσο, ο Μά’ντιγκριμπ δολοφονήθηκε από έναν Αβησσύνιο (Αιθίοπα) τον οποίο είχε κοντά του ως υπηρέτη. Η οικογένεια των Δη Γιάζν στερήθηκε λοιπόν για πάντα τη βασιλεία. Ο Σασσανίδης βασιλιάς των Περσών, Χοσρόης (Κίσρα) διόρισε στη Σαν’ά’ (Σαναά) Πέρση ηγεμόνα και έτσι έκανε την Υεμένη αποικία των Περσών. Οι Πέρσες ηγεμόνες διατήρησαν την διακυβέρνηση της Υεμένης έως ότου ο Μπαδάν, ο τελευταίος από αυτούς, ασπάστηκε το Ισλάμ το 628 μ.Χ., τερματίζοντας έτσι την περσική κυριαρχία στην Υεμένη.

Διακυβέρνηση στη Χίρα:

Από τότε που ο Κορός ο Μέγας (Ο Κύρος Β΄ ο Μέγας) (559-529 π.Χ.) ένωσε τους Πέρσες, εκείνοι κυβερνούσαν το Ιράκ και τους γειτονικούς λαούς. Κανείς δεν μπορούσε να αποτινάξει την εξουσία τους έως ότου ο Μέγας Αλέξανδρος κατατρόπωσε το βασιλιά τους τον Δαρείο Α΄ και έτσι υπέταξε τους Πέρσες το 326 π.Χ. Τα περσικά εδάφη ήταν έκτοτε διαιρεμένα και κυβερνούνταν από βασιλιάδες γνωστούς ως “οι Βασιλείς των ομάδων”, μια εποχή η οποία κράτησε ως το 230 μ.Χ.. Στο μεταξύ, οι Καχτανιανοί

κατέλαβαν μερικές ιρακινές περιοχές, και αργότερα ακολουθήθηκαν από κάποιους ‘Αντνανιανούς, οι οποίοι κατάφεραν να μοιραστούν μαζί τους κάποια μέρη της Μεσοποταμίας.

Οι Πέρσες, υπό την ηγεσία του Αρντασίρ Α΄, ο οποίος ίδρυσε το κράτος Σασσάνιαν το 226 μ.Χ., επανέκτησαν αρκετή ενότητα και δύναμη για να υποτάξουν τους Άραβες που ζούσαν κοντά στο βασίλειό τους και να αναγκάσουν τον Κουντά‘α να αναχωρήσει για το Λεβάντες (παλαιά Συρία), αφήνοντας το λαό της Χίρα και της Ανμπάρ υπό περσική κυριαρχία. Κατά την περίοδο διακυβέρνησης του Αρντασίρ, ο Χουζάιμα Αλ-Ουαντάχ άσκησε ηγεσία στην Χίρα, τη Ραμπί‘α και τη Μουντάρ, και τη Μεσοποταμία. Ο Αρντασίρ είχε εκτιμήσει ότι ήταν αδύνατο γι’ αυτόν να κυβερνήσει τους Άραβες άμεσα και να τους αποτρέψει απ’ το να επιτεθούν στα σύνορα του, εκτός και αν όριζε ως βασιλιά έναν από αυτούς που απολάμβαναν υποστήριξη από τη φυλή του και κατείχε μεγάλη δύναμη. Είχε επίσης δει ότι θα μπορούσε να τους χρησιμοποιήσει κατά των βυζαντινών βασιλέων οι οποίοι ανέκαθεν τον ενοχλούσαν. Παράλληλα, οι Άραβες του Ιράκ θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τους Άραβες του Λεβάντες (παλαιά Συρία) που βρίσκονταν στο έλεος των βυζαντινών βασιλιάδων. Ωστόσο, θεώρησε σωστό να διατηρήσει ένα περσικό τάγμα υπό τις εντολές του βασιλιά της Χίρα για να το χρησιμοποιήσει κατά των Αράβων που ίσως επαναστατούσαν εναντίον του.

Μετά το θάνατο του Χουζάιμα γύρω στο 268 μ.Χ., ο ‘Αμρ μπιν ‘Αντεϊ μπιν Νασρ Αλ-Λάκμει διορίστηκε ως βασιλιάς από τον Πέρση βασιλιά Σαβούρ μπιν Αρντασίρ (Sharur I). Ο ‘Αμρ ήταν ο πρώτος από τους βασιλείς της Λάκχμ που ανέλαβε τη διακυβέρνηση της Χίρα, η διακυβέρνηση έμεινε μεταξύ των βασιλιάδων της Λαχμ έως ότου οι Πέρσες διόρισαν τον Κουμπάδ μπιν Φαϊρούζ κατά τη βασιλεία του οποίου εμφανίστηκε κάποιος, ονομαζόμενος Μάζντακ, ο οποίος καλούσε τους ανθρώπους σε μια νέα θρησκεία βασισμένη στην ανήθικη σεξουαλικότητα. Ο Κουμπάδ, και πολλοί απ’ τους υπηκόους του, ασπάστηκαν τη θρησκεία του Μάζντακ και ο Κουαμπάδ ζήτησε ακόμη και από το βασιλιά της Χίρα, τον Αλ-Μούντιρ μπιν Μά’ Ασ-Σαμά’, να κάνει το ίδιο. Όταν ο τελευταίος, λόγω της περηφάνιας και του αυτοσεβασμού του, απέρριψε τις εντολές τους, ο Κουμπάδ τον εκθρόνισε και διόρισε τον Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμρ μπιν Χάτζαρ Αλ-Κάνντι, ο οποίος ασπάστηκε το δόγμα του Μάζντακ.

Μόλις ο Χοσρόης Α’ Άνουσιρουάν (Κίσρα) έγινε βασιλιάς των Περσών δολοφόνησε τον Μάζντακ και πολλούς υποστηρικτές του, εξαιτίας του μίσους του για τη φιλοσοφία του Μάζντακ, επανέφερε το Αλ-Μούντιρ στο θρόνο της Χίρα και έδωσε εντολές να συλλάβουν τον Αλ-Χάριθ, ο οποίος αναζήτησε καταφύγιο στη φυλή Κάλμπ όπου και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του. Οι γιοι του Αλ-Μούντιρ μπιν Μά’ Ασ-Σαμά’ διατήρησαν τη βασιλεία για πολύ καιρό μέχρι που ανέλαβε ο Αν-Νου‘μάν μπιν Αλ-

Μούνδιρ. Εξαιτίας μιας συκοφαντίας που διέδωσε ο Ζάιντ μπιν ‘Αντεϊ Αλ-‘Αμπάντι, ο βασιλιάς των Περσών θύμωσε με τον Αν-Νου‘μάν και τον κάλεσε στο παλάτι του. Ο Αν-Νου‘μάν επισκέφτηκε κρυφά τον Χάνι’ μπιν Μασ‘ούντ, αρχηγό της φυλή Ασ-Σαϊμπάν, και άφησε την περιουσία και την οικογένειά του υπό την προστασία του τελευταίου, και έπειτα παρουσιάστηκε μπροστά στον Πέρση βασιλιά, ο οποίος τον έριξε αμέσως στη φυλακή, όπου άφησε την τελευταία του πνοή. Ο Χοσρόης Α’ (Κίσρα), στη συνέχεια, διόρισε τον Εγιάς μπιν Καμπίσα Ατ-Τά’ι ως βασιλιά της Χίρα. Ο Εγιάς διατάχθηκε να πει στον Χάνι’ μπιν Μασ‘ούντ να παραδώσει την περιουσία του Αν-Νου‘μάν στον Χοσρόης Α’ (Κίσρα). Αμέσως μόλις ο Πέρσης βασιλιάς έλαβε την απόρριψη εκ μέρους του Χάνι’, κήρυξε πόλεμο εναντίον της φυλής των Σαϊμπάν και κατεύθυνε τα στρατεύματα και τους στρατιώτες του υπό την αρχηγία του βασιλιά Εγιάς στο μέρος που ονομάζεται Δη Καρ και όπου έγινε η πιο λυσσαλέα μάχη κατά την οποία οι Πέρσες κατευθύνονταν αυστηρά από τους Άραβες για πρώτη φορά στην ιστορία. Αυτό συνέβη λίγο πριν τη γέννηση του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ. Μετά τον Εγιάς, ένας Πέρσης κυβερνήτης ορίστηκε για τη Χίρα, αλλά το 632 μ.Χ., η εξουσία επέστρεψε στην οικογένεια των Λάχμι όταν ανέλαβε ο Αλ-Μούνδιρ Αλ-Μα‘ρούρ. Η βασιλεία του τελευταίου διήρκησε λιγότερο από οχτώ μήνες, ώσπου ο Χάλιντ μπιν Αλ-Ουαλίντ του επιτέθηκε με μουσουλμάνους στρατιώτες.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΟ ΛΕΒΑΝΤΕΣ (=ΑΛ-ΣΑΜ / ΣΥΡΙΑ, ΙΟΡΔΑΝΙΑ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣ):

Κατά τη διαδικασία των φυλετικών μεταναστεύσεων, μερικά φύλα της Κουντά'α έφτασαν στα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου και εγκαταστάθηκαν. Ανήκαν στην οικογένεια του Σουλάιχ μπιν Χουλωάν, των οποίων οι απόγονοι ήταν οι γιοι του Ντάτζ'αμ μπιν Σουλάιχ γνωστοί ως Αντ-Ντατζά'ιμα. Τέτοια φύλα της Κουντά'α χρησιμοποιήθηκαν από τους Βυζαντινούς για την υπεράσπιση των βυζαντινών συνόρων τόσο από τους Άραβες Βεδουίνους επιδρομείς, όσο και από τους Πέρσες, και απολάμβαναν αυτονομία για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα που λέγεται ότι διήρκεσε για ολόκληρο το δεύτερο αιώνα μ.Χ. Ένας από τους πιο διάσημους βασιλείς τους ήταν ο Ζιγιάντ μπιν Αλ-Χαμπούλα. Η εξουσία τους, ωστόσο, έλαβε τέλος όταν ηττήθηκαν από τους Γασσανίδες, στους οποίους συνεπώς χορηγήθηκε η πληρεξούσια κυριαρχία στο Λεβάντες (παλαιά Συρία), μέχρι τη μάχη του Γιαρμούκ το 13 μετά από την Χίτζρα. Ο τελευταίος βασιλιάς, Τζάμπαλα Μπιν Αλ-Αϊχαμ ασπάστηκε το Ισλάμ κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Αρχηγού των Πιστών, 'Ούμαρ Μπιν Αλ-Χαττάμπ' (η ευαρέστηση Του Αλλάχ επ' αυτού).

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΤΗ ΧΙΤΖΑΖ:

Ο Ισμαήλ ασκούσε εξουσία στην Μέκκα καθώς επίσης είχε την ευθύνη του Ιερού Οίκου καθ' όλη τη

διάρκεια της ζωής του. Μετά το θάνατό του, στην ηλικία των 137 ετών, δύο από τους γιούς του, ο Νάμπιτ και ο Κιντάρ, τον διαδέχτηκαν. Αργότερα, ο παππούς τους από τη μητέρα τους, ο Μουντάντ Μπιν ‘Αμρ Αλ-Τζούρχουμ ανέλαβε, μεταφέροντας έτσι την διακυβέρνηση της Μέκκας στη φυλή των Τζούρχουμ, διατηρώντας μια σεβάσμια θέση, αν και πολύ μικρή εξουσία για τους γιους του Ισμαήλ ﷺ εξαιτίας του κατορθώματος του πατέρα τους της οικοδόμησης του Ιερού Οίκου, μια θέση την οποία διατήρησαν μέχρι την παρακμή της φυλής των Τζούρχουμ λίγο πριν την άνοδο του Ναβουχοδονόσωρ Β’.

Ο πολιτικός ρόλος του ‘Αντνάν είχε αρχίσει να εδραιώνεται στη Μέκκα, πράγμα που σαφώς αποδεικνύεται από το γεγονός ότι κατά την πρώτη εισβολή που δέχτηκαν οι Άραβες από τον Ναβουχοδονόσωρ Β’ στην Δατ ‘Ιρκ, ο αρχηγός των Αράβων δεν ήταν από τους Τζούρχουμ, μα ήταν ο ίδιος ο ‘Αντνάν.

Στη δεύτερη όμως εισβολή του Ναβουχοδονόσωρ Β’ το 587 π.Χ., οι Αντνανίδες τρομοκρατημένοι κατέφυγαν στην Υεμένη, ενώ ο Μπερχία ο φίλος του Προφήτη Ιερεμία κατέφυγε το Λεβάντες (παλαιά Συρία) με τον Μά‘αντ. Όμως όταν η πίεση του Ναβουχοδονόσωρ Β’ χαλάρωσε, ο Μά‘αντ επέστρεψε στην Μέκκα, όπου δεν βρήκε κανέναν από την φυλή των Τζούρχουμ εκτός από τον Τζάουσαμ μπιν Τζούλχουμα, η κόρη του οποίου δόθηκε ως σύζυγος στον

Μά'αντ και οι δυο τους αργότερα απέκτησαν ένα γιο τον οποίο ονόμασαν Νιζάρ.

Εξαιτίας των δύσκολων συνθηκών διαβίωσης και της εξαθλίωσης που επικρατούσε στη Μέκκα, η φυλή των Τζούρχουμ άρχισε να κακομεταχειρίζεται τους επισκέπτες του Ιερού Οίκου και να αποσπά τους πόρους του, πράγμα που προκάλεσε δυσαρέσκεια και μίσος από την πλευρά των Αντνανίδων (γιων του Μπάκρ μπιν 'Αμπντ Μανάφ μπιν Κινάνα), οι οποίοι με τη βοήθεια της φυλής των Χουζά'α που είχαν εγκατασταθεί σε μια γειτονική περιοχή που ονομαζόταν Μαρρ Αδ-Δαχράν, εισέβαλαν στους Τζούρχουμ και τους εκδίωξαν από τη Μέκκα, αφήνοντας στα μέσα του δευτέρου αιώνα μ.Χ. την εξουσία στον Χουζά'α. Ενώ έφευγαν από τη Μέκκα, οι Τζούρχουμ γέμισαν με χώμα το πηγάδι της Ζάμζαμ, και έθαψαν σ' αυτό ένα σωρό πράγματα. Ο γνωστός ιστορικός Ιμπν Ισχάκ αναφέρει ότι ο 'Αμρ μπιν Αλ-Χάριθ μπιν Μουντάντ Αλ-Τζούρχουμι είχε θάψει τα δύο χρυσά ελάφια μαζί με τη Μαύρη Λίθο, καθώς επίσης και πολλά κοσμήματα και ξίφη στη Ζάμζαμ, πριν την θλιβερή απόδραση τους στην Υεμένη.

Η εποχή του Ισμαήλ ﷺ, εκτιμάται ότι ήταν είκοσι αιώνες π.Χ., πράγμα που σημαίνει ότι οι Τζούρχουμ έμειναν στη Μέκκα για είκοσι έναν αιώνες και διατήρησαν την εξουσία εκεί για περίπου είκοσι αιώνες. Μετά την ήττα των Τζούρχουμ, η φυλή των Χουζά'α μονοπώλησε την

διακυβέρνηση στη Μέκκα. Ωστόσο οι φυλές Μουντάρ απολάμβαναν τρία προνόμια:

- **Πρώτον:** Ηγούντο των προσκυνητών από το ‘Αραφα στο Μουζντάλιφα και έπειτα από το Μίνα στον Πυλώνα λιθοβολισμού του Αλ-‘Ακαμπα. Αυτό ήταν το προνόμιο της οικογένειας του Αλ-Γάουθ μπιν Μούρρα, που ονομάζονταν ‘Σόφα’, οι οποίοι ήταν απόγονοι του Ελγιάς μπιν Μουντάρ. Αυτό το προνόμιο σήμαινε ότι οι προσκυνητές δεν επιτρέπονταν να ρίξουν πέτρες στο Αλ-‘Ακαμπα μέχρι κάποιος από την οικογένεια των ‘Σόφα’ να το έκανε πρώτος. Όταν είχαν τελειώσει το λιθοβολισμό και ήθελαν να αποχωρήσουν από την κοιλάδα Μίνα, οι ‘Σόφα’ στέκονταν στις δύο πλευρές του Αλ-‘Ακαμπα και κανείς δεν μπορούσε να περάσει από αυτή τη θέση μέχρι να περάσουν οι ‘Σόφα’ και να ανοίξουν το δρόμο για τους προσκυνητές. Όταν οι Σόφα χάθηκαν, το προνόμιο απέκτησε η οικογένεια του Σά‘ντ μπιν Ζάιντ από τη φυλή Ταμίμ.
- **Δεύτερον:** Το Αλ-Ιφάντα (η αναχώρηση για τη Μίνα μετά τη Μουζντάλιφα) το πρωί της θυσίας, και αυτό ήταν υποχρέωση της οικογένειας του ‘Αντουάν.
- **Τρίτον:** Η αναβολή των ιερών μηνών, και αυτό ήταν υποχρέωση της οικογένειας του Ταμίμ μπιν ‘Αντεϊ από τους Μπάνι Κινάνα.

Η βασιλεία των Χουζά'α στη Μέκκα διήρκησε για τριακόσια χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων οι Αντνανίδες εξαπλώθηκαν σε όλο το Νάζντ και σε περιοχές του Μπαχρέιν και του Ιράκ, ενώ μικρά φύλα των Κουράις παρέμειναν σε περιοχές της Μέκκας· ήταν οι Χουλούχ, οι Σιρμ και μερικές οικογένειες των Κινάνα. Δεν απολάμβαναν κανένα προνόμιο στη Μέκκα ή στον Ιερό Οίκο μέχρι την εμφάνιση του Κουσαί μπιν Κιλάμπ, του οποίου ο πατέρας λέγεται ότι πέθανε όταν ήταν ακόμη μωρό και έτσι η μητέρα του παντρεύτηκε τον Ραμπί'α μπιν Χαράμ από τη φυλή των Μπανί 'Ούδρα. Ο Ραμπί'α πήρε τη γυναίκα και το μωρό της στην πατρίδα του στα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία). Όταν ο Κουσαί μεγάλωσε, επέστρεψε στην Μέκκα, η οποία διοικούνταν από τον Χουλάιλ μπιν Χουζά'α, ο οποίος έδωσε ως σύζυγο στον Κουσαί την κόρη του, την Χόμπα. Μετά το θάνατο του Χουλάιλ, ξέσπασε πόλεμος μεταξύ των Χουζά'α και του Κουράις που έληξε με την ανάληψη της εξουσίας της Μέκκας και του Ιερού Οίκου από τον Κουσαί.

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΧΟΥΝ ΕΚΦΡΑΣΤΕΙ ΤΡΕΙΣ ΕΚΔΟΧΕΣ:

- **Η πρώτη:** Βλέποντας την εξάπλωση των απογόνων, την αύξηση της ιδιοκτησίας και την εξύψωση της τιμής του μετά το θάνατο του Χουλάιλ, ο Κουσαί πίστευε ότι ο ίδιος άξιζε περισσότερο την ανάληψη της ευθύνης της διακυβέρνησης στη Μέκκα και της θεματοφυλακής του Ιερού Οίκου σε σχέση με τις φυλές των Χουζά'α και

των Μπάνι Μπάκρ. Υποστήριξε επίσης, ότι οι Κουράις ήταν οι αρχηγοί των απογόνων του Ισμαήλ . Κατά συνέπεια συμβουλευτήκε μερικούς άνδρες των Κουράις και των Κινάνα σχετικά με την επιθυμία του να εκκενώσει τη Μέκκα από τους Χουζά'α και τους Μπάνι Μπάκρ. Σε εκείνους φάνηκε ότι άρεσε η γνώμη του και τον υποστήριξαν.

- **Η δεύτερη:** Οι Χουζά'α ισχυρίστηκαν ότι ο Χουλάιλ ζήτησε από τον Κουσάι να αναλάβει τη θεματοφυλακή του Αλ-Κά'μπα και την διακυβέρνηση της Μέκκας μετά το θάνατό του, αλλά οι Χουζά'α αρνήθηκαν.
- **Η τρίτη:** Ο Χουλάιχ έδωσε το δικαίωμα των υπηρεσιών του Αλ-Κά'μπα στην κόρη του, Χόμπα και διόρισε τον Αμπού Γκουμπσάν Αλ-Χουζά'ι ως αντιπρόσωπό της μετά το θάνατό του. Αλλά ο Κουσάι ξεγέλασε τον Αμπού Γκουμπσάν Αλ-Χουζά'ι αγόρασε αυτό το δικαίωμα για μερικές καμήλες και λίγο κρασί, πράγμα που προκάλεσε δυσαρέσκεια στους άνδρες της Χουζά'α που προσπάθησαν να κρατήσουν τη θεματοφυλακή του Ιερού Οίκου μακριά απ' τον Κουσάι. Ο τελευταίος όμως, με τη βοήθεια των Κουράις και των Κινάνα, κατάφερε να αναλάβει και ακόμη να απελάσει τους Χουζά'α από τη Μέκκα.

Όποια και αν είναι τελικά η αλήθεια, αφού πέθανε ο Χουλάιλ, και οι Σόφα ασκούσαν τα προνόμια που έχουμε προαναφέρει κατά το προσκύνημα, ο Κουσάι ήρθε σε

αυτούς με μερικούς ανθρώπους από τη φυλή των Κουράις και τη φυλή των Κινάνα, στην περιοχή Αλ-‘Ακαμπα και τους είπε: «Εμείς θα έπρεπε να έχουμε αυτά τα προνόμια αντί για σας.» Αυτοί τον πολέμησαν, μα ο Κουσαί τους νίκησε. Η φυλή Χουζά‘α και η φυλή Μπάνου Μπάκρ πήραν το μέρος των Σούφα, μα ο Κουσαί πρόλαβε και επιτέθηκε πρώτος. Ήταν μια πολύ δυνατή μάχη, με πολλούς νεκρούς και από τις δύο πλευρές. Έπειτα προσπάθησαν να καταλήξουν σε συμβιβασμό, παίρνοντας τον Γιά‘μουρ μπιν ‘Αουφ από τη φυλή του Μπάνι Μπάκρ ως διαιτητή. Εκείνος έκρινε ότι ο Κουσαί είχε το δικαίωμα να είναι ο θεματοφύλακας του Ιερού Οίκου και να κυβερνήσει τη Μέκκα, αντί για τον Χουζά‘α. Επίσης έκρινε ότι ο Κουσαί δεν έπρεπε να κατηγορηθεί για όσους σκότωσε στη μάχη από τους Χουζά‘α και τους Μπάνου Μπάκρ, ενώ οι Χουζά‘α και οι Μπάνου Μπάκρ θα έπρεπε να πληρώσουν φόρο αίματος για όσους σκότωσαν από τους Κουράις και τους Κινάνα. Η βασιλεία του Κουσαί στη Μέκκα και τον Ιερό Οίκο ξεκίνησε το 440 μ.Χ. και χάρισε σ’ αυτόν, και αργότερα στους Κουράις, απόλυτη κυριαρχία στη Μέκκα και αδιαμφισβήτητη θεματοφυλακή του Ιερού Οίκου στον οποίο Άραβες από όλη την Αραβία ήρθαν για να προσκυνήσουν.

Ο Κουσαί έφερε το λαό του, τους Κουράις στη Μέκκα και τον διέθεσε σ’ αυτούς, επιτρέποντάς τους να εγκατασταθούν εκεί. Οι Άαλ-Σαφουάν, οι Άαλ-‘Αντωάν και οι Άαλ-Μούρρα μπιν ‘Αουφ, διατήρησαν με την άδειά του

τα ίδια θρησκευτικά δικαιώματα που απολάμβαναν και πριν την άφιξή του, επειδή ο Κουσαί τα θεωρούσε ως θρησκεία που δεν έπρεπε να αλλάχούν.

Ένα σημαντικό κατόρθωμα που πέτυχε ο Κουσαί, ήταν η ίδρυση του οίκου του Αν-Νάντουα (ενός οίκου συγκεντρώσεων) στη βόρεια πλευρά του Τζαμιού Αλ-Κά'μπα, που λειτούργησε ως τόπος συνεδρίασης για τους Κουραίς. Αυτός ο οίκος ευεργέτησε τους Κουραίς σε μεγάλο βαθμό γιατί εξασφάλιζε την ενότητα των απόψεων μεταξύ τους και τις ουσιαστικές λύσεις στα προβλήματά τους.

Ο ΚΟΥΣΑΪ ΩΣΤΟΣΟ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

1. Προέδρευε στις συναντήσεις του Οίκου Αν-Νάντουα όταν διεξάγονταν συμβούλια που αφορούσαν σημαντικά θέματα και όταν ανακοινώνονταν γαμήλια συμβόλαια.
2. Μονοπωλούσε τις αποφάσεις που αφορούσαν πόλεμο.
3. Κρατούσε τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα (Ιερού Οίκου): Ήταν ο μόνος που μπορούσε να ανοίξει τις θύρες του και ήταν υπεύθυνος για τη συντήρηση και την προστασία του.
4. Παρείχε νερό στους προσκυνητές: Δηλαδή γέμιζε λεκάνες με νερό που γλύκαιναν με χουρμάδες και σταφίδες για να πιουν οι προσκυνητές.

5. Τάιζε τους προσκυνητές: Δηλαδή έφτιαχνε φαγητό για τους προσκυνητές που δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα γι' αυτό. Ο Κουσαί επίσης επέβαλλε στους Κουράις ετήσιο φόρο για τη γη, που πληρωνόταν την εποχή του προσκυνήματος, για το φαγητό.

Είναι, ωστόσο, αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο Κουσαί ξεχώρισε τον 'Αμπντ Μανάφ, έναν από τους γιους του, για την τιμή και το κύρος του, παρ' όλο που δεν ήταν ο πρωτότοκος (ήταν ο 'Αμπντ Αντ-Νταρ), και του εμπιστεύτηκε ευθύνες όπως η προεδρία του οίκου Αν-Νάντουα, το μονοπώλιο για τις αποφάσεις που αφορούν τον πόλεμο, τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα, και η παροχή νερού για τους προσκυνητές. Λόγω του ότι οι πράξεις του Κουσαί θεωρούνταν αδιαμφισβήτητες και οι εντολές του απαράβατες, ο θάνατός του δεν έφερε διαμάχες ανάμεσα στα παιδιά του, αλλά έφερε αργότερα στα εγγόνια του, αφού αμέσως μόλις πέθανε ο 'Αμπντ Μανάφ, οι γιοι τους άρχισαν να έχουν διαμάχες με τα ξαδέλφια τους- τους γιους του 'Αμπντ Αντ-Νταρ, που θα είχαν οδηγήσει σε έριδες και πόλεμο όλη τη φυλή των Κουράις, αν δεν ήταν μια συνθήκη ειρήνης σύμφωνα με την οποία οι θέσεις ανακατανεμήθηκαν ώστε να διαφυλαχθεί η τροφοδοσία και η παροχή νερού για τους προσκυνητές από τους γιους του 'Αμπντ Μανάφ: ενώ, όσον αφορά τον οίκο Αν-Νάντουα, το λάβαρο και τα κλειδιά του Αλ-Κά'μπα κρατούνταν από τους γιους του 'Αμπντ Αντ-Νταρ. Οι γιοι του 'Αμπντ Μανάφ, ωστόσο, μοίραζαν τα προνόμια μεταξύ τους, και συνεπώς άφησαν την ευθύνη για

το νερό και το φαγητό στο Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ, μετά το θάνατο του οποίου την ευθύνη ανέλαβε ένας από τους αδελφούς του με το όνομα Αλ-Μουττάλιμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ και έπειτα ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ, ο παππούς του Προφήτη ﷺ, του οποίου οι γιοι ανέλαβαν τη θέση μέχρι την άνοδο του Ισλάμ, κατά την οποία επικεφαλής ήταν ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Πολλές άλλες θέσεις διανεμήθηκαν ανάμεσα στους ανθρώπους της φυλής των Κουράις για τη θεμελίωση των πυλώνων μιας δημοκρατικής πολιτείας με κυβερνητικά γραφεία και συμβούλια, παρόμοια με τα σημερινά. Μερικές από αυτές τις θέσεις είναι οι εξής:

1. Η διαφύλαξη των κληρών των ειδώλων ήταν ευθύνη των Μπανί Τζούμαχ.
2. Η επίβλεψη προσφορών και θυσιών, η επίλυση διαμαχών και σχετικά θέματα ήταν αρμοδιότητες των Μπανί Σάχμ.
3. Οι διαβουλεύσεις γίνονταν από τους Μπανί Άσαντ.
4. Η οργάνωση των ποινών για τα εγκλήματα γινόταν από τους Μπανί Τάιμ.
5. Την εθνική σημαία κρατούσαν οι Μπανί Ουμάγια.
6. Η κατάρτιση του στρατού, πεζικού και ιππικού ήταν ευθύνη των Μπανί Μαχζούμ.

7.Οι Μπανί ‘Αντεί λειτουργούσαν ως μεσολαβητές για τα εξωτερικά ζητήματα.

H ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΛΟΙΠΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

Αναφέραμε προηγουμένως τις μετακινήσεις των Καχτανιδών και των ‘Αντνανιδών, και τη διαίρεση της Αραβίας ανάμεσα στις δύο αυτές φυλές. Αυτές οι φυλές που κατοικούσαν κοντά στη Χίρα, υποτάχθηκαν στον Άραβα βασιλιά της Χίρα, ενώ αυτές που κατοικούσαν στην ημέρημο του Λεβάντες (παλαιά Συρία) τέθηκαν υπό την κυριαρχία του Γασσανίδη Άραβα βασιλιά, ένα είδος εξάρτησης που ήταν περισσότερο τυπικό παρά πραγματικό. Ωστόσο, αυτοί που ζούσαν στις δυσπρόσιτες ερήμους απολάμβαναν πλήρη αυτονομία.

Αυτές οι φυλές στην πραγματικότητα είχαν αρχηγούς που επιλέγονταν από ολόκληρη τη φυλή η οποία ήταν μια ημι-κυβέρνηση βασισμένη στη φυλετική σταθερότητα και το συνεχές ενδιαφέρον για την υπεράσπιση της γης και της ιδιοκτησίας.

Οι αρχηγοί των φυλών απολάμβαναν δικτατορικά προνόμια παρόμοια με εκείνα των βασιλιάδων και ο λαός τους υπάκουε πλήρως και ήταν πλήρως υποταγμένος σε αυτούς, τόσο στον πόλεμο, όσο και στην ειρήνη. Η διαμάχη, ωστόσο, μεταξύ των ξαδελφών για τη διακυβέρνηση τους οδηγούσε στην προσπάθεια να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλο στο να φιλοξενούν τους επισκέπτες, στη γενναιοδωρία, τη

σοφία, την ευγένεια και το θάρρος με μοναδικό σκοπό να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον και να αποκτήσουν φήμη ανάμεσα στο λαό, και ιδιαίτερα στους ποιητές που ήταν η «γλώσσα» της φυλής εκείνη την εποχή.

Οι αρχηγοί των φυλών είχαν ιδιαίτερα προνόμια στα λάφυρα του πολέμου, όπως για παράδειγμα να πάρουν το ένα τέταρτο των λαφύρων, να πάρουν ότι επιλέξουν οι ίδιοι, ή ό,τι βρουν στο δρόμο της επιστροφής ή ακόμα και τα πλιάτσικα που δε μπορούσαν να διαιρεθούν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Οι τρεις γειτονικές προς τους ξένους αραβικές περιοχές ήταν κατώτερες και πολύ αδύναμες, όσον αφορά την κοινωνική τους δομή. Οι άνθρωποι εκεί ήταν είτε άρχοντες είτε δούλοι, είτε κυβερνήτες είτε υφιστάμενοι. Οι άρχοντες, καθώς και οι ξένοι, αξίωναν κάθε προνόμιο: οι σκλάβοι δεν είχαν τίποτα, παρά μόνο ευθύνες να τους βαραίνουν. Με άλλα λόγια, η αυθαίρετη αυτοκρατορική διοίκηση είχε ως αποτέλεσμα την καταπάτηση των δικαιωμάτων των υφισταμένων, την άγνοια, την καταπίεση, την ανισότητα, την αδικία και το μαρτύριο, και τους έριξε στο σκοτάδι και την άγνοια, καθιστώντας πρόσφορο το έδαφος για τους κυβερνήτες και όσους είχαν δύναμη, ώστε να τους προσφέρει απολαύσεις, να ικανοποιήσει τις ιδιοτροπίες και τους πόθους τους, λόγω της τυραννικής συμπεριφοράς και της επιθετικότητάς τους, ενώ η πλειοψηφία των πολιτών ήταν βυθισμένη στην αδικία, και δεν είχαν τη δυνατότητα να

παραπονεθούν ή να διεκδικήσουν κανένα δικαίωμα. Οι φυλές που ζούσαν κοντά σε αυτές τις περιοχές κυμαίνονταν μεταξύ του Λεβάντες (παλαιά Συρία) και του Ιράκ, ενώ αυτές που ζούσαν στο εσωτερικό της Αραβίας ήταν διηρημένες και μαστίζονταν από διαμάχες μεταξύ των φυλών και από εθνικές και θρησκευτικές διαμάχες.

Δεν είχαν ούτε βασιλιά για να διατηρήσει την ανεξαρτησία τους ούτε κάποιον καθοδηγητή να ζητήσουν συμβουλές ή να βασιστούν πάνω του στις δυσκολίες.

Οι κυβερνήτες του Χιτζάζ, ωστόσο, τύγχαναν μεγάλης εκτίμησης και υπόληψης από τους Άραβες, και θεωρούνταν διοικητές και υπηρέτες του θρησκευτικού κέντρου. Η διοίκηση του Χιτζάζ, μάλιστα, ήταν ένα μείγμα κοσμικής και επίσημης υπεροχής και θρησκευτικής καθοδήγησης. Κυβερνούσαν ανάμεσα στους Άραβες στο όνομα της θρησκευτικής καθοδήγησης και μονοπωλούσαν πάντα την φύλαξη του Ιερού Οίκου και της γύρω περιοχής. Φρόντιζαν τα ενδιαφέροντα των προσκυνητών του Αλ-Κά'μπα και ήταν υπεύθυνοι για την εφαρμογή του Νόμου του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) 𐤀𐤁𐤁. Είχαν μάλιστα τέτοια τμήματα και γραφεία σαν αυτά των σημερινών κοινοβουλίων. Ωστόσο, στάθηκαν πολύ αδύναμοι να κουβαλήσουν το βαρύ φορτίο, όπως αποδείχθηκε κατά την εισβολή των Αβησσυνίων (Αιθιόπων).

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Οι περισσότεροι Άραβες άκουσαν το κάλεσμα του Ισμαήλ , και υιοθέτησαν τη θρησκεία του πατέρα του, Ιμπραχίμ (Αβραάμ) . Ο λαός του λάτρευε Τον Αλλάχ, ομολόγησε τη Μοναδικότητά Του και ακολούθησε τη θρησκεία Του για πολύ καιρό, μέχρι που ξέχασαν μέρος όσων τους είχαν υπενθυμίσει. Ωστόσο, διατήρησαν θεμελιώδεις πεποιθήσεις, όπως ο μονοθεϊσμός, αλλά και διάφορες άλλες πλευρές της θρησκείας του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) , μέχρι που ένας αρχηγός των Χουζά'α, με το όνομα 'Αμρ μπιν Λουχάι, γνωστός για τη δικαιοσύνη, τη φιλανθρωπία, την ευλάβεια του και την αγάπη του για τη θρησκεία, και τον οποίο ο λαός αγαπούσε και υπάκουε ανεπιφύλακτα, γύρισε από ένα ταξίδι στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) όπου είδε τους ανθρώπους να λατρεύουν είδωλα, ένα φαινόμενο το οποίο ενέκρινε και θεώρησε σωστό αφού το Λεβάντες (παλαιά Συρία) ήταν ο τόπος των Αγγελιαφόρων και των Γραφών, και έφερε μαζί του ένα είδωλο (Χούμπαλ), το οποίο τοποθέτησε στο κέντρο του Αλ-Κά'μπα (Ιερού Οίκου) και κάλεσε το λαό να το προσκυνήσουν και να το λατρεύουν. Πολύ εύκολα και γρήγορα ο παγανισμός εξαπλώθηκε σε όλη τη Μέκκα και, λίγο αργότερα, σε όλο το Χιτζάζ, αφού οι άνθρωποι της Μέκκας ήταν θεματοφύλακες όχι μόνο του Ιερού Οίκου, αλλά και ολόκληρου του Χάραμ. Πολλά είδωλα, με διαφορετικά ονόματα, παρουσιάστηκαν στην περιοχή.

Το Χούμπαλ ήταν φτιαγμένο από ερυθρό γρανίτη, και είχε ανθρώπινη μορφή. Το δεξί του χέρι ήταν σπασμένο, και

όταν το πήραν οι Κουράις, αντικατέστησαν το σπασμένο χέρι με ένα άλλο χρυσό. Ήταν το πρώτο είδωλο των απίστων, και αυτό που θεωρούσαν το πιο σπουδαίο και το πιο ιερό.

Για παράδειγμα, ένα είδωλο που ονομαζόταν «Μανάτ» λατρευόταν σε ένα μέρος γνωστό ως Αλ-Μουσάλαλ κοντά στην Κουντάντ στην Ερυθρά θάλασσα. Ένα άλλο, το «Αλ-Λάτ» στον Ατ-Τά'ιφ, ένα τρίτο, το «Αλ-΄Ούζα» στην κοιλάδα της Νάχλα κ.ο.κ.. Ο πολυθεϊσμός κυριάρχησε παντού στο Χιτζάζ. Λέγεται μέχρι και ότι ο 'Αμρ μπιν Λουχάι, με τη βοήθεια ενός τζινν που τον συντρόφευε, που του είπε ότι τα είδωλα της εποχής του Νώε, το Ούαντ, το Σουά', το Γιαγούθ και το Νεσρ, ήταν θαμμένα στη Τζέντα, τα ξέθαψε και τα πήγε στην Τιχάμα. Την ώρα του προσκυνήματος, τα είδωλα μοιράστηκαν στις φυλές για να τα επιστρέψουν στον τόπο τους. Κάθε φυλή και κάθε οίκος είχε τα δικά του είδωλα, και ακόμα και ο Ιερός Οίκος είχε γεμίσει με τέτοια. Όταν Ο Προφήτης ﷺ κατέκτησε τη Μέκκα, 360 είδωλα βρέθηκαν κοντά στο Αλ-Κά'μπα. Τα διέλυσε και διέταξε να τα πάρουν από εκεί και να τα κάψουν.

Ο πολυθεϊσμός και η λατρεία των ειδώλων έγινε το εξέχον χαρακτηριστικό των Αράβων πριν το Ισλάμ, παρά την υποτιθέμενη υιοθέτηση από αυτούς της θρησκείας του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ﷺ.

Ακόμα και μέσα στο Αλ-Κά'μπα υπήρχαν είδωλα και εικόνες. Υπήρχε ακόμη κι ένα είδωλο που απεικόνιζε τον Προφήτη Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ﷺ, και άλλο ένα που απεικόνιζε τον Ισμαήλ ﷺ. Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ διέλυσε και έκαψε όλα αυτά τα είδωλα και τις εικόνες την ημέρα που κατέκτησε τη Μέκκα.

Οι άνθρωποι έφτασαν σε τέτοιο υπερβολικό σημείο στη λατρεία των ειδώλων, που ο Ρατζά'Αλ-'Ουτάρντι είπε: «Εμείς λατρεύαμε την πέτρα, κι αν βρίσκαμε μια πέτρα καλύτερη, πετούσαμε την παλιά και λατρεύαμε την καινούργια. Κι αν δε βρίσκαμε πέτρα, μαζεύαμε σωρό από χώμα και παίρναμε μια αγελάδα και την αρμέγαμε πάνω σ' αυτόν και τον περιερχόμασταν.»

Η ιδέα της λατρείας των ειδώλων άρχισε σ' αυτούς όταν είδαν ότι οι άγγελοι, οι Προφήτες, οι Αγγελιαφόροι, οι άγιοι, οι ευσεβείς και οι φιλόανθρωποι ήταν υψηλότεροι στην ιεραρχία και πιο κοντά στον Αλλάχ από τους υπόλοιπους, και όταν είδαν ότι είχαν μεγάλη δύναμη στα χέρια τους (πχ. θαύματα), νόμισαν ότι Ο Αλλάχ τούς είχε δώσει μερίδιο από τη δύναμή Του, σε πράγματα που στην πραγματικότητα είναι μόνο στη δικαιοδοσία Του. Νόμισαν, επίσης, ότι όλοι αυτοί, λόγω της υψηλής θέσης τους και του ότι βρίσκονταν κοντά στον Αλλάχ, είχαν τη δύναμη να γίνουν μεσολαβητές μεταξύ αυτών και του Αλλάχ, και ότι δεν έπρεπε να ζητήσει κανείς τίποτα από Τον Αλλάχ, παρά μόνο μέσω αυτών, καθώς επίσης ότι δεν έπρεπε να λατρεύει κανείς Τον Αλλάχ,

παρά μόνο μέσω αυτών. Όταν πίστεψαν σ' αυτήν την ιδέα, πήραν αυτούς τους ανθρώπους ως αγίους και τους εξέλαβαν ως τρόπο διαμεσολάβησης με Τον Αλλάχ, και προσπάθησαν να τους πλησιάσουν με κάθε δυνατό τρόπο: έφτιαχναν αγάλματα και εικόνες με τις μορφές τους. Τα είδωλα και οι εικόνες δεν απεικόνιζαν την αληθινή μορφή τους, αλλά ήταν αποκυήματα της φαντασίας τους. Αυτά τα αγάλματα και οι εικόνες λέγονται Αλ-Ασνάμ.

Για κάποιους δεν έφτιαχναν ούτε εικόνες, ούτε αγάλματα, αλλά έκαναν ιερούς τόπους τα σημεία ταφής τους, τα σπίτια τους, τα σημεία που αναπαύονταν κλπ. Επίσης, σε αυτά τα σημεία τελούσαν θυσίες και πράξεις που δήλωναν την υπακοή τους και την υποταγή τους προς αυτούς τους ανθρώπους. Όλα αυτά τα μνημεία και τα μέρη είναι εκείνα που αποκαλούνται Αλ-Αουθάν.

Οι παραδόσεις και οι τελετές για τα είδωλα δημιουργήθηκαν κατά κύριο λόγο από τον 'Αμρ μπιν Λουχάι και θεωρήθηκαν θετικές καινοτομίες παρά αποκλίσεις από τη θρησκεία του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ﷺ. Μερικά χαρακτηριστικά της λατρείας των ειδώλων ήταν:

- Αφοσίωση στα είδωλα, αναζήτηση προστασίας σε αυτά, ζητωκραυγή των ονομάτων τους, αναζήτηση της βοήθειάς τους στις δυσκολίες και ικεσίες σε αυτά για εκπλήρωση επιθυμιών με την ελπίδα ότι τα είδωλα (δηλ. οι παγανιστικοί θεοί) θα μεσολαβούσαν ανάμεσα

στους ανθρώπους και Τον Αλλάχ για την εκπλήρωση των επιθυμιών τους.

- Οι άνθρωποι τελούσαν προσκύνημα για τα είδωλα, περιέρχονταν γύρω από αυτά, ταπεινώνονταν μπροστά τους και τα προσκυνούσαν.
- Αναζητούσαν την προσέγγιση στα είδωλα μέσω διαφόρων μορφών θυσιών.
- Καθαγίαση ορισμένων μερίδων φαγητού, ποτού και μέρος των ζώων και των καρπών στο όνομα των ειδώλων. Περιέργως, ορισμένο μέρος καθαγιαζόταν και στο όνομα Του Αλλάχ, αλλά οι άνθρωποι έβρισκαν συχνά λόγους για να μεταφέρουν μέρος του μεριδίου Του Αλλάχ στα είδωλα, αλλά ποτέ το αντίθετο. Ως προς αυτό, το Κοράνιο λέει:

﴿Και όρισαν για Τον Αλλάχ, από όσα δημιούργησε, ένα μέρος από τη συγκομιδή και από τα κοπάδια και είπαν: “Αυτό είναι για Τον Αλλάχ”, σύμφωνα με τον ισχυρισμό τους και “Αυτό είναι για τους *(υποτιθέμενους)* εταίρους μας *(τα είδωλα)*” Και όμως, από το μερίδιο που προόριζαν για τους “εταίρους” τους *(τα είδωλα)*, ποτέ δε θα πάρουν *(μέρος από αυτό)* για τον Αλλάχ, ενώ από το μερίδιο που προόριζαν για Τον Αλλάχ μπορούν να πάρουν από αυτό για τους “εταίρους” τους *(τα είδωλα)*. Τι άθλιο είναι αυτό που κρίνουν!﴾ [Κοράνιο 6:136]

- Κολάκευαν αυτά τα είδωλα με τάματα από τα σπαρτά και τα ζώα τους. Ως προς αυτό, το Κοράνιο λέει:

«Και είπαν ότι τέτοια κοπάδια και συγκομιδή είναι απαγορευμένα, δεν τα τρώνε εκτός εκείνοι που θέλουμε εμείς- έτσι διατείνονται-. Επιπλέον, (λένε ότι) υπάρχουν κοπάδια που απαγορεύεται να μπαίνουν στο ζυγό ή να φορτώνονται, και άλλα πάνω στα οποία (κατά τη σφαγή) δεν αναφέρθηκε το όνομα Του Αλλάχ και ψεύδονται ενάντια σ' Αυτόν (Τον Αλλάχ). Θα τούς ανταποδώσει γι' αυτά που μηχανεύονταν..» [Κοράνιο 6:138]

- Αφιέρωση συγκεκριμένων ζώων (όπως η Μπαχίρα, η Σά'ιμπα, η Ωασίλα και ο Χαμ) στα είδωλα, κάτι που σήμαινε ότι αυτά τα ζώα δε θα χρησιμοποιούνταν για εργασία, για χάρη αυτών των παγανιστικών θεών. Η Ασ-Σά'ιμπα, όπως καταγράφηκε από τον Σα'είντ Ιμπν Αλ-Μπουσάιμπ, ήταν μια θηλυκή καμήλα που γέννησε δέκα θηλυκά στη σειρά, αλλά κανένα αρσενικό, και ελευθερώθηκε και απαγορεύτηκε να χρησιμοποιείται ως υποζύγιο, για το μαλλί της ή για άρμεγμα (παρά μόνο για να πιουν φιλοξενούμενοι)· και έτσι θα γινόταν και για το ενδέκατο θηλυκό που θα γεννούσε, στο οποίο θα δινόταν το όνομα Μπαχίρα, αφού του έκαναν τομές στα αυτιά. Η Ωασίλα ήταν ένα θηλυκό πρόβατο που έκανε δέκα συνεχόμενα θηλυκά σε πέντε συνεχόμενες εγκυμοσύνες. Κάθε νέα γέννα της Ωασίλα

προοριζόταν μόνο για άνδρες. Ο Χαμ ήταν μια αρσενική καμήλα, που το ζευγάρι του, έκανε δέκα συνεχόμενα θηλυκά, και έτυχε ανάλογης μεταχείρισης. Σχετικά με αυτό, το Κοράνιο λέει:

«Ο Αλλάχ δεν όρισε ούτε τη Μπαχίρα, ούτε τη Σά'ιμπα, ούτε την Ωασίλα, ούτε τον Χαμ. Μα οι άπιστοι επινοούν ψεύδη ενάντια στον Αλλάχ, και οι περισσότεροι από αυτούς δεν έχουν λογική.»
[Κοράνιο 5:103]

Ο Αλλάχ επίσης λέει:

«Και είπαν: “Ό,τι υπάρχει στις μήτρες αυτών των κοπαδιών επιτρέπεται μόνο για τους άνδρες (για φαγητό) και είναι απαγορευμένο στις συζύγους μας”. Και όμως, αν το νεογέννητο ήταν νεκρό τότε δικαιούνται όλοι να φάνε το μερίδιό τους σε αυτό.»
[Κοράνι 6:139]

Αυθεντικές πηγές λένε ότι τέτοιες προλήψεις εισήχθησαν αρχικά από τον Άμρ μπιν Λουχάι. Οι Άραβες πίστευαν ότι τέτοια είδωλα, ή παγανιστικοί θεοί, θα τους έφερναν πιο κοντά στον Αλλάχ και θα τους οδηγούσαν σε Αυτόν, και θα μεσολαβούσαν σε Αυτόν για την εύνοιά Του.

Το Κοράνι λέει ως προς αυτό:

«Δεν τους λατρεύουμε, παρά μόνο για να μας φέρουν κοντά στον Αλλάχ» [Κοράνι 39:3],

«Και λατρεύουν αντί Τον Αλλάχ πράγματα (είδωλα) που ούτε τους βλάπτουν ούτε και τους ωφελούν. Και λένε: ‘αυτοί είναι οι μεσολαβητές μας με Τον Αλλάχ.» [Κοράνι 10:18]

Μια άλλη παράδοση, σχετική με τη μαντεία ήταν η χύτευση των Αζλάμ (βέλη χωρίς φτερά), τα οποία ήταν τριών ειδών:

- Το πρώτο είδος έχει τρία βέλη: ένα που έγραφε ‘ναι’, ένα που έγραφε ‘όχι’ και ένα τρίτο που ήταν κενό, κάτι που έκαναν σε κάποια σοβαρή περίπτωση, όπως ταξίδι, γάμο κλπ. Αν το βέλος που τραβούσαν (στην τύχη) έγραφε ‘ναι’, θα το έκαναν, αν έγραφε ‘όχι’ θα το καθυστερούσαν για τον επόμενο χρόνο, και αν ήταν κενό, θα ξανατραβούσαν.
- Άλλη χρήση των Αζλάμ ήταν για να βρουν κάποιον εγκληματία, με τις ενδείξεις ‘το έκανες’, ‘δεν το έκανες’, ή ‘Μούλσακ’ (είχες κάποια σχέση).
- Σε περίπτωση αμφιβολίας για την πατρότητα, κατέφευγαν στο είδωλο του Χούμπαλ, με εκατό Ντέρχαμ (Dirham) ως δώρο σε αυτόν που τραβούσε το βέλος. Μόνο αυτά θα αποφαίνονταν σχετικά με το αν υπήρχε γονική σχέση ή όχι. Αν το βέλος έδειχνε ‘από σας’, τότε αποφασιζόταν ότι το παιδί ανήκε στη φυλή· αν έδειχνε ‘από άλλους’, τότε θα θεωρούταν σύμμαχος, αλλά αν εμφανιζόταν η ένδειξη ‘Μούλσακ’, το άτομο

θα διατηρούσε τη θέση του, αλλά χωρίς να είναι εγγυημένη η καταγωγή του ή το αν θα θεωρείται σύμμαχος. Αυτό έμοιαζε πολύ με το παιχνίδι τύχης και το τράβηγμα βελών που «έπαιζαν», σύμφωνα με το οποίο διαιρούσαν το κρέας των καμηλών που έσφαζαν, όπως λέει η παράδοση.

Επιπλέον, πίστευαν πολύ τις απόψεις των μάντεων και των αστρολόγων. Ένας μάντης ασχολούταν επαγγελματικά με το να προβλέπει το μέλλον και να ισχυρίζεται ότι γνωρίζει προσωπικά μυστικά και ότι έχει τζινν ως υφιστάμενους, τα οποία τον ενημερώνουν σχετικά. Κάποιοι μάντεις ισχυρίζονταν ότι θα μπορούσαν να αποκαλύψουν το άγνωστο με τη βοήθεια της έμφυτης ικανότητάς τους, ενώ άλλοι ισχυρίζονταν ότι μπορούν να αποκαλύψουν μυστικά μέσω ενός επαγωγικού συλλογισμού αιτίου- αποτελέσματος που μπορεί να οδηγήσει στην εύρεση ενός κλεμμένου εμπορεύματος, τη θέση ενός κλέφτη, ενός ζώου που έχει χαθεί και άλλα παρόμοια. Ο αστρολόγος ανήκε σε μια τρίτη κατηγορία. Αυτός παρατηρούσε τα αστέρια και υπολόγιζε τις τροχιές των πλανητών και σύμφωνα με αυτά μπορούσε να προβλέψει το μέλλον. Το ότι προσέδιδαν αξιοπιστία σε τέτοιες ειδήσεις αποτελεί ένα στοιχείο της πεποιθήσής τους ότι υπήρχε μεγάλη σημασία στην κίνηση συγκεκριμένων αστεριών και στο πώς σχετιζόταν κάτι τέτοιο με τη βροχόπτωση.

Η πίστη σε σημάδια που οδηγούν στην πρόβλεψη μελλοντικών γεγονότων ήταν, βέβαια, κοινή ανάμεσα στους Άραβες. Μερικές μέρες ή μήνες, κάποια ζώα, καθώς και οι γυναίκες θεωρούνταν κακοί οιωνοί. Επίσης πίστευαν ότι η ψυχή ενός δολοφονημένου ατόμου θα γινόταν κουκουβάγια και θα πετούσε φωνάζοντας διψάω διψάω και δε θα αναπαυόταν ποτέ μέχρι να έπαιρνε κάποιος εκδίκηση. Η προκατάληψη ήταν ανεξέλεγκτη. Αν ένα ελάφι ή πουλί, κατά την απελευθέρωσή του, έστριβε στα δεξιά, τότε καθετί που ξεκινούσαν το θεωρούσαν ευοίωνο, αλλιώς θα το έβλεπαν με απαισιοδοξία και δε θα το επιχειρούσαν.

Οι άνθρωποι της προ-Ισλαμικής περιόδου, αν και πίστευαν σε προκαταλήψεις, διατηρούσαν κάποιες από τις παραδόσεις του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❀, όπως την αφοσίωση προς τον Ιερό Οίκο, την περιφορά, το προσκύνημα, τα τελετουργικά του Άφαρα και της Μουζντάλιφα, και το να προσφέρουν θυσίες. Όλα αυτά εκτελούνταν πλήρως, παρά τις κάποιες καινοτομίες που νόθευσαν αυτές τις ιερές τελετές. Οι Κουράις, για παράδειγμα, από αλαζονεία, αίσθημα ανωτερότητας προς τις άλλες φυλές για τη φύλαξη του Ιερού Οίκου, απέφευγαν να στέκονται στο Άφαρα με το υπόλοιπο πλήθος, και αντίθετα σταματούσαν στη Μουζντάλιφα. Το Ιερό Κοράνιο τους επέπληξε, λέγοντάς τους:

«Τότε αναχωρείστε από κεί απ' όπου οι άνθρωποι αναχωρούν.» [Κοράνι 2:199]

Άλλη μια προκατάληψη, βαθιά ριζωμένη στην κοινωνική τους παράδοση, υπαγόρευε να μη φτιάχνουν βούτυρο ή σκληρό γιαούρτι, ούτε να μπαίνουν σε μια σκηνή φτιαγμένη από μαλλί καμήλας, ούτε να αναζητήσουν σκιά παρά μόνο σε ένα πλίνθινο σπίτι, με την προϋπόθεση ότι βρίσκονται σε οδοιπορικό. Επίσης, από μια βαθιά προκατάληψη, αρνούσαν στους προσκυνητές, εκτός από αυτούς από τη Μέκκα, να φάνε το φαγητό που έφεραν όταν ήθελαν να προσκυνήσουν.

Διέταζαν τους προσκυνητές που έρχονταν έξω από τη Μέκκα να περιέλθουν το Αλ-Κά'μπα με στολές των Κουράις, μα αν δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να τις αγοράσουν, οι άντρες έπρεπε να το κάνουν γυμνοί και οι γυναίκες με μόνο λίγα ρούχα για να κρύψουν τα επίμαχα σημεία τους. Ο Αλλάχ λέει για αυτό:

﴿Ω! Παιδιά του Αδάμ! Να στολιζέστε (να φοράτε καθαρά και καλά ρούχα) όταν πάτε σε οποιοδήποτε τζαμί (για προσευχή, ή στον Ιερό Οίκο για προσκύνημα).﴾ [Κοράνι 7:31]

Αν οι άνδρες ή οι γυναίκες έκαναν προσκύνημα με τα ρούχα τους που τα έφεραν από εξώ από τη Μέκκα, θα έπρεπε μετά να τα πετάξουν και κανείς δε θα μπορούσε να τα ξαναχρησιμοποιήσει.

Όταν οι κάτοικοι της Μέκκας βρίσκονταν σε κατάσταση προσκυνήματος, δεν έμπαιναν στα σπίτια τους από τις

πόρτες, αλλά από τρύπες που άνοιγαν στους πίσω τοίχους. Θεωρούσαν τέτοια συμπεριφορά ως ένδειξη ευλάβειας και φόβου για το Θεό. Αυτή η πράξη απαγορεύτηκε από το Κοράνιο.

﴿*Αλ-Μπερ (Αρετή)* δεν είναι να μπαίνετε στα σπίτια από πίσω, αλλά *Αλ-Μπερ (Αρετή)* είναι το να φοβάται κανείς Τον Αλλάχ. Να μπαίνετε στα σπίτια από τις πόρτες τους και να φοβάστε Τον Αλλάχ, μήπως και επιτύχετε.﴾
[Κοράνι 2:189]

Τέτοια ήταν η θρησκευτική ζωή στην Αραβία, ο πολυθεϊσμός, η ειδωλολατρία, και οι προλήψεις. Ο Ιουδαϊσμός, ο Χριστιανισμός, η Μαγεία (Magianism - η λατρεία της φωτιάς) και ο Μανδαϊσμός (Ασ-Σάμπε'α - Mandaeism), ωστόσο, μπορούσαν εύκολα να βρουν έδαφος στην Αραβία.

Η αποδημία των Εβραίων από την Παλαιστίνη στην Αραβία πέρασε από δύο φάσεις:

- πρώτον, ως αποτέλεσμα της πίεσης στην οποία είχαν εκτεθεί, την καταστροφή του ναού τους και την αιχμαλωσία των περισσοτέρων στη Βαβυλώνα, υπό τον έλεγχο του Βασιλιά Ναβουχοδονόσωρ Β'. Το έτος 587 π.Χ., μερικοί Εβραίοι εγκατέλειψαν την Παλαιστίνη για το Χιτζάζ και εγκαταστάθηκαν στις βορειότερες περιοχές της.

- Η δεύτερη φάση άρχισε με τη ρωμαϊκή κατάληψη της Παλαιστίνης υπό την αρχηγεία του Τίτου (Titus) το 70 μ.Χ. Αυτό οδήγησε σε ένα παλιρροιακό κύμα εβραϊκής μετακίνησης στο Χιτζάζ, και συγκεκριμένα στη Γιάθριμπ (Μεδίνα), την Χάιμπαρ και την Τιμά'. Εκεί ζούσαν σε χωριά, έχτισαν οχυρά και κάστρα, και προσηλύτισαν πιστούς από διάφορες φυλές. Ο Ιουδαϊσμός κατάφερε να παίξει σημαντικό ρόλο στην πολιτική ζωή πριν το Ισλάμ. Όταν το Ισλάμ ανέτειλε σε αυτήν τη γη, υπήρχαν ήδη πολλές διάσημες ιουδαϊκές φυλές— οι Χάιμπαρ, οι Αλ-Μούσταλακ, οι Αν-Ναντίρ, οι Κουράιδα και οι Καϊνουκά'. Σύμφωνα με πολλές εκδοχές, οι ιουδαϊκές φυλές άγγιζαν τις είκοσι.

Ο Ιουδαϊσμός εισήχθη στην Υεμένη από κάποιον που ονομαζόταν Τουμπάν Άσ'αντ Αμπί Κάραμπ. Όταν αυτός είχε πάει να πολεμήσει στη Γιάθριμπ (Μεδίνα), ασπάστηκε εκεί τον Ιουδαϊσμό και έπειτα επέστρεψε παίρνοντας μαζί του δύο ραβίνους από τους Μπάνι Κουράιδα για να διδάξουν στο λαό της Υεμένης αυτήν τη νέα θρησκεία. Ο Ιουδαϊσμός βρήκε πρόσφορο έδαφος εκεί για να διαδοθεί και να κερδίσει υποστηρικτές. Μετά το θάνατό του, ο γιος του, Γιούσουφ Δου Νουάς ανέλαβε την εξουσία, επιτέθηκε στη χριστιανική κοινότητα στο Νατζράν και τους διέταξε να ασπαστούν τον Ιουδαϊσμό. Όταν εκείνοι αρνήθηκαν, διέταξε να σκάψουν ένα λάκκο με φωτιά και εκεί να ριχτούν για να καούν όλοι οι Χριστιανοί χωρίς καμία διάκριση. Σύμφωνα με εκτιμήσεις περίπου 20-40 χιλιάδες Χριστιανοί

δολοφονήθηκαν σ' αυτό το ανθρώπινο μακελειό. Το Κοράνιο συμπεριέλαβε μέρος αυτής της ιστορίας στη Σούρα Αλ-Μπουρούτζ.

Ο Αλλάχ λέει:

«Καταραμένοι οι άνθρωποι (που έφτιαξαν) το χαντάκι (που άναψαν) δυνατή φωτιά, που ταΐζεται με καύσιμα, και κάθισαν δίπλα της (της φωτιάς), παρακολουθώντας αυτά που έκαναν στους πιστούς.»
(Κοράνιο 85:4-7)

Ο Χριστιανισμός έκανε την πρώτη του εμφάνιση στην Αραβία με την είσοδο των Αβησσυνών (Αιθιόπων) και των Ρωμαίων αποίκων στη χώρα. Οι Αβησσυνές (Αιθιοπικές) δυνάμεις κατέκτησαν την Υεμένη το 340 μ.Χ. και εκδιώχθηκαν το 378 μ.Χ.. Κατά την περίοδο εκείνη, ήρθε ένας Χριστιανός ιεραπόστολος, ονομαζόμενος Φιμίον, γνωστός για την ασκητική συμπεριφορά του και τα θαύματα που έκανε, είχε έλθει στη Νατζράν. Εκεί κάλεσε ανθρώπους στο Χριστιανισμό, και με την αρετή της ειλικρίνειας και της αγνής αφοσίωσής του, κατάφερε να τους πείσει να ανταποκριθούν θετικά στην πρόσκλησή του και να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Οι Αβησσυνές (Αιθιοπικές) δυνάμεις του Αμπράχα εισέβαλαν στην Υεμένη το 525μ.Χ.. Ο Αμπράχα, από τη ζήλεια του, και απορώντας γιατί οι άνθρωποι από όλη την Αραβία τελούσαν προσκύνημα στη Μέκκα, έχτισε εκεί ένα μεγάλο κτίριο, που το ονόμασε Κά'μπα της Υεμένης, για να έρχονται οι προσκυνητές εκεί,

αντί για τη Μέκκα. Όταν είδε ότι οι άνθρωποι δεν ανταποκρίθηκαν, και συνέχισαν να προσκυνούν στη Μέκκα, εξοργίστηκε και πήρε το στρατό του με έναν ελέφαντα για να καταστρέψει το Αλ-Κά'μπα της Μέκκας (Οι άνθρωποι με τον Ελέφαντα). Ο Αλλάχ, Ο Παντοδύναμος όμως, τους τιμώρησε και τους χρησιμοποίησε ως παράδειγμα, για από εδώ και στο εξής.

Οι κύριες φυλές που ασπάστηκαν το Χριστιανισμό ήταν οι Γασσάν, Τάγλιμπ, Τάι' και μερικοί βασιλείς της Χίρα, επειδή αυτές οι φυλές ζούσαν στα σύνορα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Η Μαγεία (Magianism - η λατρεία της φωτιάς) ήταν επίσης δημοφιλής στους Άραβες που ζούσαν στη γειτονική Περσία, το Ιράκ, το Μπαχρέιν, το Αλ-Αχσά' και μερικές περιοχές στην ακτή του Αραβικού Κόλπου. Κάποιοι από τους κατοίκους της Υεμένης αναφέρεται επίσης ότι είχαν δεχτεί τη Μαγεία κατά τη διάρκεια της Περσικής Κατοχής.

Όσο για τον Μανδαϊσμό (Ασ-Σάμπε'α), τη θρησκεία κατά την οποία λάτρευαν τους πλανήτες πιστεύοντας ότι τα αστέρια ήταν οι διαχειριστές του κόσμου, ανασκαφές στο Ιράκ αποκάλυψαν ότι ήταν δημοφιλής στο λαό του Αβραάμ (Καλντάν), στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και στην Υεμένη. Με τον ερχομό του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού, ωστόσο, ο Μανδαϊσμός παραχώρησε έδαφος στις νέες θρησκείες, παρόλο που διατήρησε κάποιους υποστηρικτές

αναμειγμένους ή γειτονικούς στους Μάγους στο Ιράκ και τον Αραβικό Κόλπο.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Αυτές ήταν οι θρησκείες των Αράβων πριν το Ισλάμ, που διαστρεβλώθηκαν, αφού οι άπιστοι που ισχυρίστηκαν ότι ακλουθούσαν τη θρησκεία του Αβραάμ είχαν απομακρυνθεί από τις εντολές και τις απαγορεύσεις του Νόμου του Αβραάμ, αδιαφορώντας για τον ηθικό τρόπο ζωής που ο Νόμος διέτασσε. Η αμαρτία εξαπλώθηκε στην κοινωνία τους. Με τον καιρό, άρχισαν να καθιερώνονται οι προκαταλήψεις των απίστων, οι οποίες επηρέασαν σημαντικά την πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική ζωή των Αράβων.

Όσον αφορά τον Ιουδαϊσμό, μετατράπηκε σε μια αποκρουστική υποκρισία και ηγεμονία. Οι ραβίνοι έγιναν απόλυτοι άρχοντες, αποκλείοντας έτσι Τον Αλλάχ, ελέγχοντας τους ανθρώπους, κρίνοντάς τους ακόμα και για την αναπνοή και τους ψιθύρους τους. Τα μόνα ενδιαφέροντά τους ήταν η απόκτηση χρημάτων και εξουσίας, αδιαφορώντας για το αν η θρησκεία θα χαθεί, αν η απιστία θα εξαπλωθεί, και για το αν η διδασκαλία Του Αλλάχ θα διαστρεβλωθεί εξ' αιτίας αυτής της πράξης τους.

Ο Χριστιανισμός άνοιξε διάπλατα τις πόρτες του στον πολυθεισμό και ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να γίνει αντιληπτός ως μια ουράνια θρησκεία. Ως θρησκευτική πρακτική,

ανέπτυξε ένα ασυνήθιστο είδος ανάμειξης ανθρώπου και Θεού. Δεν άσκησε καμιά απολύτως επιρροή στις ψυχές των Αράβων, οι οποίοι τον αποδέχθηκαν απλά επειδή ήταν ξένος στον δικό τους τρόπο ζωής και δεν είχε την παραμικρή σχέση με την πρακτική τους ζωή.

Οι πιστοί των υπολοίπων θρησκειών των Αράβων, ήταν όμοιοι με τους πολυθεϊστές σε ό,τι αφορά τις τάσεις, τα δόγματα, τα έθιμα και τις παραδόσεις τους.

ΟΙ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟ- ΙΣΛΑΜΙΚΗΣ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Μετά από την έρευνα που έχει γίνει για τη θρησκευτική και πολιτική ζωή στην Αραβία, είναι σωστό να γίνει μια σύντομη αναφορά στις κοινωνικές, οικονομικές και ηθικές συνθήκες που επικρατούσαν σ' αυτήν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ:

Η Αραβική κοινωνία παρουσίαζε κοινωνικές αναμειξίες, με διαφορετικές και ετερογενείς κοινωνικές δομές. Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ αντρών και των συζύγων τους, στο αριστοκρατικό κοινωνικό στρώμα, ήταν σε πολύ υψηλό και πολιτισμένο επίπεδο. Η γυναίκα είχε σε μεγάλο βαθμό

ελεύθερη βούληση, και τις περισσότερες φορές οι αποφάσεις της εκτελούνταν. Τιμόταν τόσο πολύ, ώστε πολύ εύκολο και συχνό ήταν το να χυθεί αίμα προς υπεράσπιση της τιμής της. Για την ακρίβεια, ο πιο σημαντικός παράγοντας για να χαρακτηριστεί ένας άνδρας γενναίος και γενναϊόδωρος ανάμεσα στη φυλή, ήταν ο τρόπος που συμπεριφερόταν στις γυναίκες. Αν μια γυναίκα ήθελε να υπάρχει ειρήνη μεταξύ της φυλής, μπορούσε, ενώ αν ήθελε να προκαλέσει πόλεμο, είχε τη δυνατότητα. Παρ' όλα αυτά τα προνόμια, η οικογένεια στην Αραβία ήταν παντελώς πατριαρχική. Το συμφωνητικό γάμου αναλάμβανε πλήρως ο νόμιμος κηδεμόνας της γυναίκας του οποίου ο λόγος αναφορικά με το γάμο ήταν αδιαμφισβήτητος. Αυτά όσον αφορά τη θέση των γυναικών στις αριστοκρατικές κοινωνίες.

Από την άλλη πλευρά, υπήρχαν άλλα κοινωνικά στρώματα όπου η πορνεία και η ανηθικότητα ήταν αχαλίνωτες και σε πλήρη λειτουργία. Ο Αλ-Μπουχάρι, από αναφορά της 'Α'ισα (η ευαρέστηση Του Αλλάχ επ' αυτής) κατέγραψε τέσσερα είδη γάμου στην προ - Ισλαμική Αραβία:

- Τα πρώτο ήταν παρόμοιο με τις σημερινές γαμήλιες διαδικασίες, κατά τις οποίες ένας άντρας δίνει την κόρη του για γάμο σε έναν άλλον άνδρα, αφού συμφωνηθεί μια προίκα.

- Κατά το δεύτερο, ο σύζυγος θα έστελνε τη σύζυγό του – μετά την περίοδο της εμμηνόρροιας – να κοιμηθεί με έναν άλλον άνδρα για να συλλάβει. Μετά τη σύλληψη, ο άνδρας θα μπορούσε, αν το επιθυμούσε, να έλθει σε σεξουαλική επαφή με τη γυναίκα του, αφού πρώτα επιβεβαιώσει ότι η γυναίκα έχει συλλάβει παιδί από τον άλλον άνδρα. Ο άνδρας κατέφευγε σε αυτή τη λύση στην περίπτωση που ήθελε η γυναίκα του να του χαρίσει γιο, κι εκείνος μέχρι στιγμής δεν μπορούσε.
- Ένα τρίτο είδος ήταν αυτό κατά το οποίο μια ομάδα λιγότερων από δέκα ανδρών θα είχε σεξουαλική επαφή με μια γυναίκα. Αν αυτή συλλάμβανε και γεννούσε παιδί, θα καλούσε αυτούς τους άνδρες και κανείς δε θα μπορούσε να απουσιάζει. Θα έρχονταν μαζί στο σπίτι της. Αυτή θα έλεγε: ‘Ξέρετε τι κάνατε. Τώρα γέννησα ένα παιδί και ήταν το παιδί σου (διαλέγοντας έναν από αυτούς να είναι ο πατέρας του παιδιού)’. Αυτός που διάλεγε έπρεπε να δεχτεί.
- Κατά το τέταρτο είδος πολλοί άνδρες θα είχαν σεξουαλική επαφή με μια συγκεκριμένη γυναίκα (πόρνη). Δε θα μπορούσε να αποκλείσει κανέναν. Τέτοιες γυναίκες έβαζαν μια συγκεκριμένη σημαία στις πόρτες τους για να προσκαλέσουν όποιον ήθελε. Αν αυτή η πόρνη έμενε έγκυος και γεννούσε παιδί, θα μάζευε όλους αυτούς τους άνδρες και θα διάλεγαν μεταξύ τους έναν πατέρα για το παιδί. Ο καθορισμένος

πατέρας θα έπαιρνε το παιδί και θα το αναγνώριζε ως δικό του.

Όταν Ο Αλλάχ έστειλε τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ με την αλήθεια στην Αραβία, ακύρωσε όλα αυτά τα είδη γάμου, εκτός από τον σημερινό Ισλαμικό γάμο.

Τα παραπάνω αφορούσαν συνενωτική σεξουαλική επαφή. Αντίθετα, υπήρχε μια άλλη περίπτωση, κατά την οποία η σεξουαλική επαφή με τις γυναίκες γινόταν με βάση το σπαθί, αφού ο νικητής των πολέμων μεταξύ των φυλών έπαιρνε ως λάφυρο τις γυναίκες του ηττημένου. Τα παιδιά που γεννιόνταν με αυτόν τον τρόπο θα θεωρούνταν ατιμασμένα για όλη τους τη ζωή.

Οι Άραβες πριν το Ισλάμ δεν είχαν περιορισμένο αριθμό γυναικών. Μπορούσαν να παντρευτούν δύο αδελφές ταυτόχρονα, ή ακόμα και τις γυναίκες του πατέρα τους αν είχαν διαζευχτεί ή χηρέψει. Το διαζύγιο, ή η επιστροφή από αυτό, όσες φορές κι αν ήθελε, ήταν εντελώς στο χέρι του άνδρα.

Η αισχροτήτα της μοιχείας κυριαρχούσε σε όλες τις κοινωνικές τάξεις εκτός από πολύ λίγους άνδρες και γυναίκες που η αξιοπρέπειά τους τους εμπόδιζε να κάνουν μια τέτοια πράξη. Οι ελεύθερες γυναίκες διέπρατταν μοιχεία σε μικρότερο ποσοστό από τις σκλάβες που έκαναν αυτή την αισχροτήτα. Φαίνεται ότι η συντριπτική πλειοψηφία των

Αράβων πριν το Ισλάμ δεν ένιωθαν ντροπή κάνοντας αυτήν την πράξη.

Ο Αμπού Νταούντ ανέφερε: Ένας άνδρας στάθηκε μπροστά από τον Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ και είπε: «Ω, Προφήτη Του Αλλάχ! Αυτό το παιδί είναι γιος μου. Διέπραξα μοιχεία με τη μητέρα του στην προ – Ισλαμική περίοδο.» Ο Προφήτης ﷺ είπε: «Κανένας ισχυρισμός κατά του Ισλάμ δεν πρέπει να γίνεται για θέματα που συνέβησαν πριν από αυτό. Το παιδί πρέπει να αποδοθεί σε αυτόν, στο κρεβάτι του οποίου γεννήθηκε. Η τύχη του μοιχού (από δω και πέρα) είναι ο λιθοβολισμός.»

Σχετικά με τη σχέση των Αράβων πριν το Ισλάμ με τους απογόνους τους, βλέπουμε ότι η ζωή στην Αραβία παρουσίαζε παράδοξα και μια εικόνα ζοφερών αντιθέσεων. Ενώ μερικοί Άραβες είχαν τα παιδιά τους μέσα στην καρδιά τους και τα αγαπούσαν βαθιά, κάποιοι άλλοι έθαβαν ζωντανά τα κορίτσια τους επειδή τους βάραινε ένας απατηλός φόβος ότι θα τους βρει φτώχεια και ατιμία. Η πράξη της παιδοκτονίας, ωστόσο, δεν μπορεί να θεωρηθεί αμετάκλητα άθλια και ανεξέλεγκτη, εξ' αιτίας της τρομερής ανάγκης τους για αρσενικά παιδιά για να προστατευθούν από τους εχθρούς τους.

Μα η σχέση ανάμεσα στον άνδρα και τον αδελφό του, τον εξάδελφό του, τη φυλή του, ήταν πολύ δυνατή, αφού αγαπούσαν πολύ τη φυλή τους, ώστε ζούσαν και πέθαιναν γι' αυτή. Το δόγμα της ενότητας του αίματος ήταν η αρχή

που ένωνε τους Άραβες κοινωνικά. Το αδιαμφισβήτητο παράδειγμα που ακολουθούσαν ήταν: «Υποστήριξε τον αδελφό σου είτε καταπιέζει είτε καταπιέζεται.», το οποίο ακολουθούσαν με την κυριολεκτική του όμως σημασία, το οποίο ήταν αντίθετο με τον Ισλαμικό Νόμο, που λέει ότι η υποστήριξη ενός καταπιεστή έγκειται στο να τον αποτρέψεις από την αδικία που κάνει και όχι να τον υποστηρίξει στην αδικία του.

Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και την τιμή συχνά είχε ως αποτέλεσμα συγκρούσεις μεταξύ των φυλών, παρά την κοινή τους καταγωγή από τον ίδιο πρόγονο. Ως προς αυτό, χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι αιματηρές διαμάχες μεταξύ των Άους και των Χάζρατζ, των Άμπς και των Δουμπιάν, των Μπάκρ και των Τάγλιμπ κλπ.

Οι σχέσεις μεταξύ των φυλών ήταν εύθραυστες και αδύναμες λόγω των συνεχών τριβών από τους δια – φυλετικούς πολέμους. Ωστόσο, η βαθιά αφοσίωση στις θρησκευτικές προκαταλήψεις και σε κάποια έθιμα που αφορούσαν τη λατρεία, περιόριζαν την ορμητική τους τάση να σβήσουν τη δίψα τους για αίμα. Σε άλλες περιπτώσεις, υπήρχαν κίνητρα και σεβασμός που οδηγούσαν σε συμμαχίες και αλληλεξάρτηση που έφερναν ένα πνεύμα αρμονικής σχέσης και διέκοπταν τις ανυπόστατες βάσεις της διαμάχης. Ένα μακροχρόνιο έθιμο, σύμφωνα με το οποίο οι εχθρότητες αναβάλλονταν κατά τους απαγορευμένους μήνες (Μουχάραμ, Ράτζαμ, Δουλ Κί'ντα και Δουλ Χίτζα),

λειτουργούσε ευνοϊκά δίνοντάς τους την ευκαιρία να βγάλουν τα προς το ζην και να συνυπάρχουν αρμονικά.

Μπορούμε να συνοψίσουμε την κοινωνική κατάσταση στην Αραβία λέγοντας ότι οι Άραβες της προ – Ισλαμικής περιόδου πλανιόνταν στο σκοτάδι και την άγνοια, ήταν μπλεγμένοι σε ένα δίχτυ από προκαταλήψεις και δεισιδαιμονίες που παρέλυαν το μυαλό τους και τους οδηγούσαν στο να ζήσουν μια ζωή που έμοιαζε με αυτή των ζώων. Η γυναίκα ήταν ένα προϊόν με εμπορική αξία και θεωρούταν μια άψυχη ιδιοκτησία. Οι σχέσεις μεταξύ των φυλών ήταν εύθραυστες. Η συλλογή φόρων από το λαό και η συνεχής εμπλοκή σε μάταιους πολέμους ήταν οι κύριες επιδιώξεις των εγωκεντρικών πολιτικών αρχηγών τους.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ:

Η οικονομική ζωή ακολουθούσε τις κοινωνικές συνθήκες. Αυτό είναι πολύ φανερό, αν εξετάσουμε τον τρόπο ζωής των Αράβων. Το εμπόριο ήταν ο πιο συνηθισμένος τρόπος για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Τα εμπορικά ταξίδια δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν εκτός και αν εξασφαλιζόταν ασφάλεια για τα καραβάνια, που θα γινόταν μόνο αν υπήρχε ειρηνική διαφυλετική συνύπαρξη – προϋπόθεση που δυστυχώς έλειπε από την Αραβία, με εξαίρεση τη διάρκεια των απαγορευμένων μηνών κατά την οποία οι Άραβες οργάνωναν τα πασίγνωστα παζάρια του ‘Ουκάζ, του Διλ Ματζάζ, του Μάτζνα και άλλων.

Η βιομηχανία ήταν κάτι το ξένο στην αραβική ψυχοσύνθεση. Οι περισσότερες διαθέσιμες βιομηχανίες πλεξίματος και βυρσοδεξιάς στην Αραβία ήταν στην Υεμένη, τη Χίρα και τα σύνορα του Λεβάντες (παλαιά Συρία). Στο εσωτερικό της Αραβίας είχε αναπτυχθεί σε κάποιο βαθμό η γεωργία και η κτηνοτροφία. Η πλειοψηφία των γυναικών στην Αραβία ασχολούταν με την κλωστοϋφαντουργία, αλλά τα προϊόντα της απειλούνταν συνεχώς από πολέμους. Σε γενικές γραμμές, η φτώχεια, η πείνα και η ανεπάρκεια ρουχισμού ήταν τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά στην Αραβία στον οικονομικό τομέα.

ΗΘΙΚΗ:

Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι οι Άραβες πριν το Ισλάμ διέπρατταν πολλά κακά. Βεβαία, οι βιαιοπραγίες και οι αχρειότητες, που απορρίπτονταν εντελώς από τη λογική, κάλπαζαν μεταξύ των Αράβων πριν το Ισλάμ, αλλά αυτό δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να επισκιάσει την έκπληξη που προκαλεί η ύπαρξη άκρως αξιέπαινων αρετών, από τις οποίες μπορούμε να αναφέρουμε τις παρακάτω:

- **Γενναιοδωρία:** Συνήθιζαν να ανταγωνίζονται στην φιλοξενία και να περηφανεύονται στο έπακρον για αυτό. Σχεδόν η μισή ποιητική κληρονομιά τους ήταν αφιερωμένη στη γενναιοδωρία και τη φιλοξενία τους. Η γενναιοδωρία και η φιλοξενία τους, άγγιζε τα όρια της υπερβολής. Θα θυσιάζαν

την τροφή τους για έναν ξένο που πεινούσε ή το κατάλυμά τους για κάποιον που κρύωνε. Δεν θα δίσταζαν να επιβάλουν βαριούς φόρους αίματος και άλλες παρόμοιες επιβαρύνσεις μόνο και μόνο για να σταματήσουν την αιματοχυσία, και συνεπώς να εξασφαλίσουν τον έπαινο και την ευλογία.

- Από τα πλαίσια της γενναιοδωρίας, πηγάζουν και οι κοινές συνήθειές τους να πίνουν κρασί, πράγμα το οποίο θεωρήθηκε ως μέσο να δείξουν τη γενναιοδωρία και τη φιλοξενία τους. Η κατανάλωση κρασιού ήταν για τους Άραβες της προ-Ισλαμικής περιόδου μια γνήσια πηγή περηφάνιας. Οι μεγάλοι ποιητές της εποχής δεν ξεχνούσαν ποτέ να συμπεριλάβουν στις ωδές τους, τους πιο περίτεχνους στίχους, γεμάτους με έπαρση και επαίνους για την κατανάλωση κρασιού. Ακόμα και η λέξη ‘σταφύλια’ στα Αραβικά ταυτίζεται με τη γενναιοδωρία τόσο στην προφορά, όσο και στη γραφή. Ο τζόγος ήταν μια ακόμα έμπρακτη απόδειξη της στενής σχέσης τους με τη γενναιοδωρία, καθώς τα έσοδα προορίζονταν πάντοτε για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Το Ιερό Κοράνιο, όχι μόνο απορρίπτει τα οφέλη του ποτού και του τζόγου, αλλά επίσης αναφέρει:

«Η αμαρτία όμως απ' αυτά, είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη από την ωφέλειά τους.» [Κοράνι 2:219]

- Η τήρηση μιας συνθήκης: Για τους Άραβες, η υπόσχεση ήταν σαν θρησκεία. Ένας Άραβας ήταν ικανός να μην θρηνήσει για το θάνατο των παιδιών του ή την καταστροφή του νοικοκυριού του, αλλά ποτέ δεν έσπαγε τις συνθήκες του. Η λογοτεχνία εκείνης της περιόδου είναι πλούσια σε ιστορίες που υπερτονίζουν αυτήν την αξία.
- Αίσθημα εντιμότητας και απόρριψη της ταπείνωσης: Αυτό το χαρακτηριστικό πήγαζε κυρίως από το υπερβολικό θάρρος, τη ζήλια, και την ορμητικότητα. Ένας Άραβας δεν δεχόταν την παραμικρή ταπείνωση, και αν υποψιαζόταν κάτι τέτοιο, ήταν πάντα έτοιμος να τραβήξει σπαθί.
- Ισχυρή θέληση και αποφασιστικότητα: Ένας Άραβας δεν θα παραιτούταν ποτέ από το μονοπάτι που θα τον οδηγούσε στην υπερηφάνεια ή την τιμή, ακόμη και αν αυτό του κόστιζε τη ζωή του.
- Αυτοσυγκράτηση, υπομονή και πραότητα: Ο Άραβας έβλεπε αυτές τις αρετές με μεγάλο θαυμασμό και προσπαθούσε να τις τηρήσει.

- Η αγνή και απλή ζωή των βεδουίνων, που παρέμενε άσπιλη από τις ανηθικότητες του αστικού πολιτισμού, ήταν βασική απόδειξη της ειλικρινούς και έντιμης φύσης τους και της αποστασιοποίησης τους από ίντριγκες και δολιότητες.

Αυτή η ανεκτίμητη ηθική σε συνδυασμό με την ευνοϊκή γεωγραφική θέση της Αραβίας ήταν στην πραγματικότητα οι παράγοντες που κρύβονταν πίσω από την επιλογή των Αράβων από Τον Αλλάχ να αναλάβουν την ευθύνη της μεταβίβασης του Μηνύματος (του Ισλάμ) και να οδηγήσουν την ανθρωπότητα σε μια νέα πορεία ζωής.

Σε αυτά τα πλαίσια, αυτές καθαυτές οι ηθικές αρχές, παρόλο που υπήρξαν επιζήμιες για κάποιους τομείς και χρειάστηκαν αναθεώρηση σε ορισμένες πτυχές, ήταν απίστευτα πολύτιμες για την απόλυτη ευημερία της ανθρώπινης κοινότητας και αυτήν ακριβώς την αναμόρφωση επέτυχε το Ισλάμ.

Τα πιο ανεκτίμητα ήθη, εκτός από την τήρηση των συνθηκών, ήταν χωρίς αμφιβολία το αίσθημα της αυτοεκτίμησης και της ισχυρής βούλησης, δύο ανθρώπινα χαρακτηριστικά απαραίτητα για την καταπολέμηση του κακού και την εξάλειψη της ηθικής διαφθοράς αφενός και την εδραίωση του καλού και μιας κοινωνίας με γνώμονα την δικαιοσύνη αφετέρου. Στην πραγματικότητα, η ζωή των

Αράβων της προ-Ισλαμικής περιόδου ήταν πλούσια σε αμέτρητες άλλες αρετές, τις οποίες δεν κρίνεται αναγκαίο να απαριθμήσουμε προς το παρόν.

Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Η γενεαλογία και η οικογένεια του Προφήτη Μωχάμμαντ μπορεί να διαιρεθεί σε δύο μέρη:

- Το πρώτο μέρος μελετάει τη γενεαλογία του Προφήτη που ξεκινάει από τον Προφήτη και φτάνει μέχρι τον ‘Αντνάν, μέρος κατά το οποίο όλοι οι βιογράφοι και οι γενεαλόγοι έχουν συμφωνήσει.
- Το δεύτερο μέρος μελετάει από τον ‘Αντνάν και φτάνει μέχρι τον Προφήτη Ιμπραχίμ (Αβράαμ) , αυτό το μέρος αποτελεί αντικείμενο διαφωνίας και αμφισβήτησης μεταξύ των γενεαλόγων, μέχρι που έφτασαν σε τριάντα διαφορετικές εκδοχές, αλλά παρ’ όλα αυτά όλοι έχουν επιβεβαιώσει ότι ο ‘Αντνάν είναι από τους απογόνους του Ιμπραχίμ (Αβράαμ) .

Μετά από αυτή τη γρήγορη εξέταση, πιστεύουμε ότι τώρα είναι απαραίτητο να δοθούν επαρκείς λεπτομέρειες.

Το πρώτο μέρος:

Είναι ο Μωχάμμαντ μπιν ‘Αμπντ Αλλάχ, μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ (ο οποίος ονομαζόταν Σάιμπα), μπιν Χάσιμ (ο οποίος ονομαζόταν ‘Αμρ), μπιν ‘Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ονομαζόταν Αλ-Μουγίρα), μπιν Κουσάι (ο οποίος ονομαζόταν επίσης Ζάιντ), μπιν Κιλάμπ, μπιν Μούρρα, μπιν Κά‘μπ, μπιν Λο‘άι, μπιν Γάλιμπ, μπιν Φιχρ (ο οποίος ονομαζόταν Κουράις και του οποίου η φυλή πήρε το όνομά του), μπιν Μάλικ, μπιν Αν-Νάντρ (ονομαζόμενος Κάις), μπιν Κινάνα, μπιν Χουζάιμα, μπιν Μούντρικα (ο οποίος ονομαζόταν ‘Αμερ), μπιν Ελίας, μπιν Μουντάρ, μπιν Νιζάρ, μπιν Μά‘αντ, μπιν ‘Αντνάν.

Το δεύτερο μέρος:

Ο ‘Αντνάν μπιν Ούνταντ, μπιν Αλ-Χαμáisα‘, μπιν Σαλαμάν, μπιν ‘Αουζ, μπιν Μπούζ, μπιν Καμουάλ, μπιν Ουμπάι, μπιν ‘Αουάμ, μπιν Νάσιντ, μπιν Χζα, μπιν Μπιλντάς, μπιν Γιντλάφ, μπιν Τάμπιχ, μπιν Τζάχιμ, μπιν Νάχις, μπιν Μάχι, μπιν ‘Αιντ, μπιν ‘Αμπκαρ, μπιν ‘Ουμπάιντ, μπιν Αντ-Ντά‘α, μπιν Χαμντάν, μπιν Σάνμπαρ, μπιν Γιαθρέμπι, μπιν Γιάχζαν, μπιν Γιάλχαν, μπιν Αρ‘άουα, μπιν ‘Αιντ, μπιν Ντισάν, μπιν ‘Αισαρ, μπιν Αφνάντ, μπιν Αϊχάμ, μπιν Μουκάσαρ, μπιν Νάχιθ, μπιν Ζάριχ, μπιν Σάμμα, μπιν Μαζέι, μπιν ‘Αουντα, μπιν ‘Αράμ, μπιν Κιντάρ, μπιν Ισμαήλ γιος του Αβραάμ (Ειρήνη σ’ αυτούς).

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ:

Τα μέλη της οικογένειας του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ ονομάζονταν Χασιμίτες από τον παππού του, Χάσιμ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ. Ας μιλήσουμε τώρα λίγο για τον Χάσιμ και τους απογόνους του:

1- Χάσιμ:

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, αυτός ήταν υπεύθυνος για την χορήγηση φαγητού και νερού στους προσκυνητές. Αυτό πέρασε στην αρμοδιότητά του, όταν οι γιοι του ‘Αμπντ Μανάφ και αυτοί του ‘Αμπντ Αντ-Νταρ έκαναν συμβιβασμό για τη διαίρεση των καθηκόντων μεταξύ τους. Ο Χάσιμ ήταν πλούσιος και έντιμος. Ήταν ο πρώτος που προσέφερε στους προσκυνητές ψωμί μουσκεμένο σε ζωμό. Το μικρό του όνομα ήταν ‘Αμρ, αλλά τον φώναζαν Χάσιμ γιατί τεμάχιζε το ψωμί (για τους προσκυνητές). Ήταν επίσης ο πρώτος που ξεκίνησε τα δύο ταξίδια των Κουράις, το καλοκαίρι και το χειμώνα. Αναφέρεται ότι πήγε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) ως έμπορος. Όταν γύρισε στη Μεδίνα παντρεύτηκε τη Σάλμα, κόρη του ‘Αμρ από τους Μπανί ‘Αντεϊ Αν-Νατζάρ. Πέρασε λίγο καιρό μαζί της στη Μεδίνα και μετά έφυγε πάλι για το Λεβάντες (παλαιά Συρία) ενώ εκείνη ήταν έγκυος. Πέθανε στη Γάζα της Παλαιστίνης το 497 μ.Χ.. Αργότερα η σύζυγός του γέννησε τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και τον ονόμασε Σάιμπα, γιατί είχε άσπρες τρίχες στα μαλλιά του και τον μεγάλωσε στο πατρικό της στη Μεδίνα. Κανείς από τους συγγενείς του στη Μέκκα δεν έμαθε για την γέννηση του. Ο Χάσιμ είχε τέσσερεις γιους·

τον Άσαντ, τον Αμπού Σαίφη, τον Νάντλα και τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και πέντε κόρες: την Ασ-Σιφά’, την Χάλεντα, την Ντα΄είφα, την Ρουκάγια και την Τζάννα.

2. ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ:

Γνωρίζουμε ήδη ότι μετά το θάνατο του Χάσιμ, την υποχρέωση για το φαγητό και το νερό των προσκυνητών ανέλαβε ο αδερφός του Αλ-Μουττάλιμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ήταν έντιμος, γενναιοδωρος και αξιόπιστος). Όταν ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έφτασε στην ηλικία των επτά ή οχτώ ετών, ο θεός του, Αλ-Μουττάλιμπ έμαθε γι’ αυτόν και πήγε στην Μεδίνα να τον φέρει. Όταν τον είδε, τα μάτια του πλημμύρισαν με δάκρυα που έτρεχαν μέχρι τα μάγουλά του, τον αγκάλιασε και τον ανέβασε στην καμήλα του. Το αγόρι βέβαια, απέφυγε να πάει μαζί του στη Μέκκα μέχρι που πήρε τη συγκατάθεση της μητέρας του. Ο Αλ-Μουττάλιμπ της ζήτησε να πάρει το παιδί μαζί του στη Μέκκα, αλλά εκείνη αρνήθηκε. Κατάφερε να την πείσει λέγοντάς της: “Ο γιος σου θα πάει στη Μέκκα για να αποκαταστήσει την εξουσία του πατέρα του, και να ζήσει κοντά στον Ιερό Οίκο. ” Εκεί, στη Μέκκα, οι άνθρωποι παραξενεύτηκαν όταν είδαν τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, και τον θεώρησαν σκλάβο του Αλ-Μουττάλιμπ. Ο Αλ-Μουττάλιμπ είπε: “Είναι ο ανιψιός μου, ο γιος του αδερφού μου, του Χάσιμ.” Το παιδί μεγάλωσε στο σπίτι του Αλ-Μουττάλιμπ, αλλά αργότερα ο Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε στη Ραντμάν της Υεμένη και έτσι ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ

ανέλαβε και κατάφερε να διατηρήσει το κύρος του λαού του και να ξεπεράσει τους προγόνους του στην τιμή, πράγμα που του εξασφάλισε βαθιά αγάπη και μεγάλη εκτίμηση στη Μέκκα.

Όταν ο Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε, ο Νάουφαλ, θεός του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, σφετερίστηκε τα καθήκοντα του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, και έτσι ο τελευταίος ζήτησε βοήθεια από τους Κουράις, αλλά εκείνοι απέφυγαν να δείξουν οποιαδήποτε μορφή υποστήριξης σε κάποιον από τους δύο. Συνεπώς, έγραψε στους θεούς του από τους Μπανί Αν-Νατζάρ (τους αδερφούς της μητέρας του) να έρθουν να τον βοηθήσουν. Ο θεός του, Αμπού Σά’ντ μπιν ‘Αντεϊ (ο αδερφός της μητέρας του) προήλασε στη Μέκκα ως επικεφαλής ογδόντα ιππέων και κατέλυσε στην Άμπτταχ της Μέκκας. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ συνάντησε τους άνδρες και τους κάλεσε να έρθουν σπίτι του, αλλά ο Αμπού Σά’ντ είπε: “Όχι, πριν συναντήσω το Νάουφαλ.” Βρήκε το Νάουφαλ να κάθεται μαζί με κάποιους σημαίνοντες άνδρες της φυλής του Κουράις κοντά στο Αλ-Κά’μπα. Ο Αμπού Σά’ντ έβγαλε το ξίφος του και είπε: “Ορκίζομαι στον Αλλάχ ότι αν δεν επιστρέψεις στον ανιψιό μου ό,τι του πήρες, θα σε σκοτώσω με αυτό το ξίφος.” Ο Νάουφαλ έτσι αναγκάστηκε να παραιτηθεί από ό,τι είχε σφετεριστεί, και οι προεστοί των Κουράις υποχρεώθηκαν να γίνουν μάρτυρες του λόγου του. Ο Αμπού Σά’ντ έπειτα πήγε στο σπίτι του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ όπου έμεινε για τρεις νύχτες, προσκύνησε (‘Ούμρα) και επέστρεψε στη Μεδίνα. Αργότερα, ο Νάουφαλ

συμμάχησε με τον Μπανί ‘Αμπντ Σαμς μπιν ‘Αμπντ Μανάφ εναντίον των Μπανί Χάσιμ. Όταν οι Χουζά‘α, είδαν τους Μπανί Αν-Νατζάρ να υποστηρίζουν τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ είπαν: “Είναι δικός μας γιος όσο είναι και δικός σας. Έχουμε περισσότερους λόγους να τον στηρίξουμε απ’ ότι εσείς.” Η μητέρα του ‘Αμπντ Μανάφ ήταν ένας από αυτούς. Πήγαν στο οίκο του Αν-Νάντουα και συμμάχησαν με τους Μπανί Χάσιμ εναντίον των Μπανί ‘Αμπντ Σαμς και του Νάουφαλ. Αυτή η συμμαχία αποτέλεσε αργότερα τη βασική αιτία για την κατάκτηση της Μέκκας.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έγινε μάρτυρας δύο σημαντικών γεγονότων στη ζωή του:

1- Η εκσκαφή της Ζάμζαμ:

Εν συντομία, ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έλαβε εντολή στο όνειρό του να σκάψει την πηγή Ζάμζαμ και του περιγράφηκε η ακριβής τοποθεσία της, που μέχρι τότε ήταν άγνωστη. Το έκανε και βρήκε τα πράγματα που είχαν θάψει εκεί οι Τζούρχουμ όταν αναγκάστηκαν να εκκενώσουν τη Μέκκα. Βρήκε τα ξίφη, τις ασπίδες και τα δύο χρυσά ελάφια. Τα έλιωσε και με αυτά κατασκεύασε την πύλη του Αλ-Κά‘μπα. Από τότε καθιερώθηκε η παράδοση της παροχής νερού στους προσκυνητές από τη Ζάμζαμ.

Όταν το πηγάδι της Ζάμζαμ ανέβλυσε νερό, οι Κουράις ζήτησαν να συνεργαστούν για την επιχείρηση, αλλά ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέρριψε το αίτημα τους με την

δικαιολογία ότι ο Αλλάχ επέλεξε μόνο αυτόν για αυτή την τιμητική δουλειά. Για να διευθετήσουν τη διαμάχη, συμφώνησαν να συμβουλευτούν το μάντη των Μπανί Σά'ντ. Στο δρόμο όμως, ο Αλλάχ τους έδειξε τα Σημεία Του που επιβεβαίωναν ότι το προνόμιο που αφορούσε την ιερά πηγή ανήκε στον 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Τότε ο 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έκανε τάμα, αν ο Θεός (Αλλάχ) του έδινε δέκα γιους, θα θυσιάζε έναν από αυτούς στο Αλ-Κά'μπα.

2- Το γεγονός με τον Ελέφαντα:

Το δεύτερο γεγονός ήταν αυτό του Αμπράχα μπιν Ασ-Σαμπάχ Αλ-Χάμπασι, του Αβησσυνού (Αιθίοπα) αντιβασιλέα της Υεμένης. Αυτός είχε δει ότι οι Άραβες έκαναν το προσκύνημα τους στο Αλ-Κά'μπα και έτσι έχτισε μια μεγάλη εκκλησία στη Σαν'ά' (Σαναά) με σκοπό να προσελκύσει τους Άραβες προσκυνητές εκεί και να αποκλείσει τη Μέκκα. Ένας άντρας από τη φυλή Κινάνα αντιλήφθηκε αυτήν του την κίνηση και έτσι εισέβαλε κρυφά στην εκκλησία το βράδυ και κάλυψε τον μπροστινό τοίχο με περιτώματα. Όταν έμαθε αυτό ο Αμπράχα εξοργίστηκε τόσο πολύ που ηγήθηκε στρατού εξήντα χιλιάδων πολεμιστών για να κατεδαφίσει το Αλ-Κά'μπα. Επέλεξε το μεγαλύτερο ελέφαντα για τον εαυτό του. Ο στρατός του περιελάμβανε εννέα ή δεκατρείς ελέφαντες. Συνέχισε να προχωρά, μέχρι που έφτασε σε ένα μέρος που ονομαζόταν Αλ-Μουγάμας. Εκεί, κινητοποίησε το στρατό του, προετοίμασε τους ελέφαντές του και ετοιμάστηκε να

εισβάλλει στη Μέκκα. Όταν έφτασε στην Κοιλιάδα Μουχάσσαρ, ανάμεσα στη Αλ-Μουζντάλιφα και τη Μίνα, ο ελέφαντας γονάτισε και αρνήθηκε να προχωρήσει προς το Αλ-Κά'μπα. Κάθε φορά που τον κατεύθυναν βόρεια, νότια η ανατολικά, ο ελέφαντας προχωρούσε γρήγορα, αλλά όταν κατευθυνόταν δυτικά προς το Αλ-Κά'μπα, γονάτιζε. Στο μεταξύ, ο Αλλάχ τους έστελνε πτηνά, που τους έριχναν πέτρες από ψημένο πηλό και τους έκαναν να σκορπιστούν. Αυτά τα πουλιά έμοιαζαν πολύ με χελιδόνια και σπουργίτια και το καθένα τους κουβαλούσε τρεις πέτρες· μία στο ράμφος και δύο στα νύχια. Οι πέτρες χτύπησαν τους άνδρες του Αμπράχα, τους ακρωτηρίασαν και τους σκότωσαν. Κατ' αυτόν τον τρόπο ένα μεγάλο μέρος των στρατιωτών του Αμπράχα σκοτώθηκαν και οι υπόλοιποι έτρεξαν σε τυχαίες κατευθύνσεις και ο θάνατος τους έβρικε εκεί. Ο ίδιος ο Αμπράχα έπαθε μια ασθένεια που τον οδήγησε στον ακρωτηριασμό των δαχτύλων του. Όταν έφτασε στη Σαν'ά' ήταν σε άθλια κατάσταση και σύντομα πέθανε.

Οι Κουραϊσίτες από την πλευρά τους κατέφυγαν στους λόφους και στις κορυφές των βουνών για να σωθούν. Αφού λοιπόν οι εχθροί έπαθαν όσα προαναφέρθηκαν, οι Κουραϊσίτες επέστρεψαν με ασφάλεια στην πατρίδα τους.

Το περιστατικό με τον Ελέφанта συνέβη το μήνα Μουχάραμ, πενήντα ή πενήντα πέντε ημέρες πριν τη γέννηση του Προφήτη Μωχάμμαντ ❀ που αντιστοιχούσε στα τέλη Φεβρουαρίου ή τις αρχές Μαρτίου το 571 μ.Χ..

Στην πραγματικότητα θα μπορούσε να θεωρηθεί ευοίωνος θεϊός προάγγελος του φωτός που θα ερχόταν για να συνοδέψει τον ερχομό του Προφήτη 𐌲𐌹𐌸.

Τα νέα του Περιστατικού με τον Ελέφαντα έφτασαν μέχρι τις πιο απομακρυσμένες γωνιές, του τότε πολιτισμένου κόσμου. Η Αβησσυνία (Αιθιοπία) διατηρούσε ισχυρούς δεσμούς με τους Ρωμαίους, ενώ οι Πέρσες, αντίθετα, βρίσκονταν σε εγρήγορση για οποιαδήποτε στρατηγική αλλαγή που διαφαινόταν στον κοινωνικοπολιτικό ορίζοντα, που σύντομα κατέλαβαν την Υεμένη. Παρεμπιπτόντως, οι Ρωμαίοι και οι Πέρσες Αυτοκράτορες εκπροσωπούσαν τον ισχυρό πολιτισμένο κόσμο εκείνης της περιόδου. Το συμβάν του Ελέφαντα επέστησε την προσοχή του κόσμου στην ιερότητα του Οίκου του Αλλάχ, και έδειξε ότι Ο Αλλάχ διάλεξε αυτόν τον Οίκο για σπίτι του. Προέκυψε στη συνέχεια ότι εάν κάποιος από το λαό ισχυριζόταν ότι ήταν Προφήτης, αυτό θα βρισκόταν σε αρμονία με το αποτέλεσμα του Περιστατικού με τον Ελέφαντα, και θα έδινε μια δικαιολογημένη εξήγηση για την κρυμμένη Θεία Σοφία που βρίσκεται πίσω από την υποστήριξη των πολυθεϊστών απέναντι στους Χριστιανούς κατά τρόπο που υπερβαίνει τη σχέση αιτίου και αιτιατού.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέκτησε δέκα γιους, τον Αλ-Χάριθ, τον Αζ-Ζουμπάιρ, τον Αμπού Τάλιμπ, τον ‘Αμπντ Αλλάχ, τον Χάμζα, τον Αμπού Λάχαμπ, τον Αλ-Γάιντακ, τον Αλ-Μουκάουαμ, τον Ντιράρ και τον Αλ-

‘Αμπάς. Είχε επίσης έξι κόρες, οι οποίες ήταν: η Ουμ Αλ-Χακίμ, η Μπάρρα, η ‘Αατικά, η Σαφίγια, η Άρουα και η Ουμάμα.

4. ‘Αμπντ Αλλάχ:

Ήταν ο πατέρας του Προφήτη Μωχάμμαντ ﷺ. Μητέρα του ήταν η Φάτιμα, κόρη του ‘Αμρ μπιν ‘Α’ιδ μπιν ‘Ιμράν μπιν Μαχζούμ μπιν Γιάκαδα μπιν Μούρρα. Ο ‘Αμπντ Αλλάχ ήταν ο καλύτερος από τους γιους του ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, ο πιο ενάρετος και ο πιο αγαπητός. Ήταν επίσης ο γιος ο οποίος τα βέλη της μαντείας έδειξαν ότι θα πρέπει να σφαγιαστεί ως θυσία στο Αλ-Κά’μπα. Όταν ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ απέκτησε δέκα γιους και εκείνοι ενηλικιώθηκαν, τους αποκάλυψε το μυστικό του τάμα, στο οποίο εκείνοι σιωπηλά και υπάκουα συναίνεσαν. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έγραψε τα ονόματά τους στα βέλη της μαντείας και τα έδωσε στο Φύλακα της πιο αγαπημένης θεότητάς του, του Χούμπαλ. Ανακάτεψε τα βέλη και ύστερα τράβηξε. Το βέλος έδειξε ότι ο ‘Αμπντ Αλλάχ ήταν αυτός που έπρεπε να θυσιαστεί. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ τότε πήρε το παιδί στο Αλ-Κά’μπα μαζί με ένα ξυράφι για να σφάζει το παιδί. Οι Κουράις, οι θείοι του από την φυλή των Μπανί Μαχζούμ και ο αδερφός του Αμπού Τάλιμπ, όμως, τον απέτρεψαν απ’ το να πραγματοποιήσει το σκοπό του. Ζήτησε στη συνέχεια τις συμβουλές τους σε ό,τι αφορούσε το τάμα του. Αυτοί του πρότειναν να καλέσει μια μάντισσα για να κρίνει εκείνη. Αυτή τον διέταξε να τραβήξει τα βέλη

ανάμεσα στον ‘Αμπντ Αλλάχ και σε δέκα καμήλες. Προσέθεσε επίσης ότι η διαδικασία θα πρέπει να επαναληφτεί με επιπλέον δέκα καμήλες κάθε φορά που θα επιλεγόταν το βέλος με το όνομα του ‘Αμπντ Αλλάχ, μέχρι να ικανοποιηθεί ο θεός. Η διαδικασία λοιπόν επαναλήφθηκε μέχρι που ο αριθμός των καμηλών έφτασε τις εκατό. Σε αυτό το σημείο το βέλος έδειξε τις καμήλες, οι οποίες κατά συνέπεια σφαγιάστηκαν (προς ικανοποίηση του Χούμπαλ), αντί για το γιο του. Οι σφαγιασμένες καμήλες έμειναν εκεί ως τροφή για όλους, ανθρώπους και ζώα.

Αυτό το περιστατικό προκάλεσε την αλλαγή στο φόρο αίματος που συνήθως γινόταν δεκτός στην Αραβία. Ήταν δέκα καμήλες, αλλά μετά από αυτό το γεγονός αυξήθηκε στις εκατό. Αργότερα, το Ισλάμ το αποδέχτηκε αυτό. Κάτι άλλο που σχετίζεται πολύ στενά με το παραπάνω ζήτημα είναι αυτό που είπε κάποτε ο Προφήτης ﷺ:

«Είμαι ο απόγονος των δύο σφαγιασμένων.»

ενοώντας τον Ισμαήλ ~~عليه السلام~~ και τον ‘Αμπντ Αλλάχ. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ διάλεξε την Άμενα, κόρη του Ουάχμπ μπιν ‘Αμπντ Μανάφ μπιν Ζούχρα μπιν Κιλάμπ, ως σύζυγο για το γιο του, ‘Αμπντ Αλλάχ. Αυτή επομένως κατείχε εξέχουσα θέση όσον αφορά την καταγωγή και την αριστοκρατική θέση. Ο πατέρας της ήταν αρχηγός των Μπανί Ζούχρα, και στον οποίο είχαν αποδοθεί μεγάλες τιμές. Παντρεύτηκαν στη Μέκκα και λίγο αργότερα, ο ‘Αμπντ Αλλάχ στάλθηκε από τον πατέρα του στη Μεδίνα να αγοράσει χουρμάδες,

όπου και πέθανε. Κατά μία άλλη εκδοχή, ο ‘Αμπντ Αλλάχ στάλθηκε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) για ένα εμπορικό ταξίδι και πέθανε στη Μεδίνα επιστρέφοντας. Θάφτηκε στο σπίτι του Αν-Νάμπγα Αλ-Γά’ντι. Ήταν εικοσιπέντε ετών όταν πέθανε. Οι περισσότεροι ιστορικοί λένε ότι ο θάνατός του συνέβη λίγους μήνες πριν τη γέννηση του Μωχάμμαντ ❀. Κάποιοι άλλοι έχουν πει ότι συνέβη δύο μήνες μετά τη γέννηση του Προφήτη ❀. Όταν η Άμενα έμαθε για το θάνατο του άνδρα της, τίμησε τη μνήμη του με μια πολύ συγκινητική ελεγεία.

Ο ‘Αμπντ Αλλάχ άφησε πολύ μικρή περιουσία – πέντε καμήλες, λίγες κατσίκες, μια αβησσυνή υπηρέτρια, που λεγόταν Μπάρακα -Ουμ ’Αιμαν- που έπειτα διετέλεσε ως παραμάνα του Προφήτη ❀.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΚΑΙ ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ:

Ο Μωχάμμαντ 𐎧𐎺𐎠, ο Άρχων των Προφητών, γεννήθηκε στην κοιλάδα Μπανί Χάσιμ στη Μέκκα, ένα πρωινό Δευτέρας, την ένατη του μήνα Ραμπί' Αλ-Άουαλ, την ίδια χρονιά με το Περιστατικό του ελέφαντα, και το τεσσαρακοστό έτος της βασιλείας του Χοσρόη Α' Άνουσιρουάν (Κίσαρ), δηλ. στις είκοσι ή στις είκοσι δύο Απριλίου του 571 μ.Χ. σύμφωνα με το λόγιο Μωχάμμαντ Σουλάιμαν Αλ-Μανσουρφούρι.

Ο Ιμπν Σά'ντ κατέγραψε ότι η μητέρα του Προφήτη 𐎧𐎺𐎠 είπε: «Όταν γεννήθηκε, ένα φως βγήκε από το αιδούιο μου και φώτισε τα παλάτια του Λεβάντες (παλαιά Συρία).» Ο Άχμαντ, ο Αντ-Ντάρμι και άλλοι κατέγραψαν κάτι παρόμοιο με αυτό.

Έχει επίσης λεχθεί, αλλά αμφιλεγόμενα, ότι σημαντικές προειδοποιήσεις (σημεία) συνόδεψαν τη γέννησή του. Δεκατέσσερα μπαλκόνια του παλατιού του Χοσρόη Α' Άνουσιρουάν (Κίσαρ) γκρεμίστηκαν, η Ιερή φωτιά των Μάγων [οπαδών της Μαγείας (Magianism - η λατρεία της φωτιάς)] έσβησε, και μερικές εκκλησίες στη Λίμνη Σάουα

κατέρρευσαν και βούλιαξαν. Αυτά τα κατέγραψαν ο Ατ-Τάμπιρι, ο Αλ-Μπάιχακι και άλλοι, χωρίς όμως την παράθεση πηγών, ούτε αναφέρονται στην ιστορία των άλλων λαών.

Η μητέρα του έστειλε αμέσως να ειδοποιήσουν τον παππού του, ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ για το ευχάριστο γεγονός. Αυτός ήρθε σ’ αυτήν με χαρά, τον πήγε στο Αλ-Κά‘μπα, προσευχήθηκε στον Αλλάχ και τον ευχαρίστησε. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ονόμασε το παιδί Μωχάμμαντ, ένα όνομα που τότε δεν ήταν συνηθισμένο για τους Άραβες. Του έκανε περιτομή την έβδομη μέρα σύμφωνα με το αραβικό έθιμο.

Η πρώτη γυναίκα που τον θήλασε μετά τη μητέρα του ήταν η Θουάιμπα, η υπηρέτρια του Αμπού Λάχαμπ, μαζί με το γιο της, Μασρούχ. Είχε πιο παλιά θηλάσει τον Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και αργότερα θήλασε τον Αμπού Σάλαμα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Άσαντ Αλ-Μαχζούμι.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΒΡΕΦΙΚΗ ΤΟΥ ΗΛΙΚΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΝΙ ΣΑ΄ΝΤ

Ήταν κοινή συνήθεια των Αράβων που ζούσαν σε πόλεις, να στέλνουν τα παιδιά τους σε Βεδουίνες τροφούς (για θηλασμό) ώστε να μεγαλώσουν ελεύθερα και υγιεινά στα περίχωρα της ερήμου όπου θα ανέπτυσσαν ένα γερό σώμα και θα αποκτούσαν τον αυθεντικό τρόπο ομιλίας και τους τρόπους των βεδουίνων, που ήταν γνωστοί για την ικανότητά τους στην σωστή χρήση της γλώσσας και για το

ότι ήταν ελεύθεροι από τις ασθένειες που συνήθως υπήρχαν στις πόλεις.

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ διάλεξε τη Χαλίμα μπιντ Αμπί Δυο’άμπ από τη φυλή Μπανί Σά’ντ μπιν Μπακρ για το θηλασμό και το μεγάλωμα του Προφήτη ﷺ. Σύζυγός της ήταν ο Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμπντ Αλ-‘Ούζα, με το προσωνύμιο Αμπί Κάμπσα, από την ίδια φυλή.

Ο Μωχάμμαντ ﷺ είχε πολλά θετά αδέρφια, τον ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Αλ-Χάριθ, την Ανίσα μπιντ Αλ-Χάριθ, τη Χουδάφα ή Τζουδάμα μπιντ Αλ-Χάριθ (γνωστή ως Ασ-Σαϊμά’), η οποία φρόντιζε τον Προφήτη ﷺ και τον Αμπού Σουφγιάν μπιν Αλ-Χάριθ μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, εξάδελφο του Προφήτη ﷺ. Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, θείος του Προφήτη ﷺ, θηλάστηκε από τις ίδιες δύο τροφούς, την Θουάιμπα και τη Χαλίμα Ασ-Σα’ντέια, που θήλασαν και τον Προφήτη ﷺ.

Οι παραδόσεις αναφέρονται εξαισία στο πώς η Χαλίμα και όλος ο οίκος της ευνοήθηκαν με συνεχόμενες καλοτυχίες όσο ο Μωχάμμαντ ﷺ έζησε υπό την φροντίδα τους ως βρέφος. Ο Ιμπν Ισχάκ λέει ότι η Χαλίμα διηγήθηκε ότι η ίδια, μαζί με τον άνδρα της και ένα μωρό που θήλαζε, έφυγαν από το χωριό της μαζί με κάποιες γυναίκες από τη φυλή της προς αναζήτηση μωρών για θηλασμό. Είπε:

«Είχε περάσει ένας χρόνος ξηρασίας και πείνας και δεν είχαμε να φάμε τίποτα. Καβάλησα μια λευκή γαϊδούρα.

Είχαμε μαζί μας και μια γέρικη θηλυκή καμήλα, η οποία, μα Τον Αλλάχ, δεν έβγαζε ούτε μια σταγόνα γάλα. Δεν μπορούσαμε να κλείσουμε μάτι τη νύχτα γιατί το παιδί έκλαιγε επειδή πεινούσε. Δεν υπήρχε αρκετό γάλα στα στήθια μου και ούτε και η καμήλα είχε τίποτα να το ταΐσει. Προσευχόμασταν συνέχεια για βροχή και άμεση ανακούφιση από τη δύσκολη κατάσταση. Ανέβηκα στη γαϊδούρα μου, που ήταν αδύνατη και αδύναμη, και δεν μπορούσε να συνβαδίσει με το υπόλοιπο караβάνι, μέχρι που φτάσαμε στη Μέκκα ψάχνοντας παιδιά για να τα θηλάσουμε. Καμία γυναίκα ανάμεσά μας δεν δέχτηκε τον Αγγελιαφόρο Του Αλλάχ ﷺ όταν της προσφέρθηκε. Τον αρνούμασταν επειδή μας λέγανε ότι ήταν ορφανό. Είχαμε προσηλωθεί στην αμοιβή που θα παίρναμε από τον πατέρα του παιδιού. Και είπαμε: “Ένα ορφανό! Τι μπορεί να κάνουν η μητέρα και ο παππούς του;” Και γι’ αυτό τον απορρίψαμε. Κάθε γυναίκα που είχε έρθει μαζί μου έβρισκε ένα μωρό μα εγώ δεν έβρισκα. Και όταν ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε είπα στο σύζυγό μου: “Μα Τον Αλλάχ, δε θέλω να γυρίσω πίσω μαζί με τις άλλες γυναίκες χωρίς μωρό. Μα Τον Αλλάχ, θα πάω και θα πάρω αυτό το ορφανό.” Είπε, “Δε θα μας βλάψει μια τέτοια πράξη και ίσως Ο Αλλάχ μας ευλογήσει μέσω αυτού.” Και έτσι πήγα και τον πήρα απλά γιατί δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική για μένα από το να τον πάρω. Όταν τον πήρα και τον έβαλα στα στήθια μου, αυτά έβγαλαν γάλα, όσο ήθελε το παιδί. Ήπια μέχρι που ικανοποιήθηκε, και το ίδιο έκανε και ο θετός αδελφός του και μετά και τα δύο πήγαν για ύπνο. Πριν από αυτό, δεν

μπορούσαμε να κοιμηθούμε από το κλάμα του δικού μου μωρού. Έπειτα ο άνδρας μου πήγε στην καμήλα μας να την αρμέξει και ενθουσιάστηκε όταν ανακάλυψε πως είχε πολύ γάλα. Την άρμεξε και ήπιαμε μέχρι που χορτάσαμε. Το επόμενο πρωί ο άνδρας μου μού είπε: «Μα Τον Αλλάχ, Χαλίμα, βρήκες ένα ευλογημένο παιδί.» Και του απάντησα: «Μα τη Χάρη Του Αλλάχ, το εύχομαι»

Η Χαλίμα είπε, επίσης: «Και καβάλησα τη γαϊδούρα μου, έχοντας μαζί μου το παιδί. Μα Τον Αλλάχ, ανέπτυξε ταχύτητα τόσο γρήγορα, που τα υπόλοιπα γαϊδούρια του καραβανιού δε μπορούσαν να την ακολουθήσουν, μέχρι που οι υπόλοιπες γυναίκες μου είπαν, “Ω, κόρη του Αμπί Δου’άμπ, τι συνέβη; Πήγαινε πιο σιγά, δε μπορούμε να σε φτάσουμε. Αυτή δεν είναι η ίδια γαϊδούρα με την οποία ήρθες;” Τους είπα, “Ναι, μα Τον Αλλάχ, αυτή είναι.” Εκείνες είπαν, “Μα Τον Αλλάχ, κάτι της συμβαίνει.” Έπειτα φτάσαμε στα σπίτια μας στη Μπάνι Σά’ντ. Μα Τον Αλλάχ, δε γνωρίζω πιο άγωνα περιοχή από αυτήν. Και όταν φτάσαμε με το παιδί βρήκαμε ότι τα πρόβατά μας είχαν πολύ γάλα. Μέχρι που οι κάτοικοι του λαού μου, είπαν στους βοσκούς τους, “Πηγαίνετε όπου πηγαίνει ο βοσκός της Χαλίμα.” Και συνεχίσαμε να έχουμε την ευλογία και την αύξηση των αγαθών από Τον Αλλάχ, μέχρι που το παιδί έφτασε δύο χρονών και απογαλακτίστηκε. Αναπτυσσόταν γρήγορα, και όταν ήταν δύο ετών, ήταν ήδη ένα δυνατό παιδί.» Η Χαλίμα είπε, επίσης, «Και πήγαμε το παιδί στη μητέρα του, ενώ θέλαμε πολύ να μείνει μαζί μας, λόγω όσων

είδαμε από την ευλογία του. Μιλήσαμε με τη μητέρα του και της είπα, “Θα ήταν καλύτερο αν άφηνες το παιδί μαζί μας μέχρι να μεγαλώσει περισσότερο, γιατί φοβάμαι γι’ αυτόν τις ασθένειες της Μέκκας.” Επιμείναμε μέχρι που τελικά άφησε το παιδί να επιστρέψει μαζί μας.»

ΤΟ ΣΧΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Έτσι, ο Προφήτης ﷺ επέστρεψε στους Μπανί Σά’ντ. Μετά από λίγο καιρό, έγινε το εξής περιστατικό: Στο Σαχίχ Μόσλεμ αναφέρεται ότι ο Άνας είπε: «Ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) ήρθε στον Προφήτη ﷺ ενώ έπαιζε με τα άλλα παιδιά και τον πήρε, άνοιξε το στήθος του και έβγαλε την καρδιά του. Έπειτα έβγαλε ένα κομμάτι από αυτή και είπε: «Αυτό ήταν το μερίδιο του Σατανά από σένα (μέσω του οποίου ο Σατανάς μπορούσε να σου ψιθυρίσει για να σε παρασύρει σε κακές πράξεις).» Μετά την καθάρισε με νερό από τη Ζάμζαμ σε μια χρυσή λεκάνη. Μετά ένωσε την καρδιά και την έβαλε στη θέση της. Οι φίλοι του παιδιού έτρεξαν στη μητέρα του, δηλ την τροφό του, και είπαν: «Στα αλήθεια, ο Μωχάμμαντ δολοφονήθηκε.» τον είδαν να έρχεται με γλωμισσμένο πρόσωπο. Ο Άνας είπε επίσης: «Εβλεπα (πολύ αργότερα, όταν ήταν σε μεγάλη ηλικία ο Προφήτης ﷺ) τις ουλές από το ράψιμο στο στήθος του.»

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Μετά από αυτό το γεγονός, η Χαλίμα ανησύχησε για το παιδί και το πήγε στη μητέρα του όπου και έμεινε μέχρι τα έξι του.

Στη μνήμη του μακαρίτη άνδρα της, η Άμενα αποφάσισε να επισκεφτεί τον τάφο του στη Γιάθριμπ (Μεδίνα). Ξεκίνησε ένα ταξίδι 500 χιλιομέτρων με το ορφανό παιδί της, την υπηρέτρια Ουμ Άιμαν και τον πεθερό της ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Πέρασε ένα μήνα εκεί και ξεκίνησε να επιστρέψει στη Μέκκα. Στο δρόμο, αρρώστησε σοβαρά και πέθανε στην Αμπουά’ στη διαδρομή ανάμεσα στη Μέκκα και τη Μεδίνα.

Η ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΟ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ έφερε το παιδί στη Μέκκα. Ήταν πολύ τρυφερός προς το παιδί, τον ορφανό εγγονό του, του οποίου η πρόσφατη συμφορά (ο θάνατος της μητέρας του) προστέθηκε στους πόνους του παρελθόντος του. Ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ήταν πιο τρυφερός με τον εγγονό του παρά με τα ίδια του τα παιδιά. Δεν άφησε ποτέ το παιδί να νιώσει μοναξιά, αντίθετα τον προτιμούσε πάντα από τα δικά του παιδιά. Ο Ιμπν Χισάμ κατέγραψε: «Ένα στρώμα τοποθετήθηκε στη σκιά του Αλ-Κά’μπα για τον ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ. Τα παιδιά του κάθονταν γύρω από αυτό το στρώμα, και ποτέ πάνω, προς τιμήν του πατέρα τους, αλλά ο Μωχάμμαντ ❀ καθόταν πάνω σε αυτό. Οι θείοι του τον έπαιρναν από εκεί, αλλά όποτε ο ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ το

έβλεπε, έλεγε: «Αφήστε τον εγγονό μου. Ορκίζομαι στο Όνομα Του Αλλάχ ότι αυτό το παιδί θα καταλάβει μια πολύ σημαντική θέση.» Κάθιζε το παιδί στο στρώμα, χάιδευε την πλάτη του και ήταν πάντα ευχαριστημένος με ό,τι έκανε το παιδί».

Όταν ο Μωχάμμανт ❀ ήταν οκτώ ετών, δύο μηνών και δέκα ημερών, ο παππούς του, ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ πέθανε στη Μέκκα. Πριν πεθάνει, όμως, έδωσε την κηδεμονία του παιδιού στον Αμπού Τάλιμπ, αδελφό του πατέρα του Προφήτη ❀.

Η ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΠΟΝΕΤΙΚΟ ΘΕΙΟ ΤΟΥ

Ο Αμπού Τάλιμπ φρόντισε τον ανιψιό του με τον καλύτερο τρόπο. Τον είχε μαζί με τα παιδιά του και τον ξεχώριζε από αυτά. Τον ξεχώρισε με μεγάλο σεβασμό και εκτίμηση. Ο Αμπού Τάλιμπ συνέχισε να αγαπά τον ανιψιό του και να τον προστατεύει από όλους τους κινδύνους για σαράντα χρόνια. Οι σχέσεις του με τους άλλους εξαρτιόνταν από το φέρσιμό τους προς τον Προφήτη ❀.

Ο Ιμπν ‘Ασάκιρ ανέφερε ότι ο Τζαλχούμα μπιν ‘Ούρφουτα είπε: «Ηρθα στη Μέκκα μια άνυδρη χρονιά, και οι Κουράις ήταν αναστατωμένοι και προσεύχονταν για βροχή, και ένας από αυτούς είπε: «Ας προσευχηθούμε στους Αλ-Λατ και Αλ-‘Ούζζα (δύο είδωλα)». Κάποιος άλλος είπε: «Ας προσευχηθούμε στο Μανάτ (ένα είδωλο)». Μα κάποιος σεβαστός άντρας είπε: «Μα πού απευθύνεστε, αφού

βρίσκονται ανάμεσά σας οι απόγονοι του Ιμπραχίμ (Αβραάμ) και του Ισμαήλ;». Έτσι οι Κουράις είπαν: «Εννοείς τον Αμπού Τάλιμπ;». Αμέσως πήγαν στον Αμπού Τάλιμπ και του είπαν: «Ω! Αμπού Τάλιμπ, η κοιλάδα έχει γίνει άγονη και χωρίς φύλλα και τα παιδιά πεινούν, ας πάμε να προσευχηθούμε για βροχή». Ο Αμπού Τάλιμπ πήγε στο Αλ-Κά'μπα με ένα νεαρό παιδί που ήταν όμορφο σαν τον ήλιο, και ένα μαύρο σύννεφο ήταν πάνω από το κεφάλι του. Ο Αμπού Τάλιμπ πήρε το παιδί και το έβαλε με την πλάτη του στον τοίχο του Αλ-Κά'μπα, ενώ δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό και προσευχήθηκε για βροχή. Αμέσως μαζεύτηκαν σύννεφα από όλες τις κατευθύνσεις και άρχισε να πέφτει δυνατή βροχή που προκάλεσε τις πηγές να τρέχουν νερό και έκανε τη γη γόνιμη.»

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΜΠΑΧΙΡΑ

Όταν ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ ﷺ ήταν δώδεκα χρονών, πήγε μαζί με το θείο του, Αμπού Τάλιμπ, σε ένα επαγγελματικό ταξίδι στο Λεβάντες (παλαιά Συρία). Όταν έφτασαν στη Μπούσρα (ένα κομμάτι του Λεβάντες (παλαιά Συρία), στην επαρχία του Χαουράν που βρισκόταν υπό Ρωμαϊκή κυριαρχία), σε εκείνη την περιοχή υπήρχε ένας μοναχός με το όνομα Μπαχίρα (το πραγματικό του όνομα ήταν Γεώργιος), ο οποίος, όταν κατέβηκε το караβάνι του Αμπού Τάλιμπ, βγήκε να τους συναντήσει, ενώ πριν από εκείνη την ημέρα ποτέ δεν είχε βγει για να τους συναντήσει. Ο μοναχός πέρασε μεταξύ τους μέχρι που έπιασε το χέρι του

Μωχάμμαντ 卐 και είπε: «Αυτός είναι ο αφέντης όλου του κόσμου, αυτός είναι ο απόστολος Του Κυρίου όλου του κόσμου. Αυτόν στέλνει Ο Αλλάχ ως έλεος για όλον τον κόσμο.» Ο Αμπού Τάλιμπ τον ρώτησε: «Πως το ξέρεις αυτό;» Εκείνος απάντησε: «Όταν εμφανιστήκατε από τη μεριά του Αλ-΄Ακαμπα, δεν υπήρχε ούτε μια πέτρα ούτε ένα δένδρο που να μην τον προσκυνήσει! Και αυτά δεν προσκυνούν κανέναν, παρά μόνον έναν Προφήτη. Επίσης, τον αναγνωρίζω από τη σφραγίδα της Προφητείας που βρίσκεται κάτω από τον ώμο του, που μοιάζει με μήλο. Εμείς τον βρίσκουμε (Προφητείες για τον ερχομό του) στα βιβλία μας (την Αγία Γραφή).» Έπειτα τους φιλοξένησε αφειδώς, και επίσης ζήτησε από τον Αμπού Τάλιμπ να στείλει το παιδί πίσω στη Μέκκα και να μην τον πάει στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) φοβούμενος τους Εβραίους και τους Ρωμαίους. Ο Αμπού Τάλιμπ υπάκουσε και τον έστειλε στη Μέκκα με μερικούς από τους υπηρέτες του.

Ο ΑΛ-ΦΙΤΖΑΡ ΠΟΛΕΜΟΣ

Όταν ο Προφήτης Μωχάμμαντ 卐 ήταν στην ηλικία των είκοσι ετών έγινε ο Αλ-Φιτζάρ πόλεμος στην λαϊκή αγορά του ΄Ουκάδ μεταξύ των Κουράις και των Μπανί Κινάνα από τη μια πλευρά και των Κάις ΄Αϊλάν από την άλλη. Ο λόγος αυτού του πολέμου ήταν ότι ένας από τους Μπανί Κινάνα σκότωσε τρεις άντρες από τους Κάις ΄Αϊλάν, και η είδηση αυτή έφτασε στη λαϊκή αγορά του ΄Ουκάδ και οι δύο ομάδες εξοργίστηκαν. Ο Χάρμπ μπιν Ουμάγια, εξ΄ αιτίας της

περίοπτης θέσης του και της έντιμης καταγωγής του, ήταν ο ηγέτης των Κουράις και των συμμάχων τους. Αυτός ο πόλεμος λεγόταν Αλ-Φιτζάρ πόλεμος επειδή παραβίασαν την ιερότητα του Ιερού Μήνα. Ο Προφήτης ﷺ παρευρέθη στο πλευρό των θείων του, αλλά δε σήκωσε χέρι ενάντια στους εχθρούς τους. Το μόνο που έκανε ήταν ότι ετοιμάζε τα βέλη για τους θείους του.

Η ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΛ-ΦΟΥΝΤΟΥΛ

Ως αποτέλεσμα του Αλ-Φιτζάρ πολέμου έγινε η συμπολιτεία του Αλ-Φουντούλ μεταξύ πολλών φύλων από τους Κουράις. Οι Μπανού Χάσιμ, οι Μπανού Αλ-Μουττάλιμπ, οι Άσαντ μπιν ‘Αμπντ Αλ-‘Ούζζα, Ζάχρα μπιν Κιλάμπ και οι Τάιμ ιμπν Μώρρα συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Τζουντ‘άν Αλ-Τάιμι για να δημιουργήσουν μια κοινοπολιτεία που θα παρείχε δικαιοσύνη για κάθε καταπιεσμένο και για να συμφωνηθεί ότι αυτοί θα τον βοηθούν εναντίον κάθε άδικου μέχρι να αποκτήσει ο καταπιεσμένος όλα τα δικαιώματά του. Ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ ﷺ, αφού έλαβε το Κάλεσμα για την Αποστολή του, είπε: «Ήμουν παρών στον οίκο του ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Τζουντ‘άν σε μια συμπολιτεία που είναι πιο αξιοπρεπής για μένα από τις κόκκινες καμήλες (οι κόκκινες καμήλες είχαν την πιο μεγάλη χρηματική αξία για τους Άραβες εκείνη την εποχή). Ακόμα και τώρα στην εποχή του Ισλάμ θα απαντούσα θετικά αν καλούμουν σε μια τέτοια συμπολιτεία.»

Στην πραγματικότητα, το πνεύμα αυτής της συμπολιτείας ήταν αντίθετο με την Αλ-Τζάχιλεια (προ-Ισλαμική περίοδο), που ήταν βασισμένη στο ρατσισμό και την αφοσίωση μόνο στη φυλή. Αφορμή για τη δημιουργία αυτής της κοινοπολιτείας, λέγεται ότι ήταν το εξής περιστατικό: Κάποιος άνθρωπος από τη φυλή Ζουμπάιντ ήρθε ως έμπορος στη Μέκκα, όπου πούλησε κάποια προϊόντα στον Αλ-‘Ας μπιν Ουά’ιλ Ασ-Σάχμει. Ο τελευταίος δεν πλήρωσε τη τιμή των προϊόντων. Ο πωλητής ζήτησε βοήθεια από τις διάφορες οικογένειες των Κουράις, όπως τους ‘Αμπντ Αντ-Ντάρ, τους Μαχζούμ, τους Τζούμαχ, τους Σαχμ και τους ‘Αντέι, αλλά εκείνοι δεν εισάκουσαν τις εκκλήσεις του. Μετά κατέφυγε σε μια βουνοκορφή και άρχισε με όλη του τη δύναμη να απαγγέλλει στίχους με παράπονο για την αδικία που είχε υποστεί. Ο Αζ-Ζουμπαίρ μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ τον άκουσε και ερεύνησε το θέμα. Τελικά, τα μέλη της προαναφερθείσας συνέλευσης συναντήθηκαν και δημιούργησαν αυτήν την κοινοπολιτεία και έπειτα πήγαν στον Αλ-‘Ας μπιν Ουά’ιλ και τον ανάγκασαν να πληρώσει το χρέος του.

H ΠΡΩΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Ο Μωχάμμαντ ﷺ δεν είχε συγκεκριμένο επάγγελμα στην πρόωγη νιότη του, αλλά έχει αναφερθεί ότι δούλευε σαν βοσκός όταν ήταν στους Μπανί Σά’ντ, και επίσης στη Μέκκα. Στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών πήγε στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) ως έμπορος για λογαριασμό της

Χαντίτζα (η ευαρέστηση Του Αλλάχ επ' αυτής). Ο Ιμπν Ισχάκ ανέφερε ότι η Χαντίτζα, κόρη του Χουάιλεντ, ήταν μια επιχειρηματίας με μεγάλη περιουσία και τιμή. Προσελάμβανε ανθρώπους να κάνουν τις δουλειές της με αμοιβή ένα ποσοστό επί των κερδών της. Ο λαός των Κουράις ήταν ως επί το πλείστον έμποροι, και έτσι όταν η Χαντίτζα πληροφορήθηκε για το Μωχάμμαντ ﷺ, για τα γεμάτα αλήθεια λόγια του, τη μεγάλη ειλικρίνεια του και τους ευγενικούς τρόπους του, τον αναζήτησε. Του προσέφερε να πάει στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) και να κάνει τις δουλειές της, και θα του έδινε μεγαλύτερη αμοιβή από ότι στους άλλους. Θα έστελνε επίσης το σκλάβο της, Μάισαρα, μαζί του. Αυτός συμφώνησε και πήγε με τον υπηρέτη της στο Λεβάντες (παλαιά Συρία) για εμπόριο.

O ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΝΤΙΤΖΑ:

Όταν ο Προφήτης ﷺ επέστρεψε στη Μέκκα, η Χαντίτζα παρατήρησε στα χρήματά της περισσότερα κέρδη από τις υπόλοιπες φορές. Ο υπηρέτης της της μίλησε, επίσης για την αγνή ηθική του Προφήτη ﷺ, για το γενναιόδωρο χαρακτήρα του, τη βαθιά ειλικρινή σκέψη του, την ειλικρίνεια και την τιμιότητά του. Συνειδητοποίησε ότι είχε βρει το στόχο της. Πολλοί περίοπτοι άνδρες είχαν ζητήσει το χέρι της, αλλά πάντα απέρριπτε τις εκκλήσεις τους. Εμπιστεύτηκε την επιθυμία της στη φίλη της, Ναφίσα, κόρη του Μενάμπε, η οποία αμέσως πήγε στο Μωχάμμαντ ﷺ και του πρότεινε να παντρευτεί την Χαντίτζα. Εκείνος δέχτηκε και ζήτησε από

τους θείους του να πάνε και να μιλήσουν στο θείο της Χαντίτζα για το θέμα. Στο συμφωνητικό γάμου μάρτυρες ήταν οι Μπανού Χάσιμ και οι επικεφαλείς των Μουντάρ. Αυτό συνέβη δύο μήνες μετά από την επιστροφή του Προφήτη ﷺ από το Λεβάντες (παλαιά Συρία). Της έδωσε είκοσι καμήλες ως προίκα. Αυτή ήταν τότε 40 ετών και θεωρούταν η καλύτερη από το λαό της σε καταγωγή, περιουσία και σοφία. Ήταν η πρώτη γυναίκα που παντρεύτηκε ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ ﷺ. Δεν παντρεύτηκε καμία άλλη μέχρι το θάνατό της.

Η ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛ-ΚΑ΄ΜΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Όταν ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ ﷺ ήταν τριάντα πέντε ετών άρχιζαν οι Κουράις να ξαναχτίζουν το Αλ-Κά΄μπα (Ιερό Οίκο). Αυτό έγινε επειδή το Αλ-Κά΄μπα ήταν ένα χαμηλό κτίριο με παλιές πέτρες που δεν ξεπερνούσαν σε ύψος τα 6,5 μέτρα, από τη εποχή του Ισμαήλ عليه السلام. Επίσης, δεν είχε οροφή και έδινε εύκολη πρόσβαση στους κλέφτες για να πάρουν τους θησαυρούς που είχε μέσα. Ήταν επίσης εκτεθειμένο στα στοιχεία της φύσεως -καθώς είχε κτιστεί πολύ καιρό πριν- που αποδυνάμωναν και ράγιζαν τους τοίχους του. Πέντε χρόνια πριν γίνει Προφήτης, συνέβη μια μεγάλη πλημμύρα στη Μέκκα που έφτασε μέχρι το Αλ-Κά΄μπα, και αυτό κόντεψε να κατεδαφιστεί. Οι Κουράις έπρεπε να το ξανακτίσουν για να προστατέψουν την ιερότητα και τη θέση του. Αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν

μόνο νόμιμα χρήματα στο χτίσιμο του Αλ-Κά'μπα, και έτσι όσα χρήματα προέρχονταν από πορνεία, τοκογλυφία ή άδικες πράξεις αποκλείονταν. Στην αρχή τους είχε καταβάλλει τόσο το δέος που δεν τολμούσαν να κατεδαφίσουν τον τοίχο, αλλά ο Αλ-Ουαλίντ μπιν Αλ-Μουγίρα Αλ-Μαχζούμι έπιασε τη βαριοπούλα λέγοντας: «Ω! Αλλάχ δεν θέλουμε να κάνουμε παρά μόνο το καλό.» και άρχισε να κατεδαφίζει. Βλέποντας ότι δεν του είχε συμβεί κανένα κακό, οι υπόλοιποι συμμετείχαν στην κατεδάφιση των τοίχων μέχρι που έφτασαν τα θεμέλια που είχε ρίξει ο Ιμπραχίμ (Αβραάμ) ❀. Αρχίζοντας να ξαναχτίζουν τους τοίχους του, κατένειμαν τις εργασίες ανάμεσα στις φυλές. Κάθε φυλή ήταν υπεύθυνη για την ανακατασκευή ενός τμήματος. Οι φυλές μάζεψαν πέτρες και άρχισαν το κτίσιμο. Τις πέτρες έστρωσε ένας Ρωμαίος κτίστης με το όνομα Μπακούμ. Οι εργασίες συνεχίστηκαν μέχρι που έφτασε η στιγμή να τοποθετήσουν στη θέση της την Μαύρη Λίθο. Μετά ξέσπασε λογομαχία ανάμεσα στους αρχηγούς, η οποία κράτησε για τέσσερις με πέντε μέρες, αφού ο καθένας επιθυμούσε να τοποθετήσει τη Λίθο στη θέση της. Η λογομαχία έγινε τόσο έντονη μέχρι που κόντεψε να γίνει πόλεμος. Ευτυχώς, ο γηραιότερος ανάμεσα στους αρχηγούς, Αμπού Ουμάρια μπιν Αλ-Μουγίρα Αλ-Μαχζούμι, έκανε μια πρόταση που έγινε δεκτή από όλους. Είπε: «Ας αφήσουμε αυτόν που θα μπει πρώτος στον Ιερό Οίκο να αποφασίσει ποιός θα τοποθετήσει τη Λίθο.» Η Βούληση Του Αλλάχ ήταν ο Αγγελιαφόρος Του ❀ να μπει πρώτος στο Τζαμί. Βλέποντάς τον, όλοι όσοι βρίσκονταν

εκεί, φώναξαν: «Νάτος ο Αλ-’Αμείν (Ο έμπιστος). Τον αποδεχόμαστε (ως κριτή). Αυτός είναι ο Μωχάμμαντ.». Του είπανε το θέμα και αυτός ζήτησε ένα μανδύα τον οποίο τοποθέτησε στο έδαφος και τοποθέτησε τη Λίθο στο κέντρο του. Έπειτα ζήτησε από τους αντιπροσώπους των διαφόρων φυλών να πιάσουν τα άκρα του μανδύα και να σηκώσουν τη Λίθο όλοι μαζί και όταν τη φτάσανε κοντά στη θέση της, ο Προφήτης ۞ την πήρε με τα χέρια του και την τοποθέτησε στη σωστή της θέση. Με αυτόν τον τρόπο καταπραΰνθηκε μια κατάσταση μεγάλης έντασης και ένας τεράστιος κίνδυνος αποφεύχθηκε από τη σοφία του Προφήτη ۞.

Οι Κουράις ξέμειναν από νόμιμα χρήματα, και για αυτό μείωσαν πέντε με έξι μέτρα από τη βόρεια πλευρά του Αλ-Κά’μπα, που ονομάζεται Αλ-Χίτζρ και Αλ-Χατίμ. Σήκωσαν την πόρτα πάνω από το επίπεδο του εδάφους, ώστε να επιτρέπουν την είσοδο μόνο σε όποιον επιθυμούσαν. Όταν το κτίριο έφτασε τα 15 μέτρα περίπου σε ύψος ανέγειραν τη στέγη που στεκόταν σε έξι κολώνες.

Όταν τελείωσε το κτίσιμο του Αλ-Κά’μπα, είχε πάρει τετράγωνο σχήμα δεκαπέντε μέτρα ψηλό. Η πλευρά με τη Μαύρη Λίθο και η απέναντί της είχαν μήκος δέκα μέτρα η καθεμιά. Η Μαύρη Λίθος απείχε 1.5 μέτρο από το επίπεδο του εδάφους. Οι δυο άλλες πλευρές είχαν μήκος δώδεκα μέτρα η καθεμιά. Η πόρτα βρισκόταν σε ύψος δύο μέτρων από το έδαφος. Επίσης υπήρχε μια δομική κατασκευή ύψους 25 εκατοστών και πλάτους 30 εκατοστών κατά μέσο όρο

που περιέβαλλε το Αλ-Κά'μπα. Ονομαζόταν Ασ-Σαδρουάν, και ήταν αρχικά αναπόσπαστο κομμάτι του Ιερού Οίκου.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ, συνδύαζε στα νιάτα του τα καλύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά. Ήταν ένας υποδειγματικός άνθρωπος με σωστή σκέψη και αλάνθαστη διαίσθηση. Ήταν προικισμένος με νοημοσύνη, γνησιότητα στη σκέψη και ακρίβεια στην επιλογή των μέσων που οδηγούν σε ακριβείς στόχους. Η μεγάλης διάρκειας σιωπή του, τον βοηθούσε πολύ στη συνήθεια του διαλογισμού και της βαθιάς αναζήτησης της αλήθειας. Με το αγνό του μυαλό και με την καθαρή του φύση κοιτούσε τις στάσεις ζωής και τις υποθέσεις των ανθρώπων. Απέφευγε τους μύθους και αναλάβανε ενεργό ρόλο σε οτιδήποτε θεωρούσε εποικοδομητικό και χρήσιμο, διαφορετικά, απομακρυνόταν από αυτό. Για παράδειγμα: απέφευγε να πίνει κρασί, να τρώει κρέας από σφαγιασμένα σε βωμούς ζώα για χάριν των ειδώλων, ή να παρακολουθεί ειδωλολατρικές εκδηλώσεις. Αισθανόταν τεράστια αποστροφή ή πολύ περισσότερο απέχθεια για τα είδωλα. Δεν θα ανεχόταν σε καμιά περίπτωση κάποιος να ορκίζεται στον Αλ-Λάτ και στον Αλ-΄Ούζζα. Η πρόνοια Του Αλλάχ τον απομάκρυνε χωρίς αμφιβολία από όλες τις αποκρουστικές και σατανικές πράξεις. Ακόμη και όταν προσπάθησε να υπακούσει στο

ένστικτό του και να απολαύσει κάποιες χαρές της ζωής ή να ακολουθήσει κάποιες ανήθικες παραδόσεις, η πρόνοια Του Αλλάχ παρενέβη ώστε να αποτρέψει κάθε παρεκτροπή από αυτήν την πορεία. Ο Ιμπν Αλ-Αθίρ κατέγραψε ότι ο Μωχάμμαντ ﷺ είπε: “Δεν προσπάθησα ποτέ να κάνω ό,τι κάνει και ο λαός μου, εκτός από δύο φορές. Κάθε φορά παρενέβαινε ο Αλλάχ και με ήλεγχε για να μην το κάνω και δεν το ξαναέκανα ποτέ μέχρι που ο Αλλάχ με τίμησε με το μήνυμά του. Μια νύχτα είπα στο παιδί που βοσκούσε μαζί μου τα πρόβατα ενώ ήμασταν στη βόρεια πλευρά της Μέκκα: «Μπορείς να προσέξεις τα πρόβατά μου μέχρι να μπω μέσα στη Μέκκα για να διασκεδάσω όπως διασκεδάζουν οι νέοι;». Και το παιδί είπε: «Εντάξει, πήγαινε.». Και εγώ πήγα, μέχρι που έφτασα κοντά στο πρώτο σπίτι της Μέκκας, και από εκείνο το σημείο άρχισα να ακούω μουσική και ρώτησα: «Τι γίνεται εδώ;». Κάποιος απάντησε: «Είναι γαμήλιο πάρτυ.» Κάθισα για να ακούσω, όμως ο Αλλάχ έκλεισε τα αυτιά μου και σύντομα έπεσα σε βαθύ ύπνο. Τίποτα δεν με ξυπνούσε εκτός από τη ζέστη του ήλιου. Επέστρεψα στο παιδί και αυτό με ρώτησε για το τι έγινε και εγώ του είπα τι μου συνέβη. Έπειτα άλλη νύχτα έκανα ακριβώς το ίδιο και μπήκα στη Μέκκα αλλά μου συνέβη ακριβώς το ίδιο με την προηγούμενη φορά. Μετά από αυτό δεν έκανα κάτι κακό ποτέ ξανά.”

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ ήταν γνωστός στο λαό του για την σεμνότητα στα ήθη, για την ενάρετη συμπεριφορά του και τους ευγενικούς τρόπους του. Απέδειξε ότι υπήρξε

το ιδανικό του άνδρα και διέθετε άμεμπτο χαρακτήρα. Ήταν ο πιο εξυπηρετικός στους συμπατριώτες του, ο πιο ειλικρινής στα λεγόμενά του και ο πιο ήπιος στην ιδιοσυγκρασία του. Ήταν ο πιο καλόκαρδος, αγνός και φιλόξενος και αυτός που πάντα εντυπωσίαζε τους ανθρώπους με την ευλαβική του όψη. Ήταν ο πιο ειλικρινής και ο πιο κατάλληλος στο να τηρήσει μια συμφωνία. Ήταν ο πιο αξιόπιστος μέχρι που οι συμπολίτες του τον αποκαλούσαν Αλ-’Αμείν (Ο Αξιόπιστος). Η γυναίκα του, η μητέρα των πιστών, Χαντίτζα (η ευαρέστηση Του Αλλάχ επ’ αυτής) του είπε κάποτε: «Εσύ κρατάς στενούς δεσμούς με τους συγγενείς σου, επωμίζεσαι τα προβλήματα των άλλων, δίνεις από την περιουσία σου στους άπορους και στα ορφανά, τιμάς και ταΐζεις τους φιλοξενούμενούς σου και βοηθάς τους άλλους σε δύσκολες περιόδους».

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ ΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΑΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ:

Το κάλεσμα του Μωχάμμαντ ﷺ μπορεί να διακριθεί σε δύο φάσεις χαρακτηριστικά οριοθετημένες:

- Η φάση στη Μέκκα: σχεδόν δεκατρία χρόνια.
- Η φάση στη Μεντίνα: δέκα ολόκληρα χρόνια.

Κάθε μια από τις δύο φάσεις περιελάμβανε χαρακτηριστικά γνωρίσματα που διακρίνονταν εύκολα μέσα από τον ακριβή έλεγχο των συνθηκών που τις χαρακτήριζαν. Η φάση της Μέκκας διακρίνεται σε τρία στάδια:

- Το στάδιο του μυστικού καλέσματος: τρία χρόνια.
- Το στάδιο της ανακήρυξης του Καλέσματος στη Μέκκα: από την αρχή του τέταρτου έτους της

Αποστολής και σχεδόν μέχρι το τέλος του δέκατου χρόνου.

- Το στάδιο του καλέσματος στο Ισλάμ και του πολλαπλασιασμού του πέρα από τη Μέκκα: διήρκεσε από το τέλος του δέκατου χρόνου της Προφητείας και επεκτάθηκε μέχρι το θάνατο του Προφήτη ﷺ.

Η φάση στη Μαντίνα θα εξεταστεί αργότερα όταν έρθει η ώρα.

Στη Σπηλιά της Χιρά'

Όταν ο Προφήτης Μωχάμμαντ ﷺ πλησίαζε τα σαράντα έτη, λόγω του πνευματικού χάσματος μεταξύ του ίδιου και των συμπατριωτών του, που υπήρχε λόγω του στοχασμού που επιδείκνυε για το σύμπαν, τον κόσμο και τη δημιουργία, τρόπος σκέψης πολύ διαφορετικός από αυτόν του ειδωλολατρικού λαού του, άρχισε να αρέσκεται στο να μένει μόνος του. Έτσι, συνήθιζε να παίρνει μαζί του λίγο φαγητό και νερό και να πηγαίνει στη σπηλιά της Χιρά', που βρίσκεται στο όρος Αν-Νουρ. Απέιχε μόλις 3 χιλιόμετρα από τη Μέκκα. Ήταν μια μικρή σπηλιά μήκους 4 μέτρων και πλάτους 1,5 μέτρου. Περνούσε εκεί το μήνα του Ραμαντάν λατρεύοντας και στοχάζοντας όλα όσα βρίσκονταν γύρω του από τις ομορφιές του κόσμου, καθώς και για το ποια δύναμη θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από όλα αυτά, αμφιβάλλοντας για τα ανόητα ειδωλολατρικά δόγματα που είχαν ασπαστεί οι συμπατριώτες του. Αυτή η επιλογή του για απομόνωση προερχόταν από Τον Αλλάχ, ώστε να

καθαρίσει το μυαλό του από τα εγκόσμια και τα ασήμαντα ανθρώπινα προβλήματα, που κατευθύνουν το μυαλό σε αυτήν τη ζωή, και για να τον προετοιμάσει για το σπουδαίο ζήτημα που τον περίμενε, για να είναι έτοιμος να σηκώσει αυτό το σπουδαίο φορτίο που επρόκειτο να αναμορφώσει τον κόσμο και να αλλάξει τη γραμμή της Ιστορίας της γης. Γι' αυτόν τον λόγο Ο Αλλάχ σχεδίασε αυτήν την απομόνωση του Προφήτη ﷺ τρία χρόνια πριν να του εμπνεύσει το Μήνυμα.

Ο ΤΖΙΜΠΡΕΙΛ (ΓΑΒΡΙΗΛ) ΤΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Όταν ήταν σαράντα ετών, στην ηλικία της ολοκληρωμένης τελειότητας κατά την οποία οι Προφήτες λάμβαναν την εντολή να μεταδώσουν το Μήνυμά τους, άρχισαν να εμφανίζονται σημάδια της Προφητικής του ιδιότητας και να φαίνονται σιγά –σιγά στον ορίζοντα της ζωής· ένα από αυτά τα σημάδια ήταν το ότι υπήρχε μια πέτρα στην Μέκκα που τον χαιρετούσε. Επίσης, λάμβανε αληθινά οράματα για έξι μήνες. Ότι όραμα λάμβανε, πραγματοποιούταν με μεγάλη ακρίβεια, φανερά όπως το φως της ημέρας. Κατά το μήνα Ραμαντάν, στον τρίτο χρόνο της απομόνωσής του στη σπηλιά της Χιρά', Ο Αλλάχ ήθελε να εξαπλώσει το Έλεός Του στη Γη, για αυτό τίμησε τον Μωχάμμαντ ﷺ με την αποστολή του, και του έστειλε τον Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) με μερικά εδάφια του Ιερού Κορανίου. Όσον αφορά την ακριβή ημερομηνία, προσεκτική έρευνα σε

έμμεσες αποδείξεις και σχετικά στοιχεία δείχνουν ότι ήταν η Δευτέρα, 21^η μέρα του μήνα Ραμαντάν, τη νύχτα, δηλαδή της 10ης Αυγούστου του 610 μ. Χ., όταν ο Προφήτης ﷺ ήταν ακριβώς 40 ετών, 6 μηνών και 12 ημερών, σύμφωνα με το σεληνιακό ημερολόγιο, δηλ. 39 ετών, 3 μηνών και 20 ημερών σύμφωνα με το Γρηγοριανό ημερολόγιο.

Η ‘Α’ισα (Αΐσα), η φιλαλήθης (η ευαρέστηση Του Αλλάχ επ’ αυτής), έδωσε την εξής αφήγηση γι’ αυτό το σημαντικότερο γεγονός που έφερε το Θείο φως που θα έδιωχνε το σκότος της απιστίας και της άγνοιας, οδήγησε τη ζωή σε μια νέα πορεία και επέφερε τη σοβαρότερη τροποποίηση στη γραμμή της Ιστορίας της ανθρωπότητας:

«Όταν ξεκίνησε Ο Προφήτης ﷺ να λαμβάνει την αποκάλυψη, αυτή ήρθε με τη μορφή αληθινών οραμάτων. Όποτε έβλεπε ένα όραμα, αυτό πραγματοποιούταν με μεγάλη ακρίβεια, φανερά όπως το φως της ημέρας. Άρχισε να αγαπάει την απομόνωση και να πηγαίνει στη σπηλιά Χιρά’ για να προσεύχεται τις νύχτες πριν να επιστρέψει στην οικογένειά του για εφόδια, και έπειτα επέστρεφε πάλι πίσω στη σπηλιά, μέχρι που, απρόσμενα, ο άγγελος Γαβριήλ ήλθε σ’ αυτόν με την Αλήθεια και τού είπε: «Απάγγειλε.». Ο Προφήτης ﷺ του απάντησε: «Δε μπορώ να διαβάσω». Ο Προφήτης ﷺ είπε: «Έπειτα με πήρε και με αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη μέχρι που εξαντλήθηκα, και στη συνέχεια με άφησε και είπε: «Απάγγειλε». Και του απάντησα: «Δε μπορώ να διαβάσω», και με πήρε και με

αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη για δεύτερη φορά μέχρι που εξαντλήθηκα. Έπειτα με άφησε και είπε: «Απάγγειλε». Εγώ είπα «Δε μπορώ να διαβάσω». Με πήρε και με αγκάλιασε σφιχτά και με δύναμη για τρίτη φορά, και έπειτα με άφησε και είπε:

❖ **Διάβασε! Στο όνομα του Κυρίου σου, που δημιούργησε.**
❖ Έπλασε τον άνθρωπο από Άλακ (*κρεμάμενο θρόμβο αίματος*). ❖ **Διάβασε! Και Ο Κύριός σου είναι Ο πλέον Γενναιόδωρος** ❖ [Κοράνιο 96:1-3]

Ο Προφήτης ❖ επέστρεψε προς το σπίτι του έχοντας λάβει αυτά τα εδάφια, με την καρδιά του να τρέμει. Μπήκε στο σπίτι του και είπε στη Χαντίτζα μπιντ Χουάιλεντ, τη γυναίκα του: «Σκέπασέ με... σκέπασέ με.» Τον σκέπασε μέχρι που ηρέμησε. Είπε στη Χαντίτζα: «Τι έχω πάθει;». Την ενημέρωσε για το περιστατικό στη σπηλιά προσθέτοντας, «Στ' αλήθεια, φοβήθηκα για τον εαυτό μου». Η Χαντίτζα τού είπε: «Όχι, μα τον Αλλάχ! Ο Αλλάχ ποτέ δεν θα σε απογοητεύσει. Εσύ κρατάς στενούς δεσμούς με τους συγγενείς σου, επωμίζεσαι τα προβλήματα των άλλων, δίνεις από την περιουσία σου στους άπορους και στα ορφανά, τιμάς και ταΐζεις τους φιλοξενούμενούς σου και βοηθάς τους άλλους σε δύσκολες περιόδους.»

Ξεκίνησε με τον Προφήτη ❖ για τον εξάδελφό της, Ουάρακα μπιν Νάουφαλ ιμπν Άσαντ μπιν Άμπντ Αλ-΄Ούζα, ο οποίος είχε ασπαστεί το Χριστιανισμό κατά την

προ-Ισλαμική περίοδο, και ήταν γραφέας της Βίβλου στα Εβραϊκά. Ήταν τυφλός και ηλικιωμένος άντρας. Η Χαντίτζα του είπε: «Εξάδελφε! Άκουσε τον Μωχάμμαντ!» Ο Ουάρακα είπε: «Ω, Μωχάμμαντ! Τι είδες;» Ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ του είπε αυτά που είχε δει. Ο Ουάρακα του απάντησε: «Αυτός είναι ο Ναμούς (δηλ. ο άγγελος που του έχουν εμπιστευθεί τα Θεϊκά Μυστικά), τον οποίο Ο Αλλάχ έστειλε στο Μουσή. Εύχομαι να ήμουν νεότερος (για να σε υποστηρίξω). Εύχομαι να είμαι ακόμα ζωντανός τη στιγμή που ο λαός σου θα σε διώξει». Ο Μωχάμμαντ ❀ ρώτησε: «Θα με διώξουν;» Ο Ουάρακα απάντησε: «Ναι!! Όποιος έχει έλθει με κάτι παρόμοιο με αυτό που έφερες εσύ, έχει τύχει εχθρικής αντιμετώπισης· και αν είμαι ζωντανός μέχρι εκείνη τη μέρα, τότε θα σε υποστηρίξω σθεναρά.» Μετά από μερικές μέρες ο Ουάρακα πέθανε και η Αποκάλυψη διεκόπη.

Διακοπή της αποκάλυψης

Υπάρχουν διάφορες απόψεις για τη διάρκεια της διακοπής της Αποκάλυψης. Ο Ιμπν Σά'ντ ανέφερε ότι ο Ιμπν 'Αμπάς είπε πως η Αποκάλυψη σταμάτησε για μερικές μέρες. Μετά από προσεκτική μελέτη, αυτό φαίνεται να είναι το σωστό.

Εκείνο το διάστημα, ο Προφήτης ❀, έπεσε σε ένα είδος κατάθλιψης σε συνδυασμό με έκπληξη και απορία. Ο Αλ-Μπουχάρι ανέφερε:

«Η Αποκάλυψη σταμάτησε για λίγο και ο Προφήτης ❀ λυπήθηκε τόσο, που πήγε γρήγορα στην κορυφή ενός βουνού να πέσει. Όταν έφτασε στην κορυφή του βουνού και πήγε να πέσει, ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) εμφανίστηκε σε αυτόν και του είπε: «Ω Μωχάμμαντ! Είσαι πράγματι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ», οπότε η καρδιά του ηρέμησε και επέστρεψε σπίτι. Όταν είδε ότι η Αποκάλυψη δεν επέστρεφε, έκανε το ίδιο, αλλά ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) κάθε φορά που ήθελε να πέσει εμφανιζόταν πάλι μπροστά του και του έλεγε ό,τι του είχε πει νωρίτερα.»

Ο Τζιμπρείλ (Γαβριήλ) φέρνει ξανά την αποκάλυψη Του Αλλάχ

Ο Ιμπν Χάτζρ είπε: ‘Αυτό (η παύση της αποκάλυψης Του Αλλάχ για μερικές μέρες) γινόταν για να ανακουφίσει τον Αγγελιαφόρο Του Αλλάχ ❀ από το φόβο που ένιωθε και να τον κάνει να περιμένει με ανυπομονησία την Αποκάλυψη. Και όταν έγινε αυτό, Ο Αλλάχ τον τίμησε ξανά με την Αποκάλυψη. Ο Προφήτης ❀ είπε:

«Έμεινα στη σπηλιά της Χιρά’ για έναν μήνα. Όταν πέρασε, κατέβηκα στην κοιλάδα και κάποιος με φώναξε. Κοίταξα δεξιά μου και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα στα αριστερά μου και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα μπροστά μου και δεν είδα τίποτα. Κοίταξα πίσω μου και δεν είδα τίποτα. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα κάτι. Είδα τον άγγελο που είχε έρθει σε μένα στη σπηλιά της Χιρά’. Καθόταν σε μια

καρέκλα ανάμεσα στη γη και τον ουρανό. Φοβήθηκα πολύ και έπεσα στο έδαφος. Πήγα στη Χαντίτζα και της είπα, “Σκέπασέ με..., Σκέπασέ με... Ρίξε μου κρύο νερό.”» Ο Προφήτης ﷺ είπε στη συνέχεια: «Η Χαντίτζα με σκέπασε και μου έριξε κρύο νερό. Και ήρθαν σε μένα αυτά τα εδάφια»:

﴿ Ω! εσύ (Προφήτη) που είσαι σκεπασμένος (με ένα μανδύα)! ✨ Σήκω και προειδοποίησε! ✨ Και τον Κύριο σου δόξασε. ✨ Και εξάγνισε τα ενδύματά σου! ✨ Και απομακρύνσου από το Αρ-Ρούτζζ (τα είδωλα και την ειδωλολατρία) (όπως ήδη κάνεις)! ﴾ [Κοράνιο 74:1-5]

Ο Ιμπν Χάτζρ είπε στη συνέχεια: «Αυτό ήταν πριν από την επιβολή της προσευχής. Μετά από αυτό η Αποκάλυψη άρχισε να έρχεται σε μόνιμη βάση.»

Το παραπάνω χαντίθ αναφέρεται στο Σαχίχ Αλ-Μπουχάρι.

Αυτά τα Εδάφια σηματοδότησαν την αρχή της Αποστολής του Μωχάμμαντ ﷺ. Περιελάμβαναν δύο εντολές:

Η πρώτη εντολή:

Να διαδώσει την προειδοποίηση. Και αυτή βρίσκεται στα λόγια Του Αλλάχ: ﴿Σήκω και προειδοποίησε!﴾. Αυτό σημαίνει να προειδοποιήσει τους ανθρώπους για την τιμωρία Του Αλλάχ, που θα λάβουν αν δεν πάντουν να κάνουν όσα κάνουν, δηλαδή την ειδωλολατρία, την

παραπλάνηση, και την απόδοση εταίρων στον Αλλάχ, είτε στην Κυριαρχία Του, είτε στις Ιδιότητές Του, είτε στα Δικαιώματά Του.

Η δεύτερη εντολή:

Το να εφαρμόζει τις εντολές Του Αλλάχ στον εαυτό του για να κερδίσει με αυτόν τον τρόπο την ευαρέστηση Του Αλλάχ και να γίνει καλό παράδειγμα για όποιον θα πιστέψει στον Αλλάχ. Αυτή η εντολή βρίσκεται στα λόγια Του Αλλάχ: «**Και τον Κύριο σου δόξασε.**» Αυτό σημαίνει να δοξάζει αποκλειστικά και μόνο Τον Αλλάχ και να μην του αποδίδει κανέναν εταίρο. Επίσης βρίσκεται στα λόγια Του Αλλάχ: «**Εξάγνισε τα ενδύματά σου**». Η κυριολεκτική έννοια αυτής της φράσης σημαίνει να καθαρίσει το σώμα και τα ενδύματά του, μιας και δεν είναι πρόπον για όποιον δοξάζει Τον Αλλάχ και προσεύχεται, να είναι βρώμικος και να έχει βρώμικα ρούχα. Αν απαιτείται αυτού του είδους ο εξαγνισμός, τότε απαιτείται πολύ περισσότερο και ο εξαγνισμός από την ανηθικότητα και την ειδωλολατρία. Βρίσκεται επίσης στα λόγια Του Αλλάχ: «**Και απομακρύνσου από το *Αρ-Ρούτζζ (τα είδωλα και την ειδωλολατρία)***!», που σημαίνει να μείνει μακριά από αιτίες που προκαλούν την Οργή Του Αλλάχ και την Τιμωρία Του.

Με άλλα λόγια, αυτά τα Εδάφια έθεσαν στους ώμους του Προφήτη ﷺ ένα μεγάλο καθήκον, και λειτούργησαν ως η αρπαγή του από τον ύπνο και από τη ζεστασιά και τον βάλανε στο δρόμο των δυσκολιών και των αγώνων. Ήταν

σαν να τού έλεγαν: «Αυτός που ζει για τον εαυτό του μπορεί να ζει με άνεση, ενώ εσύ, που κουβαλάς αυτό το μεγάλο φορτίο, τι σχέση έχεις με τον ύπνο; Τι σχέση έχεις με την άνεση; Τι σχέση έχεις με το ζεστό κρεβάτι; Με την άνετη ζωή; Σήκω γι' αυτό το σπουδαίο ζήτημα που σε περιμένει και γι' αυτό το βαρύ φορτίο που σε περιμένει. Σήκω προς το μόχθο και την κούραση, γιατί ο χρόνος του ύπνου και της ξεκούρασης έχει περάσει, και τίποτα δε θα μείνει, παρά μόνο η αϋπνία και η μεγάλη διάρκεια του αγώνα. Γι' αυτό, σήκω και προετοιμάσου γι' αυτό το ζήτημα.»

Ο Προφήτης ❸ σηκώθηκε και έμεινε σηκωμένος για είκοσι τρία χρόνια. Δεν ξεκουράστηκε, και ποτέ δεν έζησε για τον εαυτό του, ούτε για την οικογένειά του, και έμεινε όρθιος για το Κάλεσμα Του Αλλάχ, κουβαλώντας τόσο μεγάλο φορτίο. Τίποτα δεν τον αποσπούσε από αυτό το σπουδαίο ζήτημα...Είθε Ο Αλλάχ να τον ανταμείψει με την καλύτερη αμοιβή για όλα αυτά που υπέφερε για μας.

Οι επόμενες ενότητες του βιβλίου αυτού δεν είναι τίποτε, παρά μια μικρή εικόνα αυτού του μακροχρόνιου αγώνα του Προφήτη ❸.

ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

Πριν προχωρήσουμε σε λεπτομέρειες για τον μακροχρόνιο αγώνα του Μωχάμμαντ ❸, θα θέλαμε να εξοικειωθούμε με τα στάδια της Αποκάλυψης, που αποτέλεσαν την κύρια πηγή του Μηνύματος και το

αντικείμενο της Καλέσματος. Ο Ιμπν Αλ-Κάιμ, αναφέροντας τα στάδια της Αποκάλυψης, δήλωσε:

Το πρώτο: Τα αληθινά οράματα. Ήταν το σημείο εκκίνησης της Αποκάλυψης .

Το δεύτερο: Αυτό που ο άγγελος έχει ψιθυρίσει στην καρδιά του Προφήτη 𐄂. Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ 𐄂, είπε: «Το Άγιο Πνεύμα ψιθύρισε στην καρδιά μου ότι «Καμιά ψυχή δεν θα χαθεί μέχρι να λάβει ολόκληρο το βιοπορισμό της (που όρισε Ο Αλλάχ), οπότε να φοβάστε Τον Αλλάχ και να Του ζητάτε με όμορφο τρόπο. Μην αφήσετε την καθυστέρηση της λήψης των αγαθών να σας οδηγήσει στο να τα λάβετε με ανυπακοή προς Τον Αλλάχ, γιατί αυτό που έχει Ο Αλλάχ δεν μπορεί ποτέ να αποκτηθεί, παρά μόνο μέσω της υπακοής σε Αυτόν.»

Το τρίτο: Ο άγγελος ερχόταν στον Αγγελιαφόρο Του Αλλάχ 𐄂 με ανθρώπινη μορφή και του μιλούσε. Μερικές φορές οι Σύντροφοι του Προφήτη 𐄂 έβλεπαν τον άγγελο σε αυτήν τη μορφή.

Το τέταρτο: Η αποκάλυψη ερχόταν στον Προφήτη 𐄂 σαν τον ήχο ενός κουδουνιού. Αυτή ήταν η πιο δύσκολη μορφή για τον Προφήτη 𐄂, ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του ακόμα και τις πιο κρύες μέρες. Όταν ο Προφήτης 𐄂 ήταν πάνω στην καμήλα του, η καμήλα δεν άντεχε το βάρος και γονάτιζε στο έδαφος. Μια φορά ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ 𐄂 είχε μια τέτοια αποκάλυψη, ενώ καθόταν και το πόδι του βρισκόταν πάνω στο πόδι του Ζάιντ μπιν Θάμπιτ. Ο Ζάιντ ένιωσε ότι η πίεση κόντεψε να τραυματίσει το πόδι του.

Το πέμπτο: Ο Προφήτης ﷺ έβλεπε τον άγγελο στη μορφή με την οποία είχε δημιουργηθεί. Ο άγγελος του αποκάλυπτε αυτά που Ο Αλλάχ τον είχε διατάξει να του αποκαλύψει. Αυτό, όπως αναφέρει το Κοράνιο στη Σούρα Αν-Νάτζμ, συνέβη δύο φορές.

Το έκτο: Αυτά που ο ίδιος Ο Αλλάχ του αποκάλυψε στον ουρανό, δηλαδή όταν ανέβηκε στον ουρανό κατά το Νυχτερινό Ταξίδι (Αλ-Ισρά' και Αλ-Μι'ράτζ) και έλαβε την εντολή του Αλλάχ για τη Σαλά (προσευχή).

Το έβδομο: Ο Λόγος Του Αλλάχ στον Αγγελιαφόρο Του ﷺ, χωρίς τη μεσολάβηση ενός αγγέλου, όπως μιλούσε με τον Προφήτη Μωυσή ﷺ, όπως αναφέρεται στο χαντίθ του Νυχτερινού Ταξιδιού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΧ

Τρια χρόνια μυστικού καλέσματος

Ο Προφήτης ﷺ σηκώθηκε και άρχισε, αφού έλαβε τα προαναφερθέντα Εδάφια, το κάλεσμα για Τον Αλλάχ. Εφόσον οι Άραβες εκείνης της εποχής ήταν άγριοι και η μόνη θρησκεία τους ήταν η ειδωλολατρία, κάτι το οποίο δε μπορούσαν να υποστηρίξουν με κάποιο επιχείρημα, εκτός του ότι την είχαν λάβει από τους πατέρες τους, και δεν είχαν ηθική, εκτός από την αλαζονεία, ούτε τρόπο να λύσουν τις

διαφορές τους, παρά μόνο το σπαθί, καθώς επίσης και λόγω του ότι είχαν τα πρωτεία σε θρησκευτικό επίπεδο στην Αραβική Χερσόνησο, κρίθηκε σοφό το κάλεσμα να είναι μυστικό στην αρχή, για να μην εκπλαγούν με κάτι που θα τους εξοργίσει.

Οι πρώτοι προσήλυτοι

Ο Προφήτης ﷺ ξεκίνησε όπως ήταν φυσικό την ιερή αποστολή του από το σπίτι του και στη συνέχεια προχώρησε στους ανθρώπους με τους οποίους είχε πιο στενές επαφές. Στη συνέχεια, καλούσε στο Ισλάμ οποιονδήποτε πίστευε ότι ήταν καλός άνθρωπος απ' όσους ήξερε και τον ήξεραν κι αυτοί. Ήξερε ότι αγαπούσαν την αλήθεια και την καλοσύνη, κι εκείνοι ήξεραν γι' αυτόν ότι αγαπούσε την αλήθεια και την καλοσύνη, και ανταποκρίθηκαν, όσοι δεν είχαν την παραμικρή αμφιβολία για την ειλικρίνεια του Προφήτη ﷺ. Αυτοί οι άνθρωποι είναι στην Ισλαμική Ιστορία γνωστοί ως οι πρώτοι προσήλυτοι. Στην κορυφή της λίστας βρίσκεται η σύζυγος του Προφήτη ﷺ, η μητέρα των πιστών, Χαντίτζα μπιντ Χουάιλιντ, ακολουθούμενη από τον απελεύθερο σκλάβο του Προφήτη ﷺ, Ζάιντ μπιν Χάριθα, τον οποίο ο Προφήτης ﷺ υιοθέτησε. Έπειτα ήταν ο 'Αλί μπιν Αμπί Τάλιμπ, ξάδελφος του Προφήτη ﷺ, ο οποίος βρισκόταν στην εφηβεία. Ακολούθησε ο στενότερος φίλος του Προφήτη ﷺ, Αμπού Μπακρ Ασ-Σεντίκ. Όλοι αυτοί ασπάστηκαν το Ισλάμ ήδη από την πρώτη μέρα του καλέσματος.

Ο Αμπού Μπακρ, που από την πρώτη μέρα ασπάστηκε το Ισλάμ, αποδείχθηκε πολύ ενεργός στο Κάλεσμα. Ήταν συγκαταβατικός, πρoός, αγαπητός και ηθικός. Οι άνδρες του λαού τον πλησίαζαν και κάθονταν μαζί του για τις γνώσεις, τη φιλία, την ευχάριστη παρέα του, αλλά και για θέματα δουλειάς. Καλούσε όποιον εμπιστευόταν από το λαό του στο Ισλάμ και κατάφερε με προσωπικές προσπάθειες να προσελκύσει ένα σημαντικό αριθμό ανθρώπων στο Ισλάμ, όπως τον ‘Ουθμάν ιμπν ‘Αφάν Αλ-Άμαουι, τον Αζ-Ζουμπαίρ ιμπν Αλ-‘Αουάμ Αλ-Άσαντι, τον ‘Αμπντ Αρ-Ραχμάν ιμπν ‘Αουφ, Σά‘ντ ιμπν Αμπί Ουακάς Αζ-Ζουχριάν και τον Τάλχα ιμπν ‘Ουμπάιντ Ελλά(χ) Ατ-Τάιμι. Οι οχτώ αυτοί αποτέλεσαν τους πρώτους προσήλυτους και βρίσκονται στην κορυφή της λίστας των ανθρώπων που ασπάστηκαν το Ισλάμ.

Αυτούς ακολούθησαν ο Αμπού ‘Ουμπάιντα ‘Άμιρ ιμπν Αλ-Τζαράχ, ο Αμπού Σάλαμα ιμπν ‘Αμπντ Αλ-Άσαντ Αλ-Μαχζούμι, η γυναίκα του ‘Ούμ Σάλαμα, ο Αλ-Άρκαμ ιμπν Αμπί Αλ-Άρκαμ, ο ‘Ουθμάν ιμπν Μαδ‘ούν Αλ-Τζούμαχι, τα δύο αδέρφια του ο Κουντάμα και ο ‘Αμπντ Αλλάχ, ο ‘Ουμπάιντα ιμπν Αλ-Χάριθ ιμπν Αλ-Μουττάλιμπ ιμπν ‘Αμπντ Μανάφ, ο Σα‘ίντ ιμπν Ζάιντ Αλ-‘Άνταουι, και η γυναίκα του η Φάτιμα ιμπντ Αλ-Χαττάμπ, η αδελφή του ‘Ούμαρ ιμπν Αλ-Χαττάμπ, ο Χαμπάμπ ιμπν Αλ-Άρτ Ατ-Ταμίμι, ο Τζά‘φαρ ιμπν Αμπί Τάλιμπ, η γυναίκα του η Ασμά’ ιμπντ ‘Ουμáις, ο Χάλιντ ιμπν Σα‘ίντ ιμπν Αλ-‘Άας Αλ-Άμαουι, η γυναίκα του η Αμίνα ιμπντ Χάλα, ο αδελφός

του ο ‘Αμρ μπιν Σαΐντ μπιν Αλ-‘Άας, ο Χάτιμπ μπιν Αλ-Χάριθ Αλ-Τζάμχι, η γυναίκα του Φάτιμα μπινετ Αλ-Μουτζάλαλ, ο αδελφός του ο Αλ-Χαττάμπ μπιν Αλ-Χάριθ και η γυναίκα του Φουκάιχα μπινετ Γιασάρ και ο αδελφός του Μου‘άμαρ μπιν Αλ-Χάριθ, ο Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Αζχαρ Αζ-Ζούχρι και η γυναίκα του Ράμλα μπινετ Αμπί ‘Αουφ τελικά και ο Ναΐμ μπιν ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Αν-Ναχάμ Αλ-‘Ανταουι. Όλοι αυτοί ήταν Κουραϊσίτες (δηλ. από τη φυλή του Κουράις).

Οι πρώτοι προσήλυτοι εκτός της φυλής των Κουραΐς

Ο ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Μασ‘ούντ Αλ-Χάδαλι, ο Μασ‘ούντ μπιν Ραμπί‘α Αλ-Κάρι, ο ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Τζάχς Αλ-Άσαντι και ο αδελφός του Αμπού Άχμαντ μπιν Τζάχς, ο Μπιλάλ ιμπν Ραμπάχ Αλ-Χάμπασι, ο Σουχάιμπ μπιν Σανάν Αρ-Ρούμι, ο ‘Αμάρ μπιν Γιάσερ Αλ-‘Άνασι και ο πατέρας του ο Γιάσερ και η μητέρα του η Σουμιάια τελικά και ο ‘Αμρ μπιν Φουχάιρα.

Οι πρώτες γυναίκες προσήλυτες, εκτός των προαναφερθεισών

Η Ουμ ‘Αιμαν Μπάρακα Αλ-Χαμπασία, η Ουμ Αλ-Φάντλ η γυναίκα του Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και τελικά η Ασμά’ μπινετ Αμπί Μπάκρ Ασ-Σεντίκ.

Οι γνωστοί ως πρώτοι προσήλυτοι έφτασαν τα εκατόν τριάντα άτομα τον αριθμό.

Ασ-Σαλά (η Προσευχή)

Από τις πρώτες εντολές που επιβλήθηκαν από Τον Αλλάχ ήταν η εντολή της Προσευχής (Σαλά).

Ο Ιμπν Χάτζαρ είπε: «Σίγουρα ο Προφήτης ﷺ συνήθιζε να προσεύχεται πριν το «Νυχτερινό Ταξίδι», επίσης και οι Σύντροφοί του αλλά ακόμα παραμένει θέμα αμφισβήτησης το αν ή όχι η προσευχή εδραιώθηκε ως υποχρεωτικό τελετουργικό πριν την επιβολή των συνήθων πέντε προσευχών τη μέρα. Λέγεται ότι (πριν το Νυχτερινό ταξίδι) η υποχρεωτική προσευχή είχε καθιερωθεί δύο φορές τη μέρα, το πρωί πριν την ανατολή του ηλίου και το βράδυ πριν τη δύση.»

Επίσης, ο Ζάιντ μπιν Χάριθα είπε: «Όταν ο Προφήτης ﷺ δέχτηκε την πρώτη Αποκάλυψη, ο Γαβριήλ – ο άγγελος, άρχισε να του διδάσκει πώς να εκτελεί την Ουντού' (νίψη).»

Ο Ιμπν Χισάμ ανέφερε: «Όταν ήταν ώρα για προσευχή, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ και οι Σύντροφοί του πήγαιναν στην κοιλάδα ενός βουνού για να προσευχηθούν κρυφά από το λαό. Ο Αμπού Τάλιμπ είδε μια φορά τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ και τον 'Αλί να προσεύχονται, τους ρώτησε τι κάνουν και μόλις κατάλαβε, τους είπε να μείνουν σταθεροί στην άσκησή τους.»

Αυτή ήταν η λατρεία την οποία είχαν διαταχθεί οι πιστοί. Δεν είχαν άλλους τρόπους λατρείας, εκτός από αυτή. Η Αποκάλυψη τότε ερχόταν μόνο για να ξεκαθαρίσει τις διάφορες πτυχές του Ταουχίντ (Μονοθεϊσμού), και να ενθαρρύνει τους πιστούς να εξαγνίσουν τις ψυχές τους και να τελειοποιήσουν την ηθική, καθώς επίσης και να τους περιγράψει τον Παράδεισο και την Κόλαση, σαν να τα έβλεπαν με τα μάτια τους. Τους προσέφερε συμβουλές που έκαναν τις καρδιές τους να ανοίξουν και τάιζαν τις ψυχές τους, για να τους απομακρύνει από την ατμόσφαιρα της ειδωλολατρίας που επικρατούσε στην κοινωνία τους, και να τους οδηγήσει σε άλλη ατμόσφαιρα, πιο καθαρή και πιο αγνή.

Έτσι πέρασαν τρία χρόνια, κατά τα οποία η Αποκάλυψη απευθυνόταν σε μεμονωμένα άτομα, και ο Προφήτης ﷺ δεν καλούσε δημόσια. Μα οι Κουράις ήξεραν για αυτό το θέμα, και οι άνθρωποι άρχισαν να μιλούν γι' αυτό και να επιτίθενται στους Μουσουλμάνους, χωρίς, βέβαια να δείχνουν μεγάλη σημασία, καθώς ο Προφήτης ﷺ δεν είχε ταχθεί εναντίον των θεών τους.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

Δημόσιο κάλεσμα

Η Εντολή Του Αλλάχ για δημοσιοποίηση του καλέσματος

Όταν ιδρύθηκε μια ομάδα Μουσουλμάνων βασισμένη στην αδελφικότητα και τη συνεργασία, καθώς και στο ότι έφεραν το φορτίο για την διάδοση του Καλέσματος, τότε ήρθε η Αποκάλυψη με την εντολή προς τον Προφήτη ﷺ να δημοσιοποιήσει το Κάλεσμα και να αντιμετωπίσει το κακό με το καλό.

Το πρώτο Εδάφιο που ήρθε σχετικά με αυτό το θέμα, ήταν:

«**Και προειδοποίησε (Ω Μωχάμμαντ) τους κοντινότερους σε σένα από τη φυλή σου.**» [Κοράνιο 26:214].

Πριν από αυτό το Εδάφιο στην ίδια Σούρα είχε αναφερθεί η ιστορία του Μωυσή ξεκινώντας από την αρχή της Αποστολής του μέχρι και τη μετανάστευσή του με τα Παιδιά του Ισραήλ, τη σωτηρία τους από τον Φαραώ και τον πνιγμό του Φαραώ και των ακολούθων του. Στην πραγματικότητα αυτό το κεφάλαιο αφηγείται τα διάφορα στάδια από τα οποία πέρασε ο Μωυσής κατά τη διάρκεια του Καλέσματος του Φαραώ και του λαού του προς στον Αλλάχ. Αυτή η ιστορία του Μωυσή, στα Εδάφια πριν από αυτό που αναφέρεται στην εντολή Του Αλλάχ προς τον Προφήτη ﷺ να δημοσιοποιήσει το Κάλεσμά του προς Τον Αλλάχ, να λειτουργεί ως παράδειγμα για εκείνον και τους Συντρόφους του για όσα θα λάβουν από το λαό τους, το φανατισμό και την αμφισβήτηση, όταν αρχίσουν να

δημοσιοποιούν το Κάλεσμα, και για να έχουν από την αρχή γνώση αυτών που θα έρθουν.

Από μια άλλη άποψη, αναφέρει, επίσης, το τραγικό τέλος αυτών που διέψευσαν τους Προφήτες όπως ο λαός του Νώε, του Άντ, του Θαμούντ, του Αβραάμ, και του Λωτ, για να μάθουν εκείνοι τον προορισμό τους, την Τιμωρία Του Αλλάχ αν συνεχίσουν την ίδια πρακτική, και να μάθουν οι πιστοί ότι ο καλός προορισμός ανήκει σ' αυτούς και όχι στους αμφισβητίες.

Το Κάλεσμα των πιο κοντινών συγγενών

Μετά από αυτό το Εδάφιο, ο Μωχάμμαντ ﷺ συγκέντρωσε τη φυλή του, Μπάνι Χάσιμ και μαζί τους ήρθαν κάποιοι από τους Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Άμπντ Μανάφ. Οι ακροατές έφταναν τους σαράντα πέντε άνδρες.

Ο Αμπού Λάχαμπ, όταν ο Προφήτης ετοιμαζόταν να μιλήσει, πήρε αμέσως την πρωτοβουλία και απευθύνθηκε στον Προφήτη ﷺ: "Αυτοί είναι οι θείοι και τα ξαδέλφια σου, μίλα λοιπόν, αλλά πρώτα από όλα πρέπει να ξέρεις ότι ο λαός σου δεν είναι σε θέση να αντέξει όλους τους Άραβες, γι' αυτό να απευθυνθείς αποκλειστικά στους συγγενείς σου. Αν επιμένεις σε αυτό το ζήτημα, θα είναι πιο εύκολο γι' αυτούς (τους συγγενείς σου), από το να πέσουν πάνω σου οι οικογένειες των Κουράις, τις οποίες θα υποστηρίξουν και οι άλλοι Άραβες. Στ' αλήθεια, δεν άκουσα ποτέ κανείς να

έφερε στους συγγενείς του κάτι χειρότερο από αυτό που έφερες εσύ." Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ παρέμεινε σιωπηλός και δεν είπε τίποτα σε αυτή τη συνάντηση.

Τους προσκάλεσε σε μια ακόμα συνάντηση και είπε: "Όλες οι Ευχαριστίες απευθύνονται μόνο στον Αλλάχ, Τον ευχαριστώ, αναζητώ τη βοήθειά Του, πιστεύω σε Αυτόν, εξαρτώμαι από Αυτόν, μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από Τον Αλλάχ και Μόνο και δεν έχει κανέναν «εταίρο»". Στη συνέχεια, είπε: "Ένας καθοδηγητής δεν θα έλεγε ποτέ ψέματα στο λαό του. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, που δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από Αυτόν, ότι είμαι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ σε εσάς συγκεκριμένα και σε όλους τους ανθρώπους γενικά. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι θα πεθάνετε όπως ακριβώς κοιμόσαστε και θα αναστηθείτε όπως ακριβώς ξυπνάτε. Θα κληθείτε να λογοδοτήσετε για τις πράξεις σας. Τότε θα είναι είτε Παράδεισος για πάντα, είτε Κόλαση για πάντα."

Ο Αμπού Τάλιμπ απάντησε: "Δεν υπάρχει τίποτα πιο αγαπημένο για μας, παρά να σε βοηθήσουμε, να δεχτούμε τις συμβουλές σου και να πιστέψουμε στα λόγια σου. Αυτοί είναι οι συγγενείς του πατέρα σου συγκεντρωμένοι και εγώ είμαι ένας από αυτούς, αλλά και ο πιο πρόθυμος από όλους να κάνει αυτό που θέλεις. Γι' αυτό συνέχισε αυτό που σου έχει ανατεθεί. Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, θα σε προστατεύσω και θα σε υπερασπιστώ, αλλά η ψυχή μου δε

μου επιτρέπει να παραιτηθώ από τη θρησκεία του 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ."

Ο Αμπού Λάχαμπ τότε είπε: " Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι αυτό είναι το χειρότερο πράγμα. Πρέπει να τον σταματήσεις πριν το κάνουν οι άλλοι." Ο Αμπού Τάλιμπ, ωστόσο, απάντησε:" Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ να τον προστατεύουμε όσο είμαστε ζωντανοί."

Στο όρος Ασ-Σάφα

Αφού ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ βεβαιώθηκε για τη δέσμευση του Αμπού Τάλιμπ σχετικά με την προστασία του, ανέβηκε στο όρος Ασ-Σαφά και φώναξε δυνατά: "Ω, Σαμπαχά (Αυτή ήταν μια προειδοποιητική λέξη, στην περίπτωση επίθεσης από ένα στρατό ή για κάτι άλλο, πολύ σπουδαίο, που συνέβαινε)!" Έπειτα άρχισε να καλεί τις φυλές των Κουράις, ονοματίζοντάς τες μία-μία: "Ω, Μπάνι Φιχρ, Ω, Μπάνι 'Αντί, Ω, Μπάνι τάδε, Ω, Μπάνι τάδε, Ω, Μπάνι 'Αμπντ Μανάφ, Ω, Μπάνι 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ!" Και όταν τον άκουσαν, είπαν: "Ποιος είναι αυτός που φωνάζει;" Είπαν, "Είναι ο Μωχάμμαντ." Οι άνθρωποι έτρεξαν γρήγορα προς αυτόν, μέχρι που, αν κάποιος δε μπορούσε να πάει, έστειλε απεσταλμένους για να δουν τι συμβαίνει. Ήρθε ο Αμπού Λάχαμπ και οι υπόλοιποι των Κουράις. Όταν είχαν συγκεντρωθεί, ο Προφήτης ﷺ είπε: "Βλέπετε, που αν σας έλεγα ότι υπάρχουν άλογα στην κοιλάδα πίσω από αυτό το βουνό και θέλουν να σας

επιτεθούν, θα με πιστεύατε;" Εκείνοι είπαν: "Ναι, ποτέ δεν ακούσαμε κάποιο ψέμα από εσένα, ποτέ δεν ακούσαμε από σένα κάτι, παρά μόνο την αλήθεια". Αυτός είπε: "Είμαι για σας προειδοποιητής ενός τρομερού μαρτυρίου. Εγώ είμαι για σας, όπως είναι ένας άνθρωπος που είδε τον εχθρό και έτρεξε προς κάποιο ψηλό μέρος για να προειδοποιήσει το λαό του, φοβούμενος μη φτάσει ο εχθρός πριν από αυτόν, και φώναξε, «Ω, Σαμπαχά!»". Έπειτα τους κάλεσε στην Αλήθεια και τους προειδοποίησε για την Τιμωρία Του Αλλάχ. Στη συνέχεια είπε: "Ω, λαέ του Κουράις! Εξαγοράστε τους εαυτούς σας για Τον Αλλάχ (δηλ. Αγοράστε τον Παράδεισο, και το τίμημα είναι η υπακοή), σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Μπάνι Κά'μπ μιν Λου'άι, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Ω, Μπάνι Μούρρα μιν Κά'μπ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω, Μπάνι Κουσάι, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Ω, Μπάνι 'Αμπντ Μανάφ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Μπάνι 'Αμπντ Σαμς, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω, Μπάνι Χάσιμ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ! Ω, Μπάνι 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, σώσετε τους εαυτούς σας από το Πυρ, δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σας

φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σας προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ζητήστε μου όσα θέλετε από τα χρήματά μου. Δεν έχω από Τον Αλλάχ να σας φέρω κάτι! Ω, ‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Σαφεία μπινετ ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, θεία του Αγγελιαφόρου Του Αλλάχ! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Ω, Φάτιμα μπινετ (κόρη του) Μωχάμμαντ, του Αγγελιαφόρου Του Αλλάχ! Ζήτησέ μου όσα θέλεις από τα χρήματά μου. Σώσε τον εαυτό σου από το Πυρ! Δεν έχω την εξουσία από Τον Αλλάχ να σου φέρω όφελος, ούτε βλάβη! Δε μπορώ να σε προστατέψω σε τίποτα από Τον Αλλάχ! Και στη συνέχεια είπε σε όλους: Εκτός του ότι έχω συγγενική σχέση μαζί σας, την οποία θα τηρήσω και θα σεβαστώ, όπως είναι πρέπον!"

Όταν τελείωσε αυτήν την προειδοποίηση, οι άνθρωποι έφυγαν και δεν αντέδρασαν καθόλου. Ο Αμπού Λάχαμπ είπε στον Προφήτη ﷺ: "Άντε χάσου! Γι’ αυτό μας κάλεσες;" Τα Εδάφια αποκαλύφθηκαν αμέσως μετά από αυτό:

﴿ **Να χάσουν τα χέρια του Αμπού Λάχαμπ (αραβική έκφραση που σημαίνει "να χάσει ο ίδιος!"), και (στ’ αλήθεια) ο ίδιος έχασε και ταλαιπωρήθηκε. (στο Κοράνιο πολλές φορές χρησιμοποιείται παρελθοντικός χρόνος για κάτι που θα γίνει στο μέλλον, για να δείξει ότι αυτό θα γίνει οπωσδήποτε και τίποτα δε μπορεί να το αλλάξει)** ﴾ [Κοράνιο 111:1].

Με αυτό το ηχηρό Κάλεσμα ο Προφήτης ﷺ δήλωσε κατηγορηματικά στους πιο κοντινούς του ανθρώπους ότι η πίστη στο Μήνυμά του αποτελεί το σύνδεσμο κάθε μελλοντικής σχέσης ανάμεσα σε αυτόν και εκείνους, και ότι η συγγένεια εξ αίματος, πάνω στην οποία βασιζόταν όλη η αραβική ζωή, έπαψε να υπάρχει λόγω αυτής της προειδοποίησης.

Η φωνή του Προφήτη ﷺ συνέχισε να αντηχεί στη Μέκκα, έως ότου αποκαλύφθηκε το ακόλουθο εδάφιο:

﴿ **Επομένως κήρυξε ανοιχτά, αυτό που διατάχθηκες (το Μήνυμα Του Αλλάχ, τον Ισλαμικό Μονοθεϊσμό), και απομακρύνσου από τους Μουσρικίν (πολυθεϊστές) (μην τους δίνεις σημασία).** ﴾ [Κοράνιο 15:94]

Ο Προφήτης ﷺ ξεκίνησε να καλεί ανοιχτά στο Ισλάμ στις συγκεντρώσεις των πολυθεϊστών, απαγγέλλοντάς τους κάποια Εδάφια από το Κοράνιο, και λέγοντάς τους αυτά που οι προηγούμενοι προφήτες είπαν στους λαούς τους:

﴿ **Ω, λαέ μου! λατρέψτε Τον Αλλάχ, δεν έχετε άλλον θεό εκτός από Αυτόν.** ﴾ [Κοράνιο 7:59]

Έπειτα άρχισε να λατρεύει τον Αλλάχ μπροστά τους και να προσεύχεται στο Αλ-Κάμπα κατά τη διάρκεια της ημέρας, φανερά μπροστά σε όλους.

Το Κάλεσμά του άρχισε να λαμβάνει μεγαλύτερη αποδοχή, και οι άνθρωποι άρχισαν να εισέρχονται ένας – ένας στη θρησκεία Του Αλλάχ, και βίωσαν το μίσος και την εχθρότητα από τους ειδωλολάτρες, παρόλο που ήταν συγγενείς τους. Οι Κουράις εξοργίστηκαν με αυτά που έβλεπαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

Εκείνες τις μέρες, οι Κουράις είχαν μια ακόμη σοβαρή ανησυχία: λίγους μόνο μήνες μετά τη διακήρυξη του Καλέσματος πλησίαζε η εποχή του προσκυνήματος. Οι Κουράις γνώριζαν ότι προσκυνητές από όλη την Αραβία θα έρχονταν σύντομα. Συμφώνησαν λοιπόν ότι ήταν απαραίτητο να σκεφτούν έναν τρόπο για να αποξενώσουν τους Άραβες προσκυνητές από τη νέα πίστη που διακήρυσσε ο Μωχάμμαντ ﷺ. Πήγαν να δουν τον Αλ-Ουαλίντ μπιν Αλ-Μουγίρα για να μελετήσουν το θέμα προσεκτικά. Ο Αλ-Ουαλίντ τους πρότεινε να συναινέσουν σε έναν ομόφωνο ισχυρισμό που θα λάμβανε την έγκριση όλων τους. Του είπαν, «Εσύ πες μας τι να ισχυριστούμε.» Αυτός απάντησε, «Όχι, εσείς πείτε κι εγώ θα ακούσω.» Αυτοί είπαν, «Να πούμε ότι είναι *Κάχιν* (μάντης).» Αυτός απάντησε: «Όχι, μα Τον Αλλάχ, δεν είναι μάντης. Εμείς είδαμε τους μάντεις, και αυτός δε δρα όπως αυτοί.» Είπαν, στη συνέχεια, «Να πούμε ότι είναι *Ματζνούν* (τρελός, υπό την κατοχή κάποιου

τζινν).» Ο Αλ-Ουαλίντ είπε, «Δεν είναι *Ματζνούν*, εμείς είδαμε την τρέλα, και ξέρουμε πώς είναι, και αυτός δε δρα όπως αυτοί.» Στη συνέχεια είπαν, «Να πούμε πως είναι ποιητής.» Αυτός απάντησε, «Δεν είναι ποιητής, εμείς ξέρουμε όλες τις μορφές της ποίησης, και αυτό (που λέει) δεν είναι ποίηση.» Έπειτα είπαν, «Να πούμε ότι είναι μάγος.» Αυτός απάντησε, «Δεν είναι μάγος, εμείς είδαμε τους μάγους και τη μαγεία τους, και αυτός δεν έχει σχέση με όλα αυτά.» Οι Κουράις είπαν, «Τότε τι να πούμε;» Αυτός είπε, «Ορκίζομαι στο Όνομα Του Αλλάχ ότι ο λόγος του είναι γλυκός και δεν υπάρχει κανένας λόγος που μπορεί να επικρατήσει έναντί του. Ότι και να πείτε από τα προαναφερθέντα, θα φαίνεται ότι είναι ψέμα. Το καλύτερο που μπορείτε να πείτε είναι ότι είναι μάγος, που ήρθε με λόγια μαγείας, που χωρίζουν το γιο από τον πατέρα και τον αδελφό από τον αδελφό του, τον άνδρα από τη σύζυγό του, και τον άνδρα από τη φυλή του.»

Σύμφωνα με άλλες εκδοχές, όταν ο Αλ-Ουαλίντ τους απάντησε για ό,τι είπαν πριν, και εκείνοι τού είπαν, «Πες μας τη γνώμη σου.», αυτός είπε: «Περιμένετε να σκεφτώ.» Ο Αλ-Ουαλίντ σκέφτηκε αρκετά, μέχρι που τους είπε όσα προαναφέρθηκαν.

Ο Αλλάχ αποκάλυψε δέκα έξι εδάφια σχετικά με τον Αλ-Ουαλίντ και την πονηρή μέθοδο που επινόησε για να χειραγωγήσει τους ανθρώπους που αναμένονταν να φτάσουν στη Μέκκα για το προσκύνημα. Ο Αλλάχ λέει:

« Στ' αλήθεια, σκέφτηκε και σχεδίασε (τι θα πει για τον Μωχάμμαντ και για το Κοράνιο)· ✨ και καταραμένος να είναι, για το πώς σχεδίασε. ✨ Και πάλι, καταραμένος να είναι, για το πώς σχεδίασε. ✨ Έπειτα κοίταξε (σκέφτηκε ξανά με την ησυχία του)· ✨ έπειτα συνοφρυώθηκε και το πρόσωπό του σκοτεινίασε. ✨ Έπειτα έστρεψε την πλάτη του (στην αλήθεια) αλαζονικά. ✨ Έπειτα είπε: 'Αυτό δεν είναι παρά μόνο μαγεία, από τους προγόνους· ✨ αυτά δεν είναι παρά τα λόγια ενός ανθρώπου!' » [Κοράνιο 74:18-25]

Μετά από αυτή τη συγκέντρωση και τη συμφωνία στην οποία κατέληξαν, άρχισαν να την εφαρμόζουν. Κάθονταν στους δρόμους από τους οποίους έρχονταν οι προσκυνητές, για να τους προειδοποιήσουν για τον Μωχάμμαντ ❄. Ο Προφήτης ❄, από την άλλη πλευρά, βγήκε και καλούσε καλέσει τους ανθρώπους από τα σπίτια τους και στη λαϊκή αγορά. Ο Αμπού Λάχαμπ τον ακολουθούσε, λέγοντας πίσω από την πλάτη του, «Μην τον ακούτε, γιατί είναι ψεύτης». Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα όλη η Αραβία να ακούσει για τον Προφήτη ❄ και για το Κάλεσμά του.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΛΕΣΜΑΤΟΣ

Όταν τελείωσε το Προσκύνημα, οι Κουράις άρχισαν να σκέφτονται τρόπους για να λήξει το Κάλεσμα του Προφήτη ❄ στο ξεκίνημά του. Σκέφτηκαν τους εξής τρόπους:

1) Γελοιοποίηση, υποβιβασμός, διακωμώδηση και διάψευση:

Ο σκοπός τους ήταν να μειωθεί το ηθικό των Μουσουλμάνων. Οι Κουράις κακολογούσαν τον Προφήτη ❀ και τον αποκαλούσαν τρελό, «Και είπαν: «Ω, Εσύ (Μωχάμμαντ) στον οποίο στάλθηκε το Αδ-Δικρ (το Κοράνιο): Στ' αλήθεια, είσαι τρελός!» (Κοράνιο 15:6), και μάγο και ψεύτη «Και αυτοί (οι Άραβες ειδωλολάτρες) αναρωτιούνται πώς ένας προειδοποιητής (ο Μωχάμμαντ) ήρθε σ' αυτούς από αυτούς (από την ίδια τη γενιά τους). Και οι άπιστοι είπαν: «Είναι μάγος, ψεύτης.»» (Κοράνιο 38:4). Όποτε τον έβλεπαν, τον κοίταζαν με άσχημο τρόπο «Και στ' αλήθεια, οι άπιστοι παραλίγο να σε κάνουν να γλιστρήσεις με τα μάτια τους (από το μίσος τους) όταν ακούνε το Αδ-Δικρ (το Κοράνιο) και λένε: «Στ' αλήθεια, είναι τρελός.»» (Κοράνιο 68:51).

Και όταν ο Προφήτης ❀ καθόταν και γύρω του κάθονταν οι πιο αδύναμοι από τους Συντρόφους του, οι Κουράις μιλούσαν γι' αυτούς ειρωνικά, λέγοντας: «Αυτοί είναι οι άνθρωποι που κάθονται γύρω του!» Ο Αλλάχ λέει: «Στ' αλήθεια, (κατά την εγκόσμια ζωή) αυτοί (οι άπιστοι) που διέπρατταν εγκλήματα γελούσαν με αυτούς που πίστευαν. ❀ Και, όποτε περνούσαν δίπλα τους, έκλειναν το μάτι ο ένας στον άλλον (κοροϊδευοντας). ❀ Και όταν επέστρεφαν στους δικούς τους, επέστρεφαν αστεϊζόμενοι (μαζί με τους δικούς τους, χλευάζοντας τους πιστούς). ❀

και όταν τους έβλεπαν, έλεγαν: «Στ' αλήθεια, αυτοί είναι πράγματι παραστρατημένοι!» ✨ Μα εκείνοι *(οι άπιστοι, οι αμαρτωλοί)* δεν εστάλησαν ως παρακολουθητές πάνω τους *(στους πιστούς)* ✨ Αλλά σήμερα *(την Ημέρα της Ανάστασης)*, οι πιστοί θα γελούν με τους απίστευτους.» (Κοράνιο 83:29-34)

Τα γέλια και οι κοροϊδίες άρχισαν να αυξάνονται συνεχώς, μέχρι που σημάδεψαν την ψυχή του Προφήτη ✨. Όπως λέει Ο Αλλάχ: «Στ' αλήθεια ξέρουμε ότι το στήθος σου στενεύει από αυτά που λένε. ✨ Έτσι, δόξαζε Τον Κύριό σου *(δηλ. εξύμνησέ Τον με λόγια που Τού αρνούνται κάθε ατέλεια)* ευγνωμονώντας Τον, και να είσαι από αυτούς που *(Τον)* προσκυνούν *(κάνουν Σιγκούντ)*. ✨ Και να λατρεύεις Τον κύριό σου, μέχρι να έρθει για σένα το βέβαιο *(ο θάνατος)*.» (Κοράνιο 15:97-99)

Πριν από αυτό το Εδάφιο, Ο Αλλάχ είπε στον Προφήτη ✨ ότι θα τον προστατέψει από τους χλευαστές. «Στ' αλήθεια! Εμείς σε προστατέψαμε από τους χλευαστές *(απομακρύνοντάς τα κακά τους)*. Αυτούς που θέτουν μαζί με Τον Αλλάχ άλλον θεό· μα, στ' αλήθεια, θα μάθουν *(τι τους περιμένει)*.» (Κοράνιο 15:95-96)

Και Ο Αλλάχ είπε στον Προφήτη ✨ πως ό,τι κάνουν θα στραφεί εναντίον τους. «Και πράγματι *(πολλοί)* Αγγελιαφόροι πριν από σένα χλευάστηκαν, μα οι χλευαστές τους περικυκλώθηκαν από αυτό το ίδιο που χλεύαζαν *(την τιμωρία)*.» (Κοράνιο 6:10)

2) Η δημιουργία αμφιβολιών και η εκτεταμένη προπαγάνδα:

Αυτό συνέβαινε πολύ εκτεταμένα, ώστε οι άνθρωποι να επηρεαστούν και να μην έχουν ούτε ένα περιθώριο να λάβουν υπ' όψη τους το Κάλεσμα του Προφήτη ❀. Έλεγαν για το Κοράνιο, ότι αποτελεί όνειρα που ο Μωχάμμαντ έβλεπε τη νύχτα και αφηγούταν την ημέρα. Έλεγαν, επίσης, ότι το Κοράνιο αποτελεί επινόηση του μυαλού του. Ένα ακόμα πράγμα που είπαν, είναι ότι έμαθε το Κοράνιο από κάποιον άλλον άνθρωπο. Έλεγαν, επίσης, ότι εκτός από τον ίδιο, υπήρχαν κι άλλοι που τον βοηθούσαν στην επινόηση του Κορανίου. Ισχυρίζονταν, επίσης, ότι το Κοράνιο αποτελεί ιστορίες από τους αρχαίους λαούς, τις οποίες αναπαρήγαγε. Κάτι ακόμα που ισχυρίζονταν είναι ότι κάποιο τζιν ή σατανάς ήρθε σ' αυτόν και του δίδαξε το Κοράνιο. Ο Αλλάχ απάντησε σ' αυτούς, «**Μήπως να σας πω (Ω, άνθρωποι) σε ποιους κατεβαίνουν οι Σαγιατίν (διάβολοι); ❀ Κατεβαίνουν σε κάθε ψεύτη, αμαρτωλό.**» (Κοράνιο 26:221-222)

Δηλαδή οι σατανάδες κατεβαίνουν στον ψεύτη και στον αμαρτωλό, αλλά από τον Προφήτη ❀ δεν ακούσατε ούτε ένα ψέμα, ούτε τον είδατε να κάνει ποτέ καμιά αμαρτία. Πώς, λοιπόν, λέτε ότι το Κοράνιο προέρχεται από τον Σατανά;

Κάποιες φορές ισχυρίζονταν ότι ο Προφήτης ❀ ήταν τρελός, που φαντάστηκε τις έννοιες του Κορανίου και τις

διαμόρφωσε με θαυμάσιες λέξεις, όπως κάνουν οι ποιητές. Γι' αυτό είναι ποιητής και τα λόγια του ποίηση. Ο Αλλάχ τους απάντησε στην ίδια Σούρα:

﴿ Όσο για τους ποιητές, τους ακολουθούν οι πλανεμένοι. ☼ Μήπως δεν είδες ότι μιλούν στην ποίησή τους για όλα τα πράγματα (καλό ή κακό, όπως την τιμή των γυναικών, άλλες φορές κακολογούν καλούς ανθρώπους, άλλες μιλούν με καλά λόγια για κακούς ανθρώπους, άλλοτε λένε την αλήθεια, άλλοτε ψέματα κλπ.); ☼ Και ότι λένε αυτά που δεν κάνουν; ﴾ [Κοράνιο 26:224-226]

Αναφέρθηκαν τρία χαρακτηριστικά των ποιητών, από τα οποία ο Προφήτης ﷺ δεν έχει κανένα, καθώς οι άνθρωποι που τον ακολούθησαν ήταν καθοδηγημένοι άνθρωποι, ευσεβείς στη θρησκεία και την ηθική τους, στις πράξεις και τη συμπεριφορά τους, και δεν είχαν καμία σχέση με την αποπλάνηση, σε καμία πτυχή της ζωής τους. Ο Προφήτης ﷺ δε μιλούσε για όλα τα πράγματα, όπως οι ποιητές. Ο Προφήτης ﷺ καλούσε μόνο σε έναν Θεό, μία θρησκεία, και έναν Ίσιο Δρόμο. Δε λέει τίποτα, παρά μόνο αυτά που κάνει, και δεν κάνει τίποτα, παρά μόνο αυτά που λέει. Ποια, λοιπόν, η σχέση του Προφήτη ﷺ με την ποίηση και τους ποιητές; Και ποια η σχέση της ποίησης και των ποιητών με τον Προφήτη ﷺ;

Έτσι Ο Αλλάχ απάντησε σε κάθε ψέμα που είπαν οι άπιστοι εναντίον του Προφήτη ﷺ, του Κορανίου και του Ισλάμ.

Η πλειοψηφία των επιχειρημάτων του αφορούσε το Μονοθεϊσμό, την Αποστολή του Προφήτη ﷺ, την Ανάσταση των νεκρών κατά την Ημέρα της Κρίσεως, και τον Απολογισμό. Το Κοράνιο απάντησε σε καθένα από τα επιχειρήματά τους, διασαφηνίζοντας το ζήτημα από κάθε πλευρά και δείχνοντας την ανικανότητα των θεών τους. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίον εξοργίστηκαν.

Όσον αφορά το επιχείρημά του σχετικά με το αν ο Μωχάμμαντ ﷺ ήταν Προφήτης, παρόλο που παραδέχονταν την ειλικρίνεια, την αξιοπιστία και τη μεγάλη ευσέβειά του, θεωρούσαν ότι η θέση του Προφήτη είναι πολύ σπουδαία για να την καταλάβει ένας άνθρωπος, και, κατά τις πεποιθήσεις τους, ένας άνθρωπος δε μπορεί να γίνει Προφήτης. Όταν ο Προφήτης ﷺ φανέρωσε την Αποστολή του και κάλεσε τους ανθρώπους να πιστέψουν σ' αυτόν, αυτοί αρνήθηκαν και είπαν «Πώς είναι δυνατόν αυτός ο Αγγελιαφόρος να τρώει φαγητό (όπως εμείς) και να περπατά στις αγορές (για να βρει φαγητό κλπ.); Αν στελνόταν ένας άγγελος για να είναι προειδοποιητής μαζί του (θα τον πιστεύαμε).» (Κοράνιο 25:7)

Στη συνέχεια είπαν ότι ο Μωχάμμαντ ❀ είναι άνθρωπος και ότι «**Ο Αλλάχ δεν έστειλε τίποτα σε έναν άνθρωπο.**» (Κοράνιο 6:91)

Ο Αλλάχ τους απάντησε: «**Πες: Ποιος έστειλε το Βιβλίο που έφερε ο Μωσής ως φως και καθοδήγηση για τους ανθρώπους;**» (Κοράνιο 6:91)

Επίσης, οι άπιστοι ήξεραν και παραδέχονταν ότι ο Μωσής ήταν άνθρωπος. Ο Αλλάχ τους απάντησε ότι κάθε λαός είπε στον Προφήτη του τα ίδια, αρνούμενοι την Αποστολή τους, λέγοντας «**Στ' αλήθεια, δεν είστε παρά μόνο άνθρωποι, όπως εμείς.**» (Κοράνιο 14:10), «**Και τους είπαν οι Αγγελιαφόροι τους: «Στ' αλήθεια, εμείς δεν είμαστε παρά μόνο άνθρωποι, όπως εσείς.» Αλλά Ο Αλλάχ παραχωρεί τη Χάρη Του σε όποιον θέλει από τους δούλους του.**» (Κοράνιο 14:11). Και οι Προφήτες και οι Αγγελιαφόροι δεν είναι παρά μόνο άνθρωποι. Δεν υπάρχει ασυμβίβαστο ανθρώπινης υπόστασης και Προφητείας. Εφ' όσον αυτοί είχαν παραδεχτεί ότι ο Αβραάμ, ο Ισμαήλ, ο Μωσής ήταν Προφήτες, και άνθρωποι, δε μπόρεσαν να επιμείνουν σ' αυτό το επιχείρημα. Γι' αυτό είπαν, «**Ο Αλλάχ δε βρήκε κάποιον άλλο για Προφήτη, παρά μόνο αυτόν τον ορφανό, φτωχό άνθρωπο; Ο Αλλάχ άφησε όλους τους ευγενείς της Μέκκας και πήρε αυτόν τον φτωχό ως Αγγελιαφόρο;**» Ο Αλλάχ τους απάντησε: «**Ο Αλλάχ ξέρει πού να τοποθετήσει (δώσει) το Μήνυμά Του.**» (Κοράνιο 6:124)

Βλέποντας ότι οι απεσταλμένοι των εγκοσμίων βασιλέων κυκλοφορούν σε караβάνια από υπηρέτες και σκλάβους, και έχουν στην κατοχή τους όλα τα μέσα για μια απολαυστική ζωή, αναρωτιόνταν πώς είναι δυνατόν ο Μωχάμμαντ να βασανίζεται για να κερδίσει τα προς το ζην, και ταυτόχρονα να ισχυρίζεται ότι είναι ο Απεσταλμένος Του Αλλάχ. «...Αν στελνόταν ένας άγγελος για να είναι προειδοποιητής μαζί του (θα τον πιστεύαμε). ❀ Η (αν) τού είχε ριχτεί (παραχωρηθεί) ένας θησαυρός. Η (αν) είχε έναν κήπο από τον οποίο θα έτρωγε. Και οι άδικοι είπαν: «Στ' αλήθεια, δεν ακολουθείτε, παρά έναν άνδρα μαγεμένο.» (Κοράνιο 25:7-8) Ο Αλλάχ απάντησε σε αυτό το επιχείρημα ότι ο Μωχάμμαντ ❀, είναι Αγγελιαφόρος, δηλαδή η Αποστολή του είναι να μεταδώσει το Μήνυμα σε κάθε άνθρωπο, είτε νέο, είτε μεγάλο, είτε αδύναμο είτε δυνατό, είτε ευγενή είτε φτωχό, είτε ελεύθερο είτε σκλάβο. Και αν ο Προφήτης ❀ απολάμβανε αντίστοιχες πολυτέλειες με αυτές των απεσταλμένων των εγκοσμίων βασιλιάδων, δε θα έφταναν σ' αυτόν οι αδύναμοι και οι μη ευγενείς, ώστε να ωφεληθούν από αυτόν. Μάλιστα, οι τελευταίοι αποτελούν την πλειοψηφία του πληθυσμού, έτσι, αν ο Προφήτης ❀ περιοριζόταν στους κύκλους των ευγενών, οι υπόλοιποι δε θα ωφελούνταν από το Μήνυμά του.

Όσον αφορά την άρνησή τους για την Ανάσταση μετά το θάνατο, δεν είχαν κανένα επιχείρημα, παρά μόνο την αμφιβολία στο μυαλό τους. Λένε: «Και όταν πεθάνουμε, και γίνουμε χώμα και κόκαλα, θα αναστηθούμε στ'

αλήθεια; ❖ Και οι προπάτορές μας;❖ (Κοράνιο 37:16-17)

Ο Αλλάχ απάντησε σ' αυτό λέγοντάς τους να ανοίξουν τα μάτια τους για να δουν αυτά που συμβαίνουν στην εγκόσμια ζωή, αφού ο άδικος πολλές φορές παθαίνει χωρίς να λάβει την τιμωρία για την αδικία του, και ο αδικημένος πολλές φορές πεθαίνει χωρίς να επιβληθεί δικαιοσύνη σε αυτόν που του προκάλεσε την αδικία. Ο ευσεβής και φιλόανθρωπος πολλές φορές πεθαίνει χωρίς να λάβει την αμοιβή για την ευσέβεια και τη φιλανθρωπία του. Και ο ασεβής και εγκληματίας πεθαίνει πριν λάβει την τιμωρία για τα εγκλήματά του. Αν, λοιπόν, δεν υπήρχε Ανάσταση και μετέπειτα ζωή, ή αμοιβή ή τιμωρία μετά το θάνατο, και οι δυο ομάδες ανθρώπων θα εξισώνονταν. Και στην πραγματικότητα, ο άδικος και ασεβής θα ήταν πιο ευτυχισμένος από τον ευσεβή και αδικημένο. Αυτό είναι εντελώς παράλογο! Δεν είναι δυνατόν Ο Αλλάχ να έχει χτίσει ένα σύστημα βασισμένο σε αυτήν την αδικία! Και Ο Αλλάχ λέει: **❖Θα μεταχειριστούμε, λοιπόν τους Μουσουλμάνους (πιστούς στον Ισλαμικό Μονοθεϊσμό, υποταγμένους στη θέληση του Αλλάχ) όπως τους Μουτζρεμείν (εγκληματίες, πολυθεϊστές και απίστευτους κλπ.); Τι συμβαίνει με σας; Πώς δικάζεστε;❖** (68:35-36) **❖...Θα μεταχειριστούμε αυτούς που πιστεύουν και κάνουν ενάρετες πράξεις όπως αυτούς που καταστρέφουν στη Γη; Ή θα μεταχειριστούμε τους ευσεβείς όπως τους ασεβείς;❖** (Κοράνιο 38:28) Επίσης, Ο Αλλάχ τους απάντησε, για την αμφιβολία τους σύμφωνα με τη λογική τους: **❖Είναι πιο δύσκολη η δική σας δημιουργία ή του**

ουρανού; *(ο Αλλάχ)* τον έχει κτίσει.» (Κοράνιο 79:27), «**Μα δε βλέπουν ότι, Ο Αλλάχ, που Δημιούργησε τους ουρανοὺς και τη Γη, και δεν κουράστηκε καθόλου με τη δημιουργία τους, είναι Ικανός να δώσει ζωή στους νεκρούς; Βέβαια, είναι Ικανός να κάνει τα πάντα.**» (Κοράνιο 46:33) Είναι εύλογο ότι το να ξαναδημιουργήσει κανείς είναι πιο εύκολο από το να δημιουργήσει για πρώτη φορά. «**...Όπως αρχίσαμε την πρώτη δημιουργία, θα την επαναλάβουμε...**» (Κοράνιο 21:104), «**Μήπως κουραστήκαμε με *(δε μπορέσαμε να κάνουμε)* την πρώτη Δημιουργία;**» (Κοράνιο 50:15) Έτσι, Ο Αλλάχ έδωσε αποστομωτική απάντηση σε όλα τα επιχειρήματά τους, απάντηση που θα πείσει όποιον χρησιμοποιήσει το μυαλό του. Οι άπιστοι, όμως, ήταν αλαζόνες και επιθυμούσαν την υψηλότερη θέση στη Γη. Ήθελαν να επιβάλουν τα πιστεύω τους στο λαό. Γι' αυτόν το λόγο επέμεναν στην αδικία τους.

3) Αποτροπή των ανθρώπων από το να ακούσουν το Κοράνιο:

Οι άπιστοι, εκτός απ' όλα τα προαναφερθέντα επιχειρήματα, προσπαθούσαν να αποτρέψουν τους ανθρώπους από το να ακούσουν το Κοράνιο και το Κάλεσμα του Ισλάμ με κάθε τρόπο. Έτσι, έδιωχναν τους ανθρώπους, έκαναν θόρυβο, τραγουδούσαν και έπαιζαν όταν έβλεπαν ότι ο Προφήτης **ﷺ** ετοιμαζόταν να κηρύξει το Κάλεσμα, ή όταν τον έβλεπαν να προσεύχεται και να απαγγέλλει το Κοράνιο, για να τον ενοχλήσουν. Ο Αλλάχ

είπε: **«Και οι άπιστοι είπαν: «Να μην ακούτε αυτό το Κοράνιο, και να κάνετε θόρυβο στα μέσα (της απαγγελίας) του, και ίσως νικήσετε.»** (Κοράνιο 41:26) Ο Προφήτης ﷺ έφτασε στο σημείο να μη μπορεί να απαγγείλει το Κοράνιο στις συγκεντρώσεις τους μέχρι την πέμπτη χρονιά της Αποστολής του. Υπήρχε κάποιος που λεγόταν Αν-Νάντρ μπιν Αλ-Χάριθ, ένας πολύ κακός άνθρωπος από τους Κουράις, που πήγε στην Αλ-Χίρα και έμαθε τις ιστορίες των Περσών βασιλέων και τα λόγια του Ρόσταμ και του Εσφαντιγιάρ, και, όταν ο Προφήτης ﷺ καθόταν σε κάποια συγκέντρωση για να καλέσει τους ανθρώπους στο Δρόμο Του Αλλάχ και να τους προειδοποιήσει για την Τιμωρία Του, τον ακολουθούσε λέγοντας, «Ω, λαέ του Κουράις ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, θα σας πω καλύτερα πράγματα από αυτόν.» Άρχισε να τους μιλά για τις ιστορίες των Περσών Βασιλέων και του Ρόσταμ και του Εσφαντιγιάρ. Στη συνέχεια έλεγε: «Σε τι είναι καλύτερα τα λόγια του Μωχάμμαντ από τα δικά μου;»

Επίσης, ο Αν-Ναντρ αγόραζε τραγουδίστριες, και όταν άκουγε για κάποιον ότι θέλει να ασπαστεί το Ισλάμ, τον πήγαινε σ' αυτές και τους έλεγε να τον ταΐσουν, να του δώσουν ποτά και να του τραγουδήσουν, και τού έλεγε: «Αυτό είναι καλύτερο από αυτό στο οποίο σε καλεί ο Μωχάμμαντ.» Ο Αλλάχ είπε σχετικά με αυτόν: **«Και από τους ανθρώπους υπάρχουν κάποιοι που αγοράζουν λόγια του αέρα (τραγούδια, μουσική κτλ.) για να**

παραπλανήσουν (τους ανθρώπους) από το Δρόμο Του
Αλλάχ...» (Κοράνιο 31:6)

Διωγμοί

Όταν το κάλεσμα άρχισε να γίνεται φανερό, κατά την αρχή του τέταρτου έτους της Αποστολής, οι πολυθειστές περιόρισαν τις μεθόδους παρενόχλησής τους προς τον Προφήτη ﷺ και τους Μουσουλμάνους στις προαναφερθείσες. Αφού συνειδητοποίησαν ότι δε μπορούσαν να σταματήσουν το Κάλεσμα με αυτές τις μεθόδους, διεξήγαγαν συμβούλιο μεταξύ τους και κατέληξαν σε συμφωνία, αποφασίζοντας να βασανίσουν τους Μουσουλμάνους. Κάθε επικεφαλής φυλής άρχισε να βασανίζει όποιον από τη φυλή του είχε ασπαστεί το Ισλάμ. Κάθε αφέντης άρχισε να επιτίθεται σε όποιον από τους δούλους του είχε ασπαστεί το Ισλάμ. Προέβησαν σε τρομερές πράξεις, που προκαλούν ανατριχίλα και κάνουν τις καρδιές να σπάσουν μόλις τις ακούσουν.

Όταν ο Αμπού Τζάχλ άκουγε για κάποιον άνδρα με ευγενή καταγωγή και μεγάλη δύναμη στα χέρια του, ότι ασπάστηκε το Ισλάμ, του μιλούσε άσχημα και προσπαθούσε να του δείξει ότι έκανε λάθος· κι έπειτα τον απειλούσε ότι θα χάσει χρήματα και εξουσία. Αν κάποιος που ασπαζόταν το Ισλάμ ήταν αδύναμος, τον χτυπούσε ανελέητα και τον υπέβαλλε σε ανείπωτα βασανιστήρια.

Ο θεός του ‘Ουθμάν μπιν ‘Αφφάν τύλιγε τον ‘Ουθμάν σε ένα ψάθινο χαλί, και έβαζε φωτιά, έπειτα την έσβηνε, για να αισθάνεται τη ζέστη και τον καπνό.

Η μητέρα του Μούσ‘αμπ μπιν ‘Ουμάιρ, όταν έμαθε ότι ο γιος της ασπάστηκε το Ισλάμ, του στέρησε φαγητό και νερό, και τον έδιωξε από το σπίτι του. Ο Μούσ‘αμπ ζούσε μέχρι τότε μια πολυτελή ζωή, μα στη συνέχεια, αφού έφυγε από το σπίτι του, το δέρμα του απέκτησε ρυτίδες, σαν το φίδι.

Ο Σουχάιμπ μπιν Σανάν Αρ-Ρούμι (ο Βυζαντινός) βασανίστηκε μέχρι που έχασε τη συναίσθησή του και δεν καταλάβαινε τι έλεγε, μέχρι που έπεσε αναίσθητος.

Όσον αφορά τον Μπιλάλ μπιν Ραμπάχ, δούλο του Ουμάγια μπιν Χάλαφ Αλ-Τζάμχι, ο αφέντης του έδεσε στο λαιμό του ένα σχοινί και το έδωσε σε μικρά παιδιά, για να τον κυκλοφορήσουν στα βουνά της Μέκκας. Τα παιδιά το έκαναν, μέχρι που το σχοινί άφησε σημάδι στο λαιμό του. Ο Μπιλάλ επέμενε να λέει, «Άχαντουν Άχαντ» (Ένας και Μοναδικός, Ένας και Μοναδικός). Ο Ουμάγια τον τραβούσε πολύ δυνατά και τον χτυπούσε με ένα σκληρό ξύλο, και τον έβαζε να μείνει κάτω από τη ζέστη του ήλιου, στερώντας του το φαγητό και το νερό. Το χειρότερο που τού έκανε ήταν ότι, μία φορά, μέσα στο καταμεσήμερο, όταν η ζέστη του ήλιου ήταν πολύ δυνατή, τον έβαλε να μείνει εκεί, τον έριξε κάτω ανάσκελα, και διέταξε να φέρουν μια πολύ μεγάλη πέτρα και να τη βάλουν στο στήθος του. Του είπε,

«Μα Τον Αλλάχ! Θα μείνεις έτσι μέχρι να πεθάνεις ή να αρνηθείς τον Μωχάμμαντ και να λατρέψεις το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα.» Ο Μπιλάλ, παρόλη την κατάσταση στην οποία βρισκόταν, είπε: «Άχαντουν Άχαντ». Στη συνέχεια του είπε, «Αν ήξερα μια λέξη που να σε εκνευρίζει περισσότερο από αυτή, θα την έλεγα.» Κάποια στιγμή, ο Αμπού Μπάκρ πέρασε και είδε τι έκαναν στον Μπιλάλ, και τον αγόρασε για επτά αργύρια. Στη συνέχεια τον απελευθέρωσε.

Όσον αφορά τον ‘Αμμάρ μπιν Γιάσιρ, δούλο των Μπάνι Μαχζούμ, ο οποίος ασπάστηκε το Ισλάμ, όπως και ο πατέρας του και η μητέρα του, οι ειδωλολάτρες, με πρωτοστάτη τον Αμπού Τζάχλ, τους έβγαζαν έξω κάτω από τη δυνατή ζέστη του ηλίου, για να τους βασανίσουν. Κάποτε, ο Προφήτης ﷺ πέρασε από εκείνο το σημείο, και τους είδε να βασανίζονται. Τους είπε: «Υπομονή, Ω, οικογένεια του Γιάσιρ! Σας περιμένει η θέση σας στον Παράδεισο.» Ο Γιάσερ πέθανε από αυτά τα βασανιστήρια, και ο Αμπού Τζάχλ κάρφωσε με ένα δόρυ τη Σουμάγια, τη μητέρα του ‘Αμμάρ, η οποία πέθανε, και έγινε η πρώτη γυναίκα μάρτυρας του Ισλάμ. Ήταν μια πολύ ηλικιωμένη, αδύναμη γυναίκα. Τα βάσανα στον ‘Αμμάρ έγιναν πιο εντατικά: μερικές φορές τον βασάνιζαν βάζοντάς τον κάτω από τη ζέστη του ηλίου, άλλες φορές βάζοντας μεγάλες πέτρες πάνω στο στήθος του, άλλες τον ανάγκαζαν να μείνει κάτω από το νερό, μέχρι να μείνει αναισθητός. Στη συνέχεια του έλεγαν: «Δε θα σε αφήσουμε, μέχρι να κακολογήσεις

τον Μωχάμμαντ, ή να πεις κάτι καλό για το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα.» Κάτω από αυτήν την πίεση, εκείνος αποδέχτηκε αυτά που τού είπαν. Έπειτα, πήγε στον Προφήτη ﷺ κλαίγοντας για να απολογηθεί. Ο Αλλάχ έστειλε αυτά τα Εδάφια: «**Οποιος αρνήθηκε Τον Αλλάχ αφού πίστεψε, εκτός από αυτός αναγκάστηκε (βρέθηκε κάτω από πίεση) και η καρδιά του παραμένει καθησυχασμένη στην Πίστη.**» (Κοράνιο 16:106)

Όσον αφορά τον Αμπού Φουκάιχα, γνωστός με το όνομα Άφλαχ, δούλος των Μπάνι ‘Αμπντ Αντ-Ντάρρ, από τη φυλή του Άζντ, τον έβγαζαν έξω στη μεγάλη ζέστη, και έδεναν τα πόδια του με αλυσίδες, έβγαζαν τα ρούχα του και έβαζαν μια μεγάλη πέτρα πάνω από την πλάτη του, μέχρι που δε μπορούσε να μετακινηθεί. Τον άφηναν σε αυτήν την κατάσταση μέχρι να πέσει αναίσθητος. Μια φορά έδεσαν το πόδι του με ένα σχοινί, και τον έσερναν και τον έπιασαν από το λαιμό, μέχρι που νόμισαν ότι πέθανε. Ο Αμπού Μπάκρ περνούσε από αυτό το σημείο, και τον αγόρασε και τον απελευθέρωσε.

Ο Χαμπάμπ μπιν Αλ-Άρττ ήταν δούλος της Ουμμ Ανμάρ μπιντ Σιμπά‘ Αλ-Χουζα‘εία. Ήταν σιδεράς. Όταν ασπάστηκε το Ισλάμ, η αφέντρα του τον βασάνιζε με φωτιά, βάζοντας ένα πυρακτωμένο σίδερο πάνω από το κεφάλι του και πάνω από την πλάτη του για να αρνηθεί το Μωχάμμαντ ﷺ. Το μόνο που πέτυχε από αυτήν τη μεταχείριση, ήταν να αυξήσει την πίστη του. Επίσης, οι ειδωλολάτρες τον

βασάνιζαν περιστρέφοντας το λαιμό του και πετώντας τον πάνω στη φωτιά, και τραβώντας τον, μέχρι η φωτιά να σβήσει από την πλάτη του.

Η Ζινάιρα, σκλάβα από το Βυζάντιο, ασπάστηκε το Ισλάμ και υπέφερε πολλά βασανιστήρια στο Δρόμο Του Αλλάχ, μέχρι που έχασε το φως της. Οι ειδωλολάτρες της είπαν ότι το Αλ-Λατ και το Αλ-‘Ούζζα την είχαν τυφλώσει. Αυτή είπε, «Όχι, μα Τον Αλλάχ, εκείνοι δε μου έκαναν τίποτα. Αυτό ήρθε από Τον Αλλάχ, και αν θέλει Ο Αλλάχ, θα το πάρει πίσω.» Την άλλη μέρα Ο Αλλάχ της επέστρεψε την όρασή της. Οι Κουράις είπαν ότι αυτό προήλθε από τη μαγεία του Μωχάμμαντ.

Επίσης, η Ουμμ ‘Ουμπάις, σκλάβα των Μπάνι Ζούχρα, ασπάστηκε το Ισλάμ και οι ειδωλολάτρες τη βασάνισαν, και ιδιαίτερα ο αφέντης της ο Αλ-Άσουαντ μπιν ‘Αμπντ Γιαγούθ, ο οποίος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους εχθρούς του Προφήτη ﷺ.

Επίσης, μία σκλάβα των Μπάνι Μού’μιλ ασπάστηκε το Ισλάμ και ο ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χατάμπ, που τότε ήταν ειδωλολάτρης, τη χτυπούσε μέχρι να βαρεθεί. Της έλεγε, «Δε σταμάτησα, παρά μόνο επειδή βαρέθηκα.» Εκείνη του απάντησε, «Το ίδιο θα σου κάνει Ο Αλλάχ.»

Επίσης, από τις σκλάβες που ασπάστηκαν το Ισλάμ και βασανίστηκαν ήταν η Αν-Ναχντέγια και η κόρη της.

Επίσης, από τους σκλάβους που βασανίστηκαν πολύ ήταν ο ‘Αμρ μπιν Φουχάιρα.

Ο Αμπού Μπακρ αγόραζε όλους αυτούς τους σκλάβους και τις σκλάβες, και τους απελευθέρωνε όλους. Ο πατέρας του, τον επέπληξε γι’ αυτό το θέμα. Του είπε: «Γιατί σε βλέπω να απελευθερώνεις αδύναμους σκλάβους; Αν απελευθερώνες δυνατούς άνδρες, θα σε προστάτευαν.» Ο Αμπού Μπακρ τού είπε, «Το κάνω μόνο για Τον Αλλάχ.» Ο Αλλάχ μίλησε στο Κοράνιο με καλά λόγια για τον Αμπού Μπακρ, και με σκληρά λόγια για τους εχθρούς του. ﴿**Σας προειδοποίησα για ένα φλεγόμενο Πυρ με άγριες φλόγες. Δε θα μπει μέσα σ’ αυτό, παρά ο πιο άθλιος. Που διαψεύδει (τον Προφήτη) και στρέφεται μακριά από την πίστη.**﴾ (Κοράνιο 92:14-16) Αυτός που εννοείται σ’ αυτό Το Εδάφιο είναι ο Ουμάγια μπιν Χάλαφ, και οι όμοιοί του. ﴿**Και θα την Αποφεύγει (θα μείνει μακριά από τη Φωτιά) ο πιο ευσεβής.**﴾ ✨ Αυτός που ξοδεύει τον πλούτο του για να αυξήσει τον εξαγνισμό του (τον εαυτό του/την ψυχή του). ✨ Και δεν έχει (υπ όψη του) καμία χάρη από κανέναν να του ανταποδοθεί (και για αυτό ξοδεύει τα λεφτά του, αλλά) ✨ Παρά μόνο να αναζητήσει την ευαρέστηση Του Κυρίου Του, Του Υψίστου. ✨ Και σίγουρα θα ευχαριστηθεί (μόλις μπει στον Παράδεισο).﴾ (Κοράνιο 92:17) Εδώ εννοείται ο Αμπού Μπάκρ Ασ-Σιντίκ. Το συμπέρασμα όλων αυτών είναι ότι για όποιον μάθαιναν οι ειδωλολάτρες ότι ασπάστηκε το Ισλάμ, τον βασάνιζαν. Αυτό ήταν γι’ αυτούς πολύ εύκολο να γίνει στους

αδύναμους Μουσουλμάνους, όπως οι σκλάβοι και οι σκλάβες, αφού δεν υπήρχε κανείς να εξοργιστεί γι' αυτούς και να τους προστατέψει, και οι ίδιοι οι αφέντες τους ήταν που προκαλούσαν αυτά τα βασανιστήρια. Όσον αφορά, ωστόσο, τους ευγενείς και τους ανθρώπους που κατείχαν υψηλή θέση στην κοινωνία, δεν ήταν τόσο εύκολο να τους πειράξουν, αφού είχαν στα χέρια τους δύναμη και εξουσία. Γι' αυτό λίγες ήταν οι φορές που προσπάθησαν να βλάψουν κάποιους από αυτούς, και με μεγάλη προσοχή.

Η στάση των ειδωλολατρών απέναντι στον Προφήτη

Όσον αφορά τον Προφήτη ﷺ, είχε ευγένεια, αρχοντιά, και ασύγκριτη τελειότητα στο χαρακτήρα, και επηρέαζε τις ψυχές των ανθρώπων, εμπνέοντας το σεβασμό όλων. Έτσι, δεν τολμούσε κανείς να τον βλάψει, εκτός από τους πιο ανόητους. Επιπλέον, είχε την προστασία του θείου του, Αμπού Τάλιμπ, ο οποίος αποτελούσε την πιο σεβαστή προσωπικότητα των Κουράις, γι' αυτό ήταν πολύ δύσκολο κανείς να επιτεθεί σε κάποιον που είχε υπό την προστασία του. Αυτή η κατάσταση προκαλούσε μεγάλη ανησυχία στους Κουράις, και τους ανάγκασε να σκεφτούν μια λύση για να βγουν από αυτήν τη δύσκολη κατάσταση, χωρίς να προκληθεί γι' αυτούς μεγαλύτερο πρόβλημα. Αυτό τους οδήγησε στο να διαλέξουν το δρόμο της διαπραγμάτευσης με τον Αμπού Τάλιμπ, με τρόπο που δείχνει τη σοβαρότητα του ζητήματος, με προσοχή και χρησιμοποιώντας έμμεσες απειλές.

Αντιπροσωπεία των Κουράις πλησιάζει τον Αμπού Τάλιμπ

Ο Ιμπν Ισχάκ είπε: «Μερικοί από τους ευγενείς των Κουράις πήγαν στον Αμπού Τάλιμπ. Του είπαν, “Ω, Αμπού Τάλιμπ, ο ανιψιός σου κακολόγησε τους θεούς μας. Ασκει κριτική στη θρησκεία μας, γελοιοποιεί τα όνειρά μας και λέει ότι οι πρόγονοί μας ήταν παραπλανημένοι. Έτσι, σταμάτα τον για μας, ή άφησε ανοιχτό το δρόμο μεταξύ υμών και αυτού. Γιατί κι εσύ είσαι αντίθετος με αυτόν όπως κι εμείς. Έτσι, θα αφαιρέσουμε εμείς το βάρος από πάνω σου.” Ο Αμπού Τάλιμπ τούς απάντησε με ευγενικό και εκλεπτυσμένο ύφος, κι έπειτα αυτοί έφυγαν. Ο Προφήτης ﷺ επέμεινε στη δράση του, δηλαδή το να καλεί τους ανθρώπους στο Ισλάμ. Οι Κουράις δε μπορούσαν, τότε, να υπομείνουν περισσότερο, γι’ αυτό αποφάσισαν να πάνε ξανά στον Αμπού Τάλιμπ, χρησιμοποιώντας σκληρότερη προσέγγιση.»

Οι Κουράις απειλούν τον Αμπού Τάλιμπ

Οι ευγενείς των Κουράις πλησίασαν πάλι τον Αμπού Τάλιμπ, και του είπαν: «Ω, Αμπού Τάλιμπ, έχεις για μας υψηλή θέση και τιμή. Σου είχαμε ζητήσει να σταματήσεις τον ανιψιό σου, κι εσύ δεν τον σταμάτησες. Μα τον Αλλάχ, δε μπορούμε να κάνουμε άλλη υπομονή στην προσβολή των θεών μας και στην κριτική που ασκεί στη θρησκεία και τους προγόνους μας. Γι’ αυτό, σταμάτησέ τον, ειδάλλως θα

πολεμήσουμε αυτόν και εσένα, μέχρι κάποιος από τους δυο μας να χαθεί.» Αυτή η ισχυρή απειλή σημάδεψε την ψυχή του Αμπού Τάλιμπ, γι' αυτό ο τελευταίος κάλεσε τον Προφήτη ﷺ, και του είπε: «Ω, ανιπιέ μου! Ο λαός σου ήρθε σε μένα και μου είπε αυτό κι αυτό. Γι' αυτό, διευκόλυνε τη δική μου και τη δική σου θέση, και μη με φορτώνεις με κάτι που δε μπορώ να αντέξω.» Ο Προφήτης ﷺ νόμισε ότι ο θεός του τον εγκατέλειψε, και δε θα τον υποστήριζε πια. Είπε: «Ω! Θεέ, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, αν βάλουν τον ήλιο στο δεξί μου χέρι και το φεγγάρι στο αριστερό μου για να εγκαταλείψω αυτό που κάνω, δε θα το άφηνα ποτέ, μέχρι Ο Αλλάχ να το κάνει να επικρατήσει, ή μέχρι εγώ να χαθώ.» Ο Προφήτης ﷺ έκλαψε και σηκώθηκε να φύγει, και τότε ο Αμπού Τάλιμπ τον φώναξε και του είπε: «Πήγαινε, Ω, ανιπιέ μου, και πες ό,τι θέλεις, μα Τον Αλλάχ, δεν πρόκειται να σε εγκαταλείψω ποτέ.» Έπειτα απήγγειλε ένα ποίημα: «Ορκίζομαι με το όνομα Του Αλλάχ, ποτέ δε θα σε φτάσουν με το πλήθος τους, μέχρι να θαφτώ στο χώμα.»

Οι Κουράις πηγαίνουν ακόμα μία φορά στον Αμπού Τάλιμπ

Οι Κουράις, βλέποντας ότι ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ επέμενε ακόμα στο Κάλεσμά του, συνειδητοποιήσαν ότι ο Αμπού Τάλιμπ δε θα εγκατέλειπε ποτέ τον ανιπιό του, ακόμα κι αν αυτό προκαλούσε το μίσος τους. Μερικοί από αυτούς, πήγαν να τον δουν άλλη μία φορά, παίρνοντας μαζί

τους έναν νεαρό που ονομαζόταν Ίμαρα μπιν Αλ-Ουαλίντ μπιν Αλ-Μουγίρα και είπαν, «Ω! Αμπού Τάλιμπ! Αυτό είναι το πιο έξυπνο και το πιο καλό αγόρι σε όλη τη φυλή των Κουράις, γι' αυτό πάρ' τον ως υιό σου, και δώσε μας τον ανιψιό σου, εκείνον που αντιτίθεται στη θρησκεία σου και στη θρησκεία των προγόνων σου, που δίχασε το λαό σου σε δύο πλευρές, ώστε να τον σκοτώσουμε και να σε απαλλάξουμε από τα ατελείωτα βάσανα· απλά έναν άνθρωπο αντί ενός άλλου». Η απάντηση του Αμπού Τάλιμπ ήταν: «Μα Τον Αλλάχ, είναι μια πραγματικά άδικη συμφωνία. Μου δίνετε το γιο σας να τον αναθρέψω και θέλετε να σας δώσω τον ανιψιό μου για να τον σκοτώσετε; Μα Τον Αλλάχ αυτό δε θα γίνει ποτέ!» Ο Αλ-Μούτ'ιμ μπιν ΄Αντέι μπιν Νάουφαλ μπιν ΄Αμπντ Μανάφ (ο οποίος ήταν συγγενής του Αμπού Τάλιμπ), ένα μέλος της αντιπροσωπείας, του είπε: «Ω, Αμπού Τάλιμπ, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, ο λαός σου δε σε αδίκησε. Προσπάθησαν όσο μπορούσαν για να αποφύγουν αυτό που δεν επιθυμείς, μα δε βλέπω να θες να αποδεχτείς τίποτα από αυτούς.» Ο Αμπού Τάλιμπ του απάντησε: «Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ, με αδίκησαν. Και όπως βλέπω, με εγκαταλείπεις και υποστηρίζεις το λαό εναντίον μου. Κάνε λοιπόν όπως νομίζεις.» Οι Κουράις, βλέποντας ότι απέτυχαν με αυτές τις διαπραγματεύσεις, και ότι δε μπορούσαν να πείσουν τον Αμπού Τάλιμπ να σταματήσει τον Προφήτη ﷺ από το Κάλεσμά του, αποφάσισαν να υιοθετήσουν έναν άλλον τρόπο, τον οποίο είχαν προσπαθήσει να αποφύγουν,

φοβούμενοι τις συνέπειές του, δηλαδή να επιτεθούν στον ίδιο τον Προφήτη 𐤃.

Επιθέσεις των Κουράις στον Προφήτη 𐤃

Οι Κουράις, πέρα από τις μεθόδους που έχουν προαναφερθεί, άρχισαν να επιτίθενται στον Προφήτη 𐤃. Ήταν λογικό επικεφαλής τους να είναι ο Αμπού Λάχαμπ, θεός του Προφήτη 𐤃, ο οποίος ήταν από τους επικεφαλής των Μπάνι Χάσιμ, γι' αυτό και δεν είχε τους ίδιους φόβους με τους υπολοίπους. Ήταν ο πιο ορκισμένος εχθρός του Ισλάμ και των Μουσουλμάνων από την πρώτη μέρα του Καλέσματος. Επετίθετο στον Προφήτη 𐤃 ακόμα και πριν οι Κουράις αποφασίσουν να του επιτεθούν. Επίσης, ο Αμπού Λάχαμπ είχε παντρέψει τους δύο γιους του, 'Ουττάιπα και 'Ουττάιμα, με τις δύο κόρες του Προφήτη 𐤃, τη Ρουκάγια και την Ουμμ Καλθούμ, πριν ακόμα από το Κάλεσμα. Έπειτα, όταν ο Προφήτης 𐤃 ξεκίνησε το Κάλεσμα, ο Αμπού Λάχαμπ τους διέταξε να πάρουν διαζύγιο.

Όταν ο 'Αμπντ Αλλάχ, ο δεύτερος γιος του Προφήτη 𐤃 πέθανε, ο Αμπού Λάχαμπ πήγε χαρούμενος στους ειδωλολάτρες της Μέκκας, λέγοντάς τους ότι ο Μωχάμμαντ έχασε το παιδί του. Όπως έχουμε προαναφέρει ο Αμπού Λάχαμπ ακολουθούσε τον Προφήτη 𐤃 κατά το Προσκύνημα και στην αγορά, λέγοντας στον κόσμο να μην τον ακούει, γιατί είναι ψεύτης. Και επίσης του πετούσε πέτρες μέχρι τα πόδια του να αιμορραγήσουν.

Η σύζυγός του, Ουμμ Τζαμείλ Άρουα μπινετ Χάρμπ μπιν Ουμάγια, η αδερφή του Αμπού Σουφιάν, δρούσε με τον ίδιο βαθμό εχθρότητας απέναντι στον Προφήτη ﷺ. Έβαζε αγκάθια στο δρόμο που θα ακολουθούσε ο Προφήτης ﷺ, για να πληγωθεί. Επίσης, τα τοποθετούσε στην πόρτα του τις νύχτες. Ήταν οξύθυμη με υβριστική γλώσσα, και ενθάρρυνε τους ανθρώπους να προβαίνουν σε εχθρότητες εναντίον του Προφήτη ﷺ. Όταν άκουσε τα Εδάφια του Κορανίου σχετικά με την ίδια και το σύζυγό της, κρατώντας πέτρες στο χέρι της πήγε στον Προφήτη ﷺ, ο οποίος καθόταν κοντά στο Αλ-Κά'μπα, και μαζί του ήταν ο Αμπού Μπακρ. Όταν έφτασε σ' αυτούς, Ο Αλλάχ την έκανε να μη δει τον Προφήτη ﷺ, και αυτή είπε στον Αμπού Μπακρ: «Ω, Αμπού Μπακρ, πού είναι ο φίλος σου; Επειδή άκουσα ότι μιλά με σκληρά λόγια για μένα. Μα Τον Αλλάχ, αν τον βρω, θα τον χτυπήσω με αυτές τις πέτρες στο στόμα του.» Αφού έφυγε, ο Αμπού Μπακρ είπε: «Ω, Προφήτη, λες να μη σε είδε;» Ο Προφήτης ﷺ απάντησε: «Όχι, δε με είδε, Ο Αλλάχ έστρεψε την όρασή της μακριά από μένα.»

Ο Αμπού Λάχαμπ προέβη σε όλες αυτές τις κτηνωδίες, παρόλο που ήταν θείος του Προφήτη ﷺ και γείτονάς του, αφού το σπίτι του ήταν δίπλα σε αυτό του Προφήτη ﷺ. Το ίδιο έπρατταν και οι άλλοι γείτονες, όπως ο Αλ-Χάκαμ μπιν Αμπί Αλ-Άς, ο 'Ούκμπα μπιν Αμπί Μα'ίτ, ο 'Αντέι μπιν Χαμρά' Αθ-Θάκαφι και ο Ιμπν Αλ-Ασντά' Αλ-Χάδαλι κτλ. Ενώ ο Προφήτης ﷺ ήταν στο σπίτι του, πετούσαν συχνά τα εντόσθια μιας καμήλας στον Προφήτη ﷺ πάνω από τους

τοιχούς του σπιτιού του, ενώ αυτός προσευχόταν μέσα στο σπίτι του. Όταν το έκαναν αυτό, ο Προφήτης 𐄂 έβγαινε από το σπίτι του και τα έπιανε με ένα ξύλο, λέγοντας: «Ω, Μπάνι ‘Αμπντ Μανάφ, τι γειτονιά είναι αυτή;»

Ο ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Μασ‘ούντ είπε: «Κάποτε ο Προφήτης 𐄂 προσευχόταν στο Αλ-Κά‘μπα, και ο Αμπού Τζαχλ και οι φίλοι του κάθονταν εκεί. Είπαν μεταξύ τους, ‘Ποιος θα φέρει τα εντόσθια από τις καμήλες, για να τα βάλει στην πλάτη του όταν θα πέσει πρηγής;’ Ο ‘Ούκμπα μπιν Αμπί Μα‘ίτ ήταν αυτός που πήγε. Έφερε τα εντόσθια, και παρακολουθούσε τον Προφήτη 𐄂, μέχρι που εκείνος έπεσε πρηγής. Τότε, τα έβαλε στην πλάτη του. Τον κοίταζα, και δε μπορούσα να κάνω τίποτα, γιατί δεν είχα καμία προστασία.» Είπε στη συνέχεια: «Αυτοί άρχισαν να γελούν και να πέφτουν ο ένας πάνω στον άλλον. Ο Προφήτης 𐄂 έμεινε στη στάση του, και δε σήκωσε το κεφάλι του, μέχρι που ήρθε η κόρη του, Φάττιμα, και αφαίρεσε τα εντόσθια από την πλάτη του. Ο Προφήτης 𐄂 σήκωσε το κεφάλι του λέγοντας, ‘Ω, Αλλάχ, εκδικήσου τους Κουράις’ τρεις φορές. Αυτοί αισθάνθηκαν πολύ άσχημα μετά από αυτά τα λόγια του Προφήτη 𐄂, επειδή κατάλαβαν ότι αυτή η επίκληση θα γίνει δεκτή από τον Αλλάχ. Στη συνέχεια ο Προφήτης 𐄂 είπε: ‘Ω, Αλλάχ, εκδικήσου τον Αμπού Τζάχλ, τον ‘Ούτμπα μπιν Ραμπί‘α, τον Σάιμπα μπιν Ραμπί‘α, τον Αλ-Ουαλίντ μπιν ‘Ούτμπα, τον Ουμάγια μπιν Χάλαφ, και τον ‘Ούτμπα μπιν Αμπί Μα‘ίτ.’» Ονομάτισε και κάποιον έβδομο, του οποίου, ωστόσο, το όνομα δεν έχει καταγραφεί. Ο Ιμπν

Μασ'ούντ είπε στη συνέχεια: «Ορκίζομαι με το όνομα Του Αλλάχ, ότι είδα αυτούς που ονομάτισε ο Προφήτης ﷺ να σκοτώνονται στη μάχη του Μπάντρ (την πρώτη μάχη μεταξύ των Μουσουλμάνων και των απίστων).»

Επίσης, ο Ουμάγια μπιν Χάλαφ, όταν έβλεπε τον Προφήτη ﷺ, τον προσέβαλλε. Το ίδιο και ο αδελφός του, Ουμπάι μπιν Χάλαφ, ο οποίος ήταν φίλος του 'Ούκμπα μπιν Αμπί Μα'ίτ. Κάποτε ο 'Ούκμπα πήγε να ακούσει τα λόγια του Προφήτη. Όταν το έμαθε ο Ουμπάι, του μίλησε με άσχημα λόγια και του ζήτησε να φτύσει το πρόσωπο του Αγγελιαφόρου, κάτι το οποίο ο 'Ούκμπα έκανε. Κάτι ακόμα που έκανε ο 'Ουμπάι ήταν ότι άλεθε οστά και τα φυσούσε στον Προφήτη ﷺ.

Ο Αμπού Τζαχλ απαγόρευσε στον Προφήτη ﷺ να προσεύχεται στο Αλ-Κά'μπα, από την πρώτη στιγμή που τον είδε να το κάνει. Μία φορά τον είδε να προσεύχεται, και του είπε, «Ω! Μωχάμμαντ, δε σου απαγόρευσα να προσεύχεσαι εδώ;», και τον απείλησε. Ο Προφήτης ﷺ τού απάντησε σκληρά, κι εκείνος του είπε, «Ω, Μωχάμμαντ, τι έχεις για να με απειλήσεις;» Σύμφωνα με μια άλλη εκδοχή, ο Προφήτης ﷺ τον έπιασε από το γιακά του και τον ταρακούνησε, λέγοντας: **﴿Αλίμονο σε σένα (ω, άνθρωπε)! Και (ξανά) αλίμονο σε σένα!﴾** (Κοράνιο 75:34-35) Ο Αμπού Τζαχλ είπε: «Με απειλείς, Ω, Μωχάμμαντ; Μα Τον Αλλάχ, ούτε εσύ, ούτε ο Θεός σου, δε μπορείτε να μου κάνετε τίποτα.

Εγώ είμαι ο πιο τιμημένος που περπάτησε μεταξύ των δύο βουνών της Μέκκας.»

Ο Αμπού Τζαχλ, μετά από αυτήν την απειλή, δε σταμάτησε την ανοησία του, μα αντίθετα συνέχισε να βλάπτει τον Προφήτη ﷺ πιο έντονα. Ο Αμπού Χουράιρα είπε ότι κάποτε ο Αμπού Τζαχλ είπε: «Ορκίζομαι στο Αλ-Λατ και στο Αλ-‘Ούζζα, αν δω τον Μωχάμμαντ, θα βάλω το πόδι μου στο λαιμό του και θα πετάξω χόμα στο πρόσωπό του.» Πήγε στον Προφήτη ﷺ, ενώ εκείνος προσευχόταν, για να βάλει το πόδι του στο λαιμό του όπως είπε πριν. Οι άνθρωποι εξεπλάγησαν όταν τον είδαν να περπατά προς τα πίσω, βάζοντας τα χέρια του, για προστασία, μπροστά από το πρόσωπό του. Τον ρώτησαν τι του είχε συμβεί. Εκείνος είπε: ‘Βλέπω ανάμεσα σε μένα και σ’ αυτόν ένα χαράκωμα με φωτιά και φτερά.’ Ο Προφήτης ﷺ είπε: ‘Αν με πλησίαζε περισσότερο, οι άγγελοι θα τον άρπαζαν άκρο-άκρο.’»

Αυτή ήταν μόνο μια πολύ μικρή εικόνα των όσων αδικιών και βασανιστηρίων υπέστησαν ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ ﷺ και οι Μουσουλμάνοι από τους ειδωλολάτρες. Εξ’ αιτίας αυτών των κτηνωδιών, ο Προφήτης ﷺ έπρεπε να πάρει μια σοβαρή απόφαση, για να προστατέψει το Μουσουλμανικό λαό από τα βασανιστήριά του. Γι’ αυτό ακολούθησε δύο σοφές κινήσεις:

- Η επιλογή του Οίκου του Αλ-Άρκαμ μπιν Άμπι αλ-Άρκαμ αλ-Μαχζούμι ως κέντρο για το Κάλεσμα και την εκπαίδευση των Μουσουλμάνων.

- Η εντολή στους Μουσουλμάνους να μεταναστεύσουν στην Αβησσυνία.

Ο Οίκος του Αλ-'Άρκαμ

Αυτός ο Οίκος βρισκόταν δίπλα από το όρος Αλ-Σάφα, μακριά από τα βλέμματα των ειδωλολατρών, και γι' αυτό ο Προφήτης ﷺ τον διάλεξε, για να συγκεντρώνει τους Μουσουλμάνους κρυφά, για να τους διδάσκει το Κοράνιο και να εξαγνίζει τις ψυχές τους, έτσι ώστε να μπορούν οι Μουσουλμάνοι να εκτελούν με ασφάλεια και ειρήνη τη λατρεία τους, καθώς και για να έχει όποιος θέλει τη δυνατότητα να ασπαστεί το Ισλάμ χωρίς να το μαθαίνουν οι άδικοι ειδωλολάτρες. Ο Ιμπν Ισάκ είπε: «Κάποιοι από τους Συντρόφους του Προφήτη ﷺ συγκεντρώθηκαν σε μια κοιλάδα της Μέκκας για να προσευχηθούν κρυφά. Όμως, τους είδαν κάποιοι από τους άπιστους των Κουράις, και άρχισαν να τους προσβάλλουν και να τους πολεμούν. Ο Σά'ντ μπιν Αμπί Ουακάς χτύπησε έναν ειδωλολάτρη και του προκάλεσε αιμορραγία. Αυτή ήταν η πρώτη αιματοχυσία στην ιστορία του Ισλάμ.» Έτσι, ήταν σοφή η απόφαση του Προφήτη ﷺ να συγκεντρώνεται κρυφά με τους Συντρόφους του.

Η πρώτη μετανάστευση στην Αβησσυνία (Αιθιοπία)

Οι αλλεπάλληλες επιθέσεις ξεκίνησαν στο μέσο του τέταρτου έτους της Αποστολής, με αργούς στην αρχή ρυθμούς, αλλά άρχισαν σταθερά να επιταχύνονται και να

χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα και μήνα με το μήνα, μέχρι που η κατάσταση έγινε τρομερά σοβαρή και ανυπόφορη στα μέσα του πέμπτου έτους, οπότε οι Μουσουλμάνοι ξεκίνησαν να σκέφτονται σοβαρά εφικτούς τρόπους για να αποτρέψουν τα επώδυνα βασανιστήρια που υφίσταντο. Σε αυτή τη σκοτεινή και απελπιστική εποχή αποκαλύφθηκε η Σούρα Αζ-Ζούμαρ (Κεφάλαιο 39), που έδινε την οδηγία στους Μουσουλμάνοι να επιλέξουν τη μετανάστευση ως λύση. «Όσοι έκαναν το καλό σ' αυτόν τον κόσμο θα λάβουν μια εξαιρετική αμοιβή (στην άλλη ζωή, τον Παράδεισο). Κι η γη Του Αλλάχ είναι πλατιά (δηλ. αν δεν μπορείς να λατρεύεις Τον Αλλάχ σε ένα μέρος πήγαινε σε άλλο)! Όσοι – μάλιστα – καρτερικά υπομένουν θα πάρουν την αμοιβή τους χωρίς λογαριασμό (απεριόριστα)!» (Κοράνιο 39:10)

Ο Προφήτης ﷺ γνώριζε ήδη ότι ο Ασχάμα Νεγκούς, Χριστιανός βασιλιάς της Αβησσυνίας (Αιθιοπίας), ήταν ένας δίκαιος κυβερνήτης που κανείς δε θα αδικούταν στο βασίλειό του, και έτσι διέταξε τους οπαδούς του να αναζητήσουν άσυλο στην Αβησσυνία (Αιθιοπία).

Κατά το μήνα Ράτζαμπ του πέμπτου έτους της Αποστολής, η πρώτη ομάδα των μεταναστών αναχώρησε για την Αβησσυνία (Αιθιοπία). Αποτελούνταν από δώδεκα άνδρες και τέσσερις γυναίκες, επικεφαλής των οποίων ήταν ο 'Ουθμάν μπιν 'Αφφάν και μαζί του ήταν η σύζυγός του, Ρουκάγια [κόρη του Προφήτη ﷺ]. Ο Προφήτης ﷺ είπε για αυτούς τους δύο μετανάστες:

"Είναι ο πρώτος οίκος που μεταναστεύει στο Δρόμο Του Αλλάχ μετά τον Αβραάμ και τον Λωτ (Ειρήνη σε αυτούς)."

Η ομάδα έφυγε κρυφά τη νύχτα, για να μην τους αντιληφθούν οι Κουράις. Ταξίδεψαν μέσω της θάλασσας, βρίσκοντας δύο εμπορικά πλοία που έτυχε να πλέουν προς την Αβησσυνία (Αιθιοπία), τον προορισμό τους. Τα νέα της επιδιωκόμενης αναχώρησής τους έφτασαν στα αυτιά των Κουράις, και έτσι έστειλαν κάποιους άνδρες να τους κυνηγήσουν, αλλά οι πιστοί είχαν ήδη εγκαταλείψει το λιμάνι Σου΄άιμπα για το ασφαλές καταφύγιό τους, όπου τους υποδέχτηκαν με ζεστασιά και τη δέουσα φιλοξενία.

Οι Κουράις πέφτουν πρηνείς μαζί με τους Μουσουλμάνους και η επιστροφή των μεταναστών

Στο Ραμαζάνι του ίδιου έτους, ο Προφήτης ﷺ πήγε στο Αλ-Κά'μπα, όπου βρισκόταν ένα τεράστιο πλήθος πολυθεϊστών από τους Κουράις, ανάμεσα στους οποίους βρίσκονταν τα σημαίνοντα και τα διάσημα πρόσωπα των Κουράις. Ξαφνικά άρχισε να απαγγέλει τη Σούρα Αν-Νάτζμ (Κεφάλαιο 41-Το Άστρο). Οι ειδωλολάτρες δεν είχαν ακούσει ποτέ το Κοράνιο, επειδή επέμεναν σε όσα είχαν αποφασίσει ﴿**Μην ακούτε αυτό το Κοράνιο, αλλά κάνετε θόρυβο (όταν το απαγγέλλουν), ώστε ίσως (τους) νικήσετε.**﴾ (Κοράνιο 41:26)

Όταν ο Προφήτης 𐌆 τους εξέπληξε με την απαγγελία αυτής της Σούρα, και άκουσαν τα πανέμορφα Θεία Λόγια, τα ομορφότερα λόγια που είχαν ακούσει ποτέ, οι καρδιές τους, μαγεύτηκαν και ξέχασαν τελείως τη στάση τους, και δεν υπήρχε κανείς τους που δεν τα άκουσε με προσοχή. Ωσπου ο Προφήτης 𐌆 έφτασε στο τελείωμα που προκαλεί ρίγη. «**Λοιπόν, πέσετε πρηνείς (κάνετε Σιγκούντ) για Τον Αλλάχ και λατρέυτέ Τον.**» (Κοράνιο 53:62) Έπειτα, ο Προφήτης 𐌆 έπεσε πρηνής. Κανείς δε μπόρεσε να ελέγξει τον εαυτό του, μέχρι που όλοι έπεσαν πρηνείς. Ήταν στην πραγματικότητα η λαμπρή στιγμή της Αλήθειας που δίχασε τις αδιάλλακτες ψυχές των αλαζόνων και των χλευαστών. Έμειναν άναυδοι όταν κατανόησαν ότι τα Λόγια Του Αλλάχ είχαν καταβάλει τις καρδιές τους και έκαναν αυτό που τόσο σκληρά προσπαθούσαν να αφανίσουν και να εξοντώσουν. Οι άλλοι πολυθειστές που δεν ήταν παρόντες στη σκηνή τούς κατηγορήσαν και τους κατέκριναν αυστηρά· συνεπώς άρχισαν να επινοούν ψέματα και να συκοφαντούν τον Προφήτη 𐌆, ισχυριζόμενοι ότι είπε μια φράση που έδειχνε την εκτίμησή του για τα είδωλα, και γι' αυτό έπεσαν πρηνείς. Πρόκειται για μία φράση που οι ειδωλολάτρες έλεγαν συνεχώς για τα είδωλά τους: «Αυτά είναι τα σπουδαία είδωλα, και η μεσολάβησή τους είναι αυτό που ζητάμε.» Όλα αυτά ήταν απεγνωσμένες προσπάθειες να εδραιώσουν μια συγχωρητέα δικαιολογία για την υποταγή τους στον Προφήτη 𐌆 εκείνη τη μέρα. Φυσικά, η ανόητη και χυδαία συκοφαντική συμπεριφορά τους ερχόταν σε

συμφωνία με την καθιερωμένη τακτική του να λένε ψέματα και να εξυφαίνονται σκευωρίες.

Τα νέα από αυτό το περιστατικό διαστρεβλώθηκαν στους Μουσουλμάνους μετανάστες της Αβησσυνίας (Αιθιοπίας). Πληροφορήθηκαν ότι όλοι οι Κουράις ασπάστηκαν το Ισλάμ και έτσι ετοίμασαν την επιστροφή τους στην πατρίδα. Έφτασαν στη Μέκκα το μήνα Σαουάλ του ίδιου έτους. Όταν ήταν μια ώρα μακριά από τη Μέκκα ανακάλυψαν την πραγματικότητα της κατάστασης. Μερικοί από αυτούς επέστρεψαν στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), άλλοι μπήκαν κρυφά στην πόλη ή μπήκαν φανερά αλλά υπό την κηδεμονία κάποιου σημαίνοντος προσώπου του τόπου. Ωστόσο, λόγω των πληροφοριών που αποκαλύφθηκαν στους κατοίκους της Μέκκας για την καλή φιλοξενία και τη θερμή υποδοχή των Μουσουλμάνων στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), οι πολυθειστές εξοργίστηκαν και άρχισαν να επιβάλουν ακόμα πιο αυστηρά και τρομερά βασανιστήρια στους Μουσουλμάνους. Αμέσως μετά ο Αγγελιαφόρος Του Αλλάχ ﷺ έκρινε επιτακτική την ανάγκη να διατάξει τους αβοήθητους Συντρόφους του να αναζητήσουν καταφύγιο στην Αβησσυνία (Αιθιοπία) για δεύτερη φορά.

Η δεύτερη μετανάστευση στην Αβησσυνία (Αιθιοπία)

Οι Μουσουλμάνοι προετοιμάζονταν για τη δεύτερη μετανάστευσή τους, μα αυτή τη φορά θα ήταν πιο εκτεταμένη. Η μετακίνηση αυτή τη φορά δεν ήταν τόσο

εύκολη όσο η πρώτη, καθώς οι Κουράις βρίσκονταν σε εγρήγορση για την παραμικρή κίνηση των Μουσουλμάνων, έχοντας αποφασίσει αυτή τη φορά να τους εμποδίσουν. Σε εύθετο χρόνο όμως, οι Μουσουλμάνοι διευθέτησαν τις υποθέσεις τους τόσο γρήγορα που στάθηκε αδύνατο στους Κουράις να αποτρέψουν την απόδρασή τους. Έτσι, πήγαν στην Αβησσυνία πριν τους σταματήσουν οι Κουράις. Αυτή τη φορά, η ομάδα των μεταναστών αποτελούνταν από ογδόντα τρεις άνδρες και δεκαεννέα, ή σύμφωνα με κάποιες εκδοχές δεκαοχτώ, γυναίκες.

Οι δολοπλοκίες των Κουράις εναντίον των μεταναστών

Οι Κουράις δεν ανέχονταν την προοπτική του να υπάρχει ένα ασφαλές καταφύγιο για τους Μουσουλμάνους στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), και έτσι έστειλαν δύο έξυπνους και δυνατούς απεσταλμένους για να απαιτήσουν την εκδίωξή τους. Πρόκειται για τον ‘Αμρ μπιν Αλ-‘Ας και τον ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Αμπί Ραμπί‘α – πριν να ασπαστούν το Ισλάμ. Είχαν πάρει μαζί τους πολύτιμα δώρα για το βασιλιά και τον κλήρο του και προσπάθησαν με κάποια επιχειρήματα να τους πείσουν να διώξουν τους Μουσουλμάνους. Μετά από αυτό οι κληρικοί σύμβουλοι του βασιλιά προσπάθησαν να τον συμβουλέψουν να διώξει τους Μουσουλμάνους από τον τόπο. Μόλις οι κληρικοί αποφάσισαν να συμβουλέψουν το βασιλιά να διώξει τους Μουσουλμάνους, ο ‘Αμρ και ο ‘Αμπντ Αλλάχ πήγαν στο

βασιλιά, τού έδωσαν τα δώρα και τού είπαν: «Ω, βασιλιά, στ' αλήθεια ήρθαν στη χώρα σου ανόητοι άνθρωποι, που άφησαν τη θρησκεία του λαού τους, και ούτε ασπάστηκαν τη θρησκεία σου. Και έφεραν μια θρησκεία την οποία οι ίδιοι εφήυραν. Δεν τη γνωρίζουμε, και ούτε εσύ τη γνωρίζεις. Και οι ευγενείς του λαού τους, από τους πατέρες, τους θείους και τους συγγενείς τους, μας έστειλαν σε σένα για να τους στείλεις πίσω σ' αυτούς. Και εκείνοι γνωρίζουν καλύτερα τι έκαναν και τι είπαν.»

Οι κληρικοί είπαν: «Είναι αλήθεια, Ω, βασιλιά, έτσι δώσ' τους πίσω για να τους επιστρέψουν στο λαό και την πατρίδα τους.». Ο βασιλιάς, όμως, είδε ότι έπρεπε να σκεφτεί σοβαρά γι' αυτό το θέμα, και ότι έπρεπε να ακούσει και τις δύο πλευρές. Έτσι, έστειλε να καλέσουν τους Μουσουλμάνους. Τους είπε: «Τι είναι αυτή η θρησκεία, για την οποία εγκαταλείψατε το λαό σας; Και ούτε ασπαστήκατε τη θρησκεία μου, ούτε κάποια γνωστή θρησκεία;».

Ο Τζά'φαρ μπιν Αμπί Τάλιμπ σηκώθηκε και απευθύνθηκε στο βασιλιά με τα εξής λόγια: «Ω βασιλιά! Ήμασταν ένα έθνος βυθισμένο στην άγνοια και τη βαρβαρότητα· λατρεύαμε είδωλα, τρώγαμε πτώματα (ζώων), ζούσαμε ανήθικα, αποκόπταμε τις σχέσεις με τις οικογένειές μας, και παραμελούσαμε τα καθήκοντα της καλής γειτονίας· ο δυνατός από μας έτρωγε τον αδύναμο. Βρισκόμασταν σε αυτήν την κατάσταση μέχρι που Ο Αλλάχ

έστειλε ανάμεσά μας έναν Αγγελιαφόρο από εμάς, του οποίου γνωρίζαμε την καταγωγή, την ειλικρίνεια, την εντιμότητα και την αγνότητα· και αυτός μας κάλεσε στο Μονοθεϊσμό και στο να λατρεύουμε Τον Αλλάχ και μόνο. Μας απαγόρευσε να λατρεύουμε είδωλα και πέτρες, τα οποία λατρεύαμε εμείς και οι πρόγονοί μας· και μας διέταξε να λέμε την αλήθεια, να επιστρέφουμε αυτά που μάς εμπιστεύονται, να κρατάμε στενούς δεσμούς με τους συγγενείς μας και να φερόμαστε καλά στους γείτονές μας· μας απέτρεψε από τις αμαρτίες και τις αιματοχυσίες· μας απέτρεψε από την ανηθικότητα· μας απέτρεψε από την ψευδορκία· μας απαγόρευσε να τρώμε τα χρήματα των ορφανών· μας απαγόρευσε να κακολογούμε την τιμή των γυναικών· μας διέταξε να λατρεύουμε Τον Αλλάχ και Μόνο και να μην Τού αποδίδουμε τίποτα (στη λατρεία)· μας διέταξε να προσευχόμαστε, να δίνουμε ελεημοσύνη και να νηστεύουμε - άρχισε να απαριθμεί τους Πυλώνες του Ισλάμ - . Τον πιστέψαμε και πιστέψαμε σ' αυτόν, ακολουθήσαμε αυτά που μας έφερε από τη θρησκεία Του Αλλάχ. Έτσι, λατρέψαμε Τον Αλλάχ και δεν Του αποδώσαμε κανέναν εταίρο, και απομακρυνθήκαμε απ' ό,τι μας απαγόρευσε και κάναμε ό,τι μας επέτρεψε. Γι' αυτό το λόγο ο λαός μας εξηγέρθη εναντίον μας με εχθρότητα, μας βασάνισαν και προσπάθησαν να μας αναγκάσουν να εγκαταλείψουμε τη λατρεία Του Αλλάχ και να επιστρέψουμε στη λατρεία των ειδώλων, αντί της λατρείας Του Αλλάχ, και σε όσα ανήθικα πράγματα κάναμε στο παρελθόν. Αφού μας καταπίεσαν και μας αδίκησαν, και στένεψαν το δρόμο μας, και μας

απέτρεψαν από τη θρησκεία μας, ήρθαμε στη χώρα σου και επιλέξαμε εσένα από όλους τους άλλους, ελπίζοντας στη φιλοξενία σου και ότι δε θα μας αδικήσεις.»

Ο βασιλιάς τους είπε: «Έχετε κάτι από αυτά που έφερε από Τον Αλλάχ;». Ο Τζά'φαρ τού είπε, «Ναι.». Ο βασιλιάς τού είπε: «Απάγγειλέ τα.». Ο Τζά'φαρ απήγγειλε ένα κομμάτι από τη Σούρα Μάριαμ (Κεφ. 19 «Μαρία»). Έπειτα ο βασιλιάς μαζί με τους κληρικούς του βασιλείου του γέμισε με δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά του και ακόμα και στο μούσι του.

Τότε ο Νέγκους αναφώνησε: «Στ' αλήθεια, αυτό και αυτό που έφερε ο Ιησούς προέρχονται από τη ίδια πηγή Φωτός.». Απευθυνόμενος στους αποκαρδιωμένους απεσταλμένους των Κουράις είπε: «Φύγετε, ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι ποτέ δε θα σας τούς δώσω.» Βγήκαν έξω και ο 'Αμρ ιμπν Αλ-'Ας είπε στον Αμπντ Αλλάχ: «Ορκίζομαι ότι αυριό θα του ξαναμιλήσω και θα του πω ότι λένε πως ο Ιησούς ۞ είναι ο δούλος Του Αλλάχ.»

Την επόμενη μέρα οι δύο απεσταλμένοι πήγαν ξανά στο βασιλιά και ο 'Αμρ του είπε: «Ω, βασιλιά, λένε βαριές κουβέντες για τον Ιησού ۞.». Οι Μουσουλμάνοι κλήθηκαν ξανά και ρωτήθηκαν τι λένε για τον Ιησού ۞. Φοβήθηκαν, αλλά αποφάσισαν να του πουν την αλήθεια, και ότι είναι να γίνει ας γίνει.

Πάλι ο Τζά'φαρ σηκώθηκε και απάντησε: «Εμείς λέμε αυτά που μας έφερε ο Προφήτης μας 卐, ότι δηλαδή είναι ο δούλος Του Αλλάχ, ο Αγγελιαφόρος Του, ένα Πνεύμα από Αυτόν και ο Λόγος του που ενέπνευσε στην Μαρία, την Παρθένο, την Αγνή (δηλ. «Γενηθήτω», και αυτός έγινε).».

Ο βασιλιάς πήρε ένα κλαδί από τη γη και είπε: «Μα Τον Αλλάχ, ο Ιησούς, υιός της Μαρίας, δεν είναι παρά μόνο αυτό που είπες.» Στη συνέχεια, απευθυνόμενος στους κληρικούς που είχαν θυμώσει και άρχισαν να φωνάζουν, είπε: «Μα Τον Αλλάχ, φωνάζτε όσο θέλετε.» Είπε έπειτα στους Μουσουλμάνους: «Πηγαίνατε, θα ζήσετε ασφαλείς στη χώρα μου. Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, Όποιος σας προσβάλει, θα είναι καταδικασμένος, ούτε για ένα χρυσό βουνό (ως δωροδοκία) δε θα βλάψω κάποιον από σας.».

Είπε έπειτα στους υπηρέτες του, «Δώστε τους πίσω τα δώρα τους. Δε χρειάζομαι τέτοια δώρα. Μα Τον Αλλάχ, Ο Αλλάχ δεν πήρε από μένα δωροδοκία για να πάρω πίσω τη βασιλεία μου. Πώς, λοιπόν, εγώ θα πάρω δωροδοκία για (να εναντιωθώ) στον Αλλάχ; Ο Αλλάχ δεν άκουσε όσους ήταν εναντίον μου, εγώ θα ακούσω αυτούς που είναι εναντίον Του;» Έτσι, ο 'Αμρ και ο 'Αμπντ Αλλάχ έφυγαν, αφού οι απαιτήσεις τους απορρίφθηκαν, και οι Μουσουλμάνοι έζησαν στην Αβησσυνία (Αιθιοπία) με την καλύτερη φιλοξενία, ανενόχλητοι έως ότου επέστρεψαν στη Μεδίνα.

Η εντατικοποίηση των βασανιστηρίων και η προσπάθεια των Κουράις να σκοτώσουν τον Προφήτη 𐤊

Όταν οι δολοπλοκίες των Κουράις και η προσπάθειά τους να φέρουν πίσω τους μετανάστες απέτυχαν παταγωδώς, θύμωσαν πάρα πολύ. Άρχισα να επιτίθενται στους υπόλοιπους Μουσουλμάνους, εντατικοποιώντας ακόμα περισσότερο τα βασανιστήριά τους, και προσπάθησαν να σκοτώσουν τον Προφήτη 𐤊. Όσον αφορά τους Μουσουλμάνους που είχαν παραμείνει στη Μέκκα, ήταν πολύ λίγοι, και μάλιστα, είτε ήταν ευγενείς, κι έτσι είχαν ασυλία, είτε βρίσκονταν υπό την προστασία κάποιου άλλου. Παρόλα αυτά, έκρυβαν ότι ήταν Μουσουλμάνοι, και προσπαθούσαν, όσο ήταν δυνατόν, να μείνουν μακριά από τους ειδωλολάτρες. Ωστόσο, δεν ήταν πλήρως ασφαλείς. Όσον αφορά τον Προφήτη 𐤊, εκείνος προσευχόταν και λάτρευε Τον Αλλάχ μπροστά στα μάτια των ειδωλολατρών, και καλούσε στο Δρόμο Του Αλλάχ κρυφά και φανερά, χωρίς να μπορεί τίποτα να τον σταματήσει από αυτό. Κάποτε ο ‘Ουτάιμπα μπιν Αμπί Λάχαμπ έβλαψε άσχημα τον Προφήτη 𐤊, κόβοντας τα ρούχα του και φτύνοντας στο πρόσωπό του αλλά το σάλιο δεν έφτασε ποτέ εκεί. Ο Προφήτης 𐤊 είπε: «Ω, Αλλάχ, στείλε σ’ αυτόν ένα σκυλί από τα σκυλιά σου!»

Ο Αλλάχ απάντησε θετικά στη επίκληση του Μωχάμμαντ 𐤊, κάτι που έγινε με τον εξής τρόπο: Κάποτε ο

‘Ουτάιμπα με μερικούς συμπατριώτες του από τους Κουράις ξεκίνησε να πάει στη Συρία και κατέλυσε στην Αζ-Ζαρκά’. Εκεί ένα λιοντάρι τους πλησίασε και τους περικύκλωσε, και ο ‘Ουτάιμπα είπε: «Ω, αλίμονό μου! Μα Τον Αλλάχ, αυτό το λιοντάρι θα με καταβροχθίσει σίγουρα όπως ακριβώς ο Μωχάμμαντ ﷺ ikéteuse. Με σκότωσε στη Συρία ενώ είναι στη Μέκκα.» Το λιοντάρι έφυγε και όταν ήρθε το βράδυ οι άνδρες του τον έβαλαν στη μέση, και κοιμήθηκαν γύρω του. Το λιοντάρι ξαναγύρισε, κινήθηκε σαν αστραπή, άρπαξε τον ‘Ουτάιμπα μέσα από τους συντρόφους του και έφαγε το κεφάλι του.

Αναφέρεται επίσης ότι ο ‘Ούκμπα μπιν Αμπί Μαΐτ κάποτε στάθηκε στο σβέρκο του Προφήτη ﷺ την ώρα που προσευχόταν μέχρι που τα μάτια του πετάχτηκαν.

Ο ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν ‘Αμρ μπιν Αλ-‘Ας είπε: Κάποτε οι Κουράις είχαν συγκεντρωθεί κοντά στο Αλ-Κά‘μπα, και μιλούσαν για τον Προφήτη ﷺ. Είπαν, «Δεν κάναμε τόση υπομονή για τίποτα, όση σ’ αυτόν τον άνθρωπο. Δείξαμε υπομονή σ’ αυτόν σε κάτι τόσο μεγάλο.» Τότε, εμφανίστηκε ο Προφήτης ﷺ, περπατώντας μπροστά τους για να κάνει περιφορά στο Αλ-Κά‘μπα. Οι Κουράις τον κακολογούσαν, και από το πρόσωπο του Προφήτη ﷺ φάνηκε ότι τα λόγια τους τον ενόχλησαν. Όταν ο Προφήτης ﷺ ξαναπέρασε μπροστά τους, έκαναν το ίδιο, και από το πρόσωπο του Προφήτη ﷺ φάνηκε ότι τα λόγια τους τον ενόχλησαν. Την τρίτη φορά, έκαναν το ίδιο και ο Προφήτης ﷺ τους είπε: «Ω,

λαέ του Κουράις, με ακούτε; Ορκίζομαι στο όνομα Του Αλλάχ ότι έφερα για σας τη σφαγή.» Τα λόγια αυτά τους επηρέασαν πολύ, και έπαψαν να μιλούν. Ένας από αυτούς τού είπε: «Φύγε, Ω Αμπά Αλ-Κάσιμ, ορκίζομαι ότι δεν ήσουν ποτέ κακός άνθρωπος.»

Την άλλη μέρα, είχαν συγκεντρωθεί ξανά και συζητούσαν για τον Προφήτη ﷺ, και όταν τον είδαν, του επιτέθηκαν και τον περικύκλωσαν, και τον έπιασαν από τα ρούχα του. ο Αμπού Μπακρ έτρεξε κλαίγοντας και είπε: «Θέλετε να σκοτώσετε έναν άνθρωπο απλά επειδή λέει, ο Κύριός μου είναι Ο Αλλάχ;» Στη συνέχεια έφυγαν.

Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ασπάζεται το Ισλάμ

Μέσα σε σκοτεινές συνθήκες ανισότητας και τυραννίας, μια ελπίδα φωτός ξεπρόβαλλε στον ορίζοντα για τους καταπιεσμένους. Ο Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ασπάστηκε το Ισλάμ, κατά το μήνα Δουλ Χίτζα, το έκτο έτος της Αποστολής. Ο λόγος γι’ αυτό ήταν ο εξής:

Ο Προφήτης ﷺ καθόταν κοντά στο λόφο Ασ-Σαφά, από όπου έτυχε να περνά ο Αμπού Τζαχλ, ο οποίος τον χτυπούσε προσβάλοντάς τον. Ο Προφήτης ωστόσο, έμεινε σιωπηλός και δεν έβγαλε ούτε λέξη. Ο Αμπού Τζάχλ συνέχισε ανενόχλητος, πήρε μια πέτρα και χτύπησε το κεφάλι του Προφήτη ﷺ, μέχρι που άρχισε να αιμορραγεί. Αφού του επιτέθηκε πήγε να συναντήσει τους Κουράις στον τόπο

συγκέντρωσής τους. Μια σκλάββα που ανήκε στον ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Τζουντ‘άν, είχε δει ό,τι έκανε ο Αμπού Τζάχλ, και πήγε να το πει στο Χάμζα, όταν ο τελευταίος επέστρεφε από το κυνήγι, κρατώντας το τόξο του στον ώμο. Όταν την άκουσε, ο Χάμζα εξοργίστηκε πολύ και έτρεξε να βρει τον Αμπού Τζαχλ. Όταν πέρασε από το Αλ-Κά‘μπα, βρήκε τον Αμπού Τζάχλ να κάθεται εκεί με μια παρέα των Κουράις. Ο Χάμζα ρίχτηκε πάνω του και χτύπησε βίαια το τόξο στο κεφάλι του, λέγοντας: «Ω! Προσβάλλεις τον Μωχάμμαντ και εγώ ακολουθώ τη θρησκεία του;» Οι άνδρες από τους Μπάνι Μαχζούμ έσπευσαν να βοηθήσουν τον Αμπού Τζαχλ, και οι άνδρες από τους Μπανί Χάσιμ έσπευσαν να υποστηρίξουν το Χάμζα. Ο Αμπού Τζαχλ είπε: «Αφήστε ήσυχο τον Αμπού ‘Ουμμάρα (τον Χάμζα), μα τον Αλλάχ φέρθηκα προσέβαλα με πολύ άσχημο τρόπο τον ανιψιό του.»

Στην πραγματικότητα ο Χάμζα αρχικά ασπάστηκε το Ισλάμ λόγω της υπερηφάνειας ενός άνδρα που δεν μπορούσε να δεχτεί άλλοι να ταπεινώνουν το συγγενή του. Αργότερα Ο Αλλάχ, ωστόσο, άνοιξε το στήθος του και το Ισλάμ μπήκε στην καρδιά του. Αποδείχτηκε πηγή μεγάλης δύναμης για την Ισλαμική Πίστη και τους οπαδούς της.

Ο ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ ασπάζεται το Ισλάμ:

Σε όλη αυτή την ομιχλώδη ατμόσφαιρα, ένα άλλο φως εμφανίστηκε το οποίο ήταν πιο δυνατό από το προηγούμενο και ήταν το ότι ο ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ ασπάστηκε το

Ισλάμ τον μήνα Δουλ-Χίτζα, έξη χρόνια αφού ο Μωχάμμαντ έλαβε την αποστολή, τρεις μέρες μετά τον ασπασμό του Ισλάμ από τον Χάμζα. Ο ‘Ούμαρ ήταν ένας άνδρας με μεγάλο θάρρος και αποφασιστικότητα, τον οποίο στη Μέκκα φοβούνταν και σέβονταν, και μέχρι τότε ένας σκληρός αντίπαλος για τη νέα θρησκεία. Ο Ιμπν Μασ‘ούντ ανέφερε ότι ο Προφήτης (ﷺ) είπε:

«Ω Αλλάχ! Υποστήριξε το Ισλάμ μέσω ενός από τους δύο άντρες που προτιμάς περισσότερο: του ‘Ούμαρ ιμπν Αλ-Χαττάμπ ή του Αμπού Τζαχλ μπιν Χισάμ.»

Ο ‘Ούμαρ ήταν προφανώς εκείνος που ο Αλλάχ διάλεξε.

Όταν εξετάσουμε τις τόσες εκδοχές που μιλούν για τον ασπασμό του Ισλάμ από τον ‘Ούμαρ, μπορούμε να καταλήξουμε στο ασφαλές συμπέρασμα ότι το Ισλάμ μπήκε στην καρδιά του σταδιακά. Ήταν γνωστός για την αυστηρότητα και την αποφασιστικότητά του και οι Μουσουλμάνοι διώχθηκαν πολύ από αυτόν λαμβάνοντας πολλά βασανιστήρια. Είχε πολλά αντικρουόμενα συναισθήματα που μάχονταν το ένα με το άλλο στην ψυχή του. Από τη μία πλευρά ένιωθε μεγάλη εκτίμηση για τις παραδόσεις του λαού του· και από την άλλη, θαύμαζε πολύ την δύναμη και την σταθερότητα των Μουσουλμάνων καθώς και την αντοχή τους στα βασανιστήρια που αντιμετώπιζαν λόγω της πίστης τους. Αυτές οι δύο απόψεις των άκρων, δημιούργησαν μια μορφή δυσπιστίας στο μυαλό

του και τον έκαναν μερικές φορές να πιστεύει ότι μπορεί το Ισλάμ να είναι ο αληθινός δρόμος προς τον Αλλάχ. Και παρακάτω αναφέρεται πως το Ισλάμ μπήκε στην καρδιά του ‘Ούμαρ.

Μια νύχτα ο ‘Ούμαρ μπν Αλ-Χαττάμπ πήγε στον Ιερό Οίκο της Μέκκας, όπου είδε τον Προφήτη (ﷺ) να προσεύχεται, και τον άκουσε να απαγγέλει τη Σούρα Αλ-Χάκκα (Κεφάλαιο 69) του Ιερού Κορανίου. Τα λόγια του Αλλάχ τον γοήτευσαν και άγγιξαν την καρδιά του. Και είπε μέσα του «Μα τον Αλλάχ, αυτός (ο Μωχάμμαντ) είναι ποιητής, όπως είπαν οι Κουράις». Στην συνέχεια της απαγγελίας άκουσε ﴿ **Στ’αλήθεια αυτό είναι, ο λόγος ενός έντιμου Αγγελιαφόρου** ☼ **και δεν είναι τα λόγια ενός ποιητή: λίγα είναι αυτά που πιστεύετε!** ﴾ και τότε ο ‘Ούμαρ είπε «τότε είναι λόγια μάντη». και στη συνέχεια της απαγγελίας άκουσε ﴿ **Ούτε είναι ο λόγος ενός μάντη: λίγα είναι αυτά που θυμάστε** (δηλ. *σκεφτείτε και θυμηθείτε τη διαφορά των λόγων ενός μάντη με τα λόγια του Προφήτη!*) ☼ **Είναι η αποκάλυψη που στάλθηκε κάτω (στη γη) από τον Κύριο των κόσμων.** ﴾. Τότε το Ισλάμ άγγιξε για πρώτη φορά την καρδιά του.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το Ισλάμ διείσδυσε στην καρδιά του. Ωστόσο, η σκοτεινή πλευρά των προ-ισλαμικών τάσεων, η βαθιά παραδοσιακή μισαλλοδοξία, καθώς επίσης και η τυφλή περηφάνια για τη θρησκεία των προγόνων του, επισκίασαν την ουσία της μεγάλης Αλήθειας που άρχισε να

εισχωρεί διστακτικά στην καρδιά του. Έτσι αυτός συνέχισε τις αγριότητες του κατά του Ισλάμ και των Μουσουλμάνων, δίχως να λάβει υπόψη του την αγνή φυσική αίσθηση που βρισκόταν πίσω από αυτό το εύθραυστο κάλυμμα της άγνοιας και της εν γένει νοοτροπίας που επικρατούσε πριν το Ισλάμ.

Ο οξύς χαρακτήρας του και η μεγάλη έχθρα του απέναντι στον Προφήτη (ﷺ), τον οδήγησε μια μέρα να φύγει από το σπίτι του με το σπαθί ανά χειρός, σκοπεύοντας να σκοτώσει τον Προφήτη (ﷺ). Ο Νου΄άιμ μπιν ‘Αμπντ Αλλάχ, ένας φίλος του ‘Ούμαρ, τον συνάντησε τυχαία στα μέσα της διαδρομής. Τον ρώτησε: ‘Πού πας, ω, ‘Ούμαρ;’ Ο ‘Ούμαρ είπε: «Να σκοτώσω τον Μωχάμμαντ», ο Νου΄άιμ είπε: «Και πώς θα είσαι ασφαλής από τους Μπάνι Χάσιμ και τους Μπάνι Ζούχρα αν σκοτώσεις τον Μωχάμμαντ;» Τότε ο ‘Ούμαρ τού είπε: «Δεν σε βλέπω παρά να έχεις παραμελήσει τη θρησκεία σου!!», τότε ο Νου΄άιμ τού είπε: «Μήπως θες να σου πω κάτι εκπληκτικό; Η αδελφή σου και ο γαμπρός σου είναι αυτοί που παραμέλησαν τη θρησκεία σου!!»

Ο ‘Ούμαρ κατευθύνθηκε προς το σπίτι της αδελφής του με το πρόσωπό του να δείχνει την κακή πρόθεσή του. Καθώς πλησίαζε, άκουσε τη φωνή του Χαμπάμπ μπιν Αλ-Αράττ, που δίδασκε στην αδελφή του ‘Ούμαρ και στον άνδρα της τη Σούρα (Κορανικό Κεφάλαιο) ‘Τα- Χα’. Ο Χαμπάμπ, μόλις αντιλήφθηκε τον ερχομό του ‘Ούμαρ, κρύφτηκε στο σπίτι. Η Φάτιμα, αδελφή του ‘Ούμαρ πήρε το

χαρτί του Κορανίου και το έκρυψε. Μα ο ‘Ούμαρ είχε ήδη ακούσει την απαγγελία του Χαμπάμπ. Και έτσι όταν μπήκε μέσα είπε: «Τι ήταν αυτό που άκουσα μόλις τώρα;». Η αδελφή του και ο σύζυγός της απάντησαν: «Δεν ήταν παρά μια απλή συνομιλία μεταξύ μας.» Τότε ο ‘Ούμαρ είπε: «Μήπως παραμελήσατε τη θρησκεία σας;» Τότε ο γαμπρός του του είπε: «Τι νομίζεις αν η Αλήθεια βρίσκεται σε άλλη θρησκεία εκτός από τη δική σου;» Τότε ο ‘Ούμαρ πήδηξε πάνω στο γαμπρό του και τον χτύπησε άσχημα, αλλά η Φάτιμα έτρεξε να σώσει τον άνδρα της. Τότε, ο ‘Ούμαρ στράφηκε προς την αδελφή του και της έδωσε ένα χτύπημα που έκανε το πρόσωπό της να αιμορραγεί. Τότε η αδελφή του του είπε θυμωμένη: «Τι νομίζεις αν η Αλήθεια βρίσκεται σε άλλη θρησκεία εκτός από τη δική σου; Μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από τον Αλλάχ, και ότι ο Μωχάμμαντ είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ.»

Μετά από αυτά τα λόγια ο ‘Ούμαρ απελπίστηκε και κατάλαβε την ισχυρή πίστη της αδελφής του στο Ισλάμ και όταν είδε το πρόσωπό της γεμάτο αίματα, μαλάκωσε, μετάνιωσε και ντράπηκε και στη συνέχεια είπε: «Δώστε μου αυτό το βιβλίο που έχετε για να το δω.» Η Φάτιμα τότε του είπε: «Αδελφέ μου, είσαι ακάθαρτος από την ειδωλολατρία σου, δε μπορεί να το αγγίξει κανείς, παρά μόνο οι αγνοί. Πήγαινε λοιπόν να πλυθείς πρώτα.» Πήγε, και πήρε τη σελίδα και διάβασε ﴿ Στο όνομα του Αλλάχ του Παντελήμονα του Πολυεύσπλαχνου ﴾ και τότε ο ‘Ούμαρ είπε: «Στ’ αλήθεια Αυτά είναι Καλά και Αγνά Ονόματα.»

και έπειτα συνέχισε να διαβάζει τους πρώτους στίχους του κεφαλαίου Τα- Χα, μέχρι που έφτασε στο:

« Εγώ είμαι – πραγματικά – ο Αλλάχ (ο Μοναδικός και Μόνος Θεός). Δεν υπάρχει άλλος θεός, εκτός από Εμένα, γι' αυτό λάτρεψέ Με και καθιέρωσε την προσευχή για να Με θυμάσαι (για την εξύμνησή Μου). » (Κοράνιο 20:14)

Αφού ο 'Ούμαρ διάβασε αυτούς τους στίχους είπε: «Πόσο εξαίσια είναι αυτά τα Λόγια και πόσο ευγενή είναι! Οδηγείστε με στο Μωχάμμαντ.». Και όταν ο Χαμπάμπ το άκουσε, βγήκε από την κρυψώνα του και είπε: «Ω 'Ούμαρ! Ανάμενε τα καλά νέα. Εύχομαι ο Αλλάχ να ανταποκρίθηκε στην προσευχή του Προφήτη (ﷺ), του οποίου η προσευχή την Πέμπτη το βράδυ ήταν: «Ω Αλλάχ! δυνάμωσε το Ισλάμ μέσω είτε του 'Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ είτε του Αμπού Τζαχλ μπιν Χισάμ.».»

Ο 'Ούμαρ έφυγε τότε με προορισμό ένα σπίτι στο Ασ-Σάφα, όπου ο Προφήτης Μωχάμμαντ (ﷺ) συναντιόταν κρυφά με τους συντρόφους του. Ο 'Ούμαρ έφτασε εκεί με το σπαθί στο χέρι. Χτύπησε την πόρτα. Ένας από τους συντρόφους του Προφήτη (ﷺ) πήγε να δει ποιος είναι και κοίταξε μέσα από μία χαραμάδα στην πόρτα και γύρισε να πληροφορήσει τον Προφήτη (ﷺ) και μάζεψε τους συντρόφους. Ο Χάμζα (رضي الله عنه) τούς είπε: «Τι συμβαίνει;», αυτοί απάντησαν: «Ο 'Ούμαρ», τότε ο Χάμζα (رضي الله عنه) τούς είπε: «Και τι έγινε που είναι ο 'Ούμαρ!! Αφήστε τον να μπει. Αν

επιθυμεί κάτι καλό, του το δώσαμε, και αν επιθυμεί κάτι κακό, θα τον σκοτώσαμε με το ίδιο του το σπαθί!!»

Όλα αυτά έγιναν ενώ ο Προφήτης (ﷺ) ήταν μέσα λαμβάνοντας αποκάλυψη από τον Αλλάχ για το θέμα. Ο Προφήτης (ﷺ) προχώρησε για να συναντήσει τον ‘Ούμαρ, τον έπιασε από τα ρούχα και το θηκάρι του και τον άρπαξε δυνατά λέγοντας: «Δεν θα πάψεις ω, ‘Ούμαρ μέχρι ο Αλλάχ να επιβάλει σε σένα την ατίμωση και την τιμωρία όπως επέβαλε στον Αλ-Ωαλεϊντ μπιν Αλ-Μουγείρα; Ω, Αλλάχ, αυτός είναι ο ‘Ούμαρ μπν Αλ-Χαττάμπ, ω, Αλλάχ, δυνάμωσε το Ισλάμ μέσω του ‘Ούμαρ μπν Αλ-Χαττάμπ.», τότε ο ‘Ούμαρ είπε: «Μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από τον Αλλάχ, και ότι είσαι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ.». Και έτσι ο ‘Ούμαρ ασπάστηκε το Ισλάμ, και οι Σύντροφοι, φώναζαν δυνατά: «Αλλάχου Άκμπαρ» (Ο Αλλάχ είναι ο Μέγας).

Ο ασπασμός από τον ‘Ούμαρ του Ισλάμ προκάλεσε μεγάλο θόρυβο μεταξύ των απίστων και ήταν ένας πραγματικός θρίαμβος για το Ισλάμ, σκέπασε τους απίστους με απογοήτευση ενώ σκέπασε τους Μουσουλμάνους με δόξα, τιμή και ευτυχία.

Ο Ιμπν Ισχάκ διηγήθηκε ότι ο ‘Ούμαρ (رضي الله عنه) είπε: «Όταν ασπάστηκα το Ισλάμ, σκέφτηκα ποιος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του Μωχάμμαντ (ﷺ); Είπα στον εαυτό μου, ο Αμπού Τζαχλ. Ξεκίνησα να τον βρω και χτύπησα την πόρτα του. Όταν βγήκε μου είπε: ‘Καλώς ορίσατε, τι ζητάς;’ Του είπα

ξεκάθαρα: «Ἦρθα να σου πω ότι είχα πιστέψει στον Αλλάχ, και στον Αγγελιαφόρο Του, τον Μωχάμμαντ, και σε ό,τι μετέφερε από τον Αλλάχ». Αμέσως μου έκλεισε την πόρτα λέγοντας: «Ας σε απομακρύνει ο θεός από κάθε καλό.»»

Ο Ιμν Αλ-Τζάουζι διηγήθηκε ότι ο ‘Ούμαρ (☞) είπε: «Όταν ένας άντρας ασπαζόταν το Ισλάμ, οι άλλοι άντρες πήδηξαν πάνω του, τον χτυπούσαν, και αυτός τους χτυπούσε. Και όταν εγώ ασπάστηκα το Ισλάμ πήγα στον θείο μου, τον Αλ-‘Άσι μιν Χάσιμ, και τον πληροφορήσα, αλλά αυτός μπήκε σπίτι του (δηλ. χωρίς να αντιδράσει βίαια), έπειτα πήγα σε έναν ηγέτη από τους μεγαλύτερος ηγέτες των Κουράις, και τον πληροφορήσα, αλλά επίσης μπήκε σπίτι του.»

Ο Ιμν ‘Αμπάς (☞) είπε: «Ρώτησα τον ‘Ούμαρ ιμν Αλ-Χαττάμπ γιατί του είχε δοθεί το επίθετο Αλ-Φαρούκ (αυτός που ξεχωρίζει την αλήθεια από το ψέμα), και εκείνος απάντησε: «Ο Χάμζα είχε ασπαστεί το Ισλάμ τρεις μέρες πριν από μένα, -και εδώ συνέχισε ο ‘Ούμαρ να διηγείται την ιστορία του ασπασμού του το Ισλάμ- και αφού είχα ασπαστεί το Ισλάμ, ρώτησα τον Προφήτη (☞): «Δε βρισκόμαστε στην Αλήθεια, και αν πεθάνουμε και αν ζήσουμε;» Ο Προφήτης (☞) απάντησε: «Ναι, ορκίζομαι στον Αλλάχ, στου Οποίου το Χέρι βρίσκεται η ψυχή μου, ότι βρίσκεστε στην Αλήθεια, και αν πεθάνετε και αν ζήσετε.» Ρώτησα λοιπόν τον Προφήτη (☞): «Γιατί τότε κρυβόμαστε (δηλ. γιατί δεν διακηρύσσουμε δημόσια, και

γιατί φοβόμαστε από τους διωγμούς αφού είμαστε στην Αλήθεια); Ορκίζομαι στον Αλλάχ, ο Οποίος σε έστειλε με την Αλήθεια, ότι θα βγούμε (να διακηρύξουμε και να λατρεύουμε τον Αλλάχ δημόσια χωρίς φόβο).» Μετά βγήκαμε σε δύο σειρές, με το Χάμιζα να ηγείται της μίας και εμένα να ηγούμαι της άλλης. Κατευθυνόμασταν στο Ιερό Τζαμί (Αλ-Κά'μπα) μέσα στο φως της μέρας, και όταν οι πολυθεϊστές των Κουράις μας είδαν, τα πρόσωπά τους χλώμιασαν και αισθάνθηκαν δύσθυμοι και αγανακτισμένοι. Εκείνην την ημέρα, ο Προφήτης (ﷺ) μού προσέδωσε το επίθετο Αλ-Φαρούκ».

Ο Ιμπν Μασ'ούντ (رضي الله عنه) είπε: «Δεν μπορέσαμε ποτέ να προσευχηθούμε στο Ιερό Οίκο (Αλ-Κά'μπα), μέχρι που ο 'Ούμαρ ασπάστηκε το Ισλάμ.»

Ο Σουχάιμπ Αρ-Ρούμι (ο βυζαντινός - ο Ρωμικός) (رضي الله عنه) είπε: «Ο ασπασμός του 'Ούμαρ στο Ισλάμ μάς έδινε μεγάλη υποστήριξη, αρχίσαμε να διακηρύττουμε το κάλεσμά μας δημόσια, να συγκεντρωνόμαστε στον Ιερό Οίκο και να καθόμαστε σε κύκλους και να περιφερόμαστε του Ιερού Οίκου ελεύθερα. Τολμούσαμε ακόμα και να ανταπαντήσουμε σε όποιον μας προσβάλει σε κάποια από αυτά που λέει.»

Στο ίδιο πλαίσιο, Ο Ιμπν Μασ'ούντ (رضي الله عنه) είπε: «Έχουμε δυναμώσει πολύ από τότε που ο 'Ούμαρ ασπάστηκε το Ισλάμ.»

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΚΟΥΡΑΪΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

Μετά τον ασπασμό αυτών των δύο ισχυρών ανδρών, του Χάμζα μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και του ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ (ﷺ) στο Ισλάμ, τα σύννεφα της τυραννίας και της καταπίεσης άρχισαν να διαλύονται και οι πολυθειστές συνειδητοποίησαν ότι δεν είχε κανένα νόημα να υποβάλουν σε βασανιστήρια τους Μουσουλμάνους. Άρχισαν επομένως να στρέφουν την εκστρατεία τους σε μια άλλη πορεία, την πορεία των συμφερόντων και των πειρασμών.

Ο Ιμπν Ισχάκ είπε: «Αφού οι Κουράις είδαν πως ο Χάμζα ασπάστηκε το Ισλάμ, και οι Μουσουλμάνοι άρχισαν να αυξάνονται, συγκεντρώθηκαν στο χώρο γύρω από τον Ιερό Οίκο, ενώ ο Προφήτης (ﷺ) καθόταν μέσα στον Ιερό Οίκο μόνος του, και ο ‘Ούττιμα μπιν Ραμπί‘α, ένας από τους αρχηγούς τους τους είπε: ‘Ω, λαέ των Κουράις, τι λέτε να πάω στον Μωχάμμαντ και να μιλήσω μαζί του προσφέροντάς του πράγματα; Ίσως να δεχτεί κάτι από αυτά, και έτσι να του δώσουμε όποια θέλει και να πάψει το κάλεσμά του. Οι Κουράις απάντησαν: «Ναι, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ (προσωνύμιο του ‘Ούττιμα), πήγαινε σε αυτόν και μίλησέ του.», και έτσι ο ‘Ούττιμα πήγε στον Προφήτη (ﷺ) και του είπε: «Ω, αδερφέ μου, στ’ αλήθεια και όπως ήδη ξέρεις, εσύ κατέχεις τιμημένη και υψηλή θέση σε μας, και

κατάγεται από ευγενή οικογένεια, αλλά έφερες στο λαό σου ένα μεγάλο θέμα, με το οποίο διαχώρισες την ενότητα των ανθρώπων του λαού σου, και με το οποίο υποβαθμίζεις τα όνειρα, τους θεούς και τη θρησκεία τους, και έδειξες πως οι πρόγονοί τους ήταν άπιστοι. Για αυτό άκου από μένα, θα σου προσφέρω κάποια πράγματα, σκέψου τα, ίσως να δείχτείς κάτι από αυτά.». Τότε ο Προφήτης (ﷺ) τού απάντησε: «Πες, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ, να ακούσω τι θα πεις.» Ο ‘Ούττμπα είπε: «Ω, αδερφέ, αν ο σκοπός σου από αυτό το θέμα που έφερες είναι τα χρήματα, θα μαζέψουμε για σένα από τα λεφτά μας μέχρι να γίνεις ο πιο πλούσιος ανάμεσά μας, και αν σκόπευες με αυτό το θέμα τιμή και δόξα, θα σε κάνουμε κυρίαρχο σε μας και έτσι δεν θα αποφασίζουμε τίποτε χωρίς την άδειά σου, και αν ήθελες με αυτό το θέμα βασιλεία, θα σε κάνουμε βασιλιά μας, και αν αυτό που έρχεται σε σένα (δηλ. η αποκάλυψη) είναι ένα κακό πνεύμα που δεν μπορείς να το διώξεις μακριά από σένα, θα αναζητήσουμε για σένα ιατρική θεραπεία ακόμα και αν μας κοστίσει όλον τον πλούτο μας μέχρι να θεραπευτείς». Όταν τελείωσε ο ‘Ούττμπα, ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: «Τελείωσες, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ;», ο ‘Ούττμπα είπε: «Ναι» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: «Τότε άκου από μένα.» Ο ‘Ούττμπα είπε: «Μάλιστα» Ο Προφήτης (ﷺ) άρχισε να απαγγέλλει: ﴿ Στο όνομα του Αλλάχ, του Αρ-Ραχμάν (Παντελεήμονα), του Αρ-Ραχίμ (Πολυεύσπλαχνου). X. M. (=Χα, Μιμ) [Αυτά τα γράμματα είναι ένα από τα θαύματα του Κορανίου και κανείς εκτός από τον Αλλάχ (και μόνο) δε γνωρίζει τη σημασία τους.] ❁

Μια Αποκάλυψη από τον Αρ-Ραχμάν (*Παντελεήμονα*), τον Αρ-Ραχείμ (*Πολυεύσπλαχνο*) (*Αλλάχ*). ✨ Ένα Βιβλίο που τα Εδάφιά του επεξηγούνται με κάθε λεπτομέρεια. Ένα Κοράνιο (*ανάγνωσμα*) στην Αραβική για λαό που καταλαβαίνει. ✨ Αναγγέλλει Χαρμόσυνες Ειδήσεις [*του Παραδείσου για όσους πιστεύουν στη Μοναδικότητα του Αλλάχ (δηλαδή στον Ισλαμικό μονοθεϊσμό) και φοβούνται τον Αλλάχ (δηλαδή απέχουν από κάθε είδος αμαρτίας και κακής πράξης) και για αυτούς που αγαπούν τον Αλλάχ (κάνοντας τις καλές πράξεις που έχει υποδειξει)*] και Προειδοποιεί (*για την Τιμωρία του Πυρός της Κολάσεως σε όσους δεν πιστεύουν στη Μοναδικότητα του Αλλάχ*). Κι όμως οι περισσότεροι από αυτούς στράφηκαν μακριά και έτσι δεν ακούν. ➤ (Κοράνιο 41: 1-4)

Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) συνέχισε να απαγγέλλει το Κεφάλαιο ενώ ο ‘Ούττμπα καθόταν και άκουγε προσεκτικά με τα χέρια του πίσω από την πλάτη του στηριζόμενος με αυτά στο έδαφος. Όταν ο Αγγελιαφόρος (ﷺ) έφτασε στο Εδάφιο που απαιτούσε να πέσει σε πρηνή στάση, αμέσως το έκανε. Στη συνέχεια στράφηκε στον ‘Ούττμπα λέγοντας: «Λοιπόν, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ! Άκουσες αυτά που άκουσες, είσαι τώρα ελεύθερος να κάνεις ότι επιθυμείς.»

Ο ‘Ούττμπα τότε αποσύρθηκε στη συντροφιά του για να τους πληροφορήσει για τη στάση του Προφήτη (ﷺ). Όταν οι συμπατριώτες του τον είδαν, ο ένας ορκίστηκε στον

άλλον ότι είχε επιστρέψει με ένα πρόσωπο διαφορετικό από αυτό με το οποίο είχε πριν φύγει για να συναντήσει τον Μωχάμμαντ (ﷺ). Όταν ο ‘Ούττμπα κάθισε μαζί τους, αυτοί του είπαν: «Τι έχεις, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ;» αυτός είπε: «Στ’ αλήθεια, άκουσα λόγια, ορκίζομαι ότι δεν έχω ακούσει ποτέ λόγια σαν αυτά που απήγγειλε εκείνος. Ορκίζομαι ότι δεν έχουν σχέση ούτε με την ποίηση, ούτε με τη μαγεία, ούτε πηγάζουν από τη μαντεία. Ω, λαέ των Κουράις! Σας ζητώ να ακούσετε τη συμβουλή μου, μη σταθείτε ως εμπόδιο μεταξύ αυτού του άντρα και αυτού που στοχεύει. Μα τον Αλλάχ, θα προέρχεται από τα Λόγια του που άκουσα από αυτόν, κάτι πολύ σπουδαίο, και στην περίπτωση που οι άλλες Αραβικές φυλές τον νικήσουν και σας απαλλάξουν από αυτόν, θα σας γλιτώσουν από τον κόπο, ενώ, αντίθετα, αν αυτός κυριαρχήσει επί των Αραβικών φυλών, τότε θα απολαύσετε τη βασιλεία και τη δόξα του και θα μοιραστείτε τη δύναμή του και θα είστε οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι λόγο αυτού.» Αυτά τα λόγια, ωστόσο, δε βρήκαν ανταπόκριση και δεν προσέλκυσαν τους απίστους, οι οποίοι είπαν στον ‘Ούττμπα: «Μα τον θεό, σε μάγεψε με τη γλώσσα του, ω, Αμπά Αλ-Ωαλείντ», τότε ο ‘Ούττμπα τούς είπε: «Αυτή είναι η γνώμη μου, και κάντε ό,τι νομίζετε.».

Η απόφαση του Αμπού Τζάχλ να σκοτώσει τον Προφήτη ﷺ

Αφού ο Προφήτης 𐤒 αρνήθηκε τις προσφορές των Κουράις, ο Αμπού Τζαχλ μέσω της αλαζονείας του είπε στους ανθρώπους: «Ω, λαέ των Κουράις, ο Μωχάμμαντ αρνήθηκε τις προσφορές μας συνεχίζοντας να υποβαθμίζει τη θρησκεία, τους προγόνους, τα όνειρα και τους θεούς μας, και εγώ υπόσχομαι στο θεό μας να περιμένω τον Μωχάμμαντ κουβαλώντας μια μεγάλη πέτρα, η οποία θα είναι πιο βαριά και από όσο αντέχω να κουβαλήσω, και όταν ο Μωχάμμαντ πέσει σε πρηνή στάση κατά την προσευχή του, τότε θα σπάσω το κεφάλι του με την πέτρα, και τότε ας κάνουν οι Μπάνου ‘Αμπντ Μανάφ (η οικογένεια του Μωχάμμαντ 𐤒) ό,τι θέλουν, και εσείς οι Κουράις είστε τότε ελεύθεροι να διαλέξετε, είτε να με αφήσετε για τους Μπάνι ‘Αμπντ Μανάφ, ώστε να με εκδικηθούν, είτε να με προστατέψετε.» Τότε οι Κουράις είπαν: «Μα τον Αλλάχ δε θα σε αφήσουμε ποτέ για τους Μπάνι ‘Αμπντ Μανάφ, για αυτό κάνε αυτό που αποφάσισες.»

Το πρωί ο Αμπού Τζαχλ πήρε μια πέτρα όπως είπε, και κάθισε περιμένοντας τον Προφήτη 𐤒 να έρθει να προσευχηθεί, οι Κουράις ταυτόχρονα κάθισαν στη συνηθισμένη συγκέντρωσή τους περιμένοντας τι θα κάνει ο Αμπού Τζαχλ. Ο Προφήτης 𐤒 ήρθε για να προσευχηθεί και όταν έπεσε σε πρηνή στάση, ο Αμπού Τζαχλ κουβάλησε την πέτρα και πήγε προς του Προφήτη 𐤒 για να τον σκοτώσει, αλλά όταν πλησίασε τον Προφήτη 𐤒 γύρισε πίσω με χλωμό πρόσωπο και παγωμένα χέρια πάνω στη πέτρα του και ήταν πολύ τρομαγμένος. Όταν οι Κουράις τον είδαν σε τέτοια

κατάσταση τού είπαν: «Τι σου συνέβη, ω, Αμπά Αλ-Χάκαμ (το επώνυμό του);», Αυτός τους είπε: «Πήγα να κάνω ό,τι σας είπα χθες, αλλά όταν πλησίασα τον Μωχάμμαντ είδα μια αρσενική καμήλα που με εμπόδισε να τον φτάσω. Μα τον θεό, δεν έχω δει ποτέ τέτοια αρσενική καμήλα ούτε τέτοιους κυνόδοντες σαν αυτές που τις έχει, με τις οποίες κυνόδοντες που να ήθελε να με φάει όταν κόντεψα στον Μωχάμμαντ.»

Ο Ιμπν Ισχάκ ανέφερε ότι ο Προφήτης ﷺ τού είπε για αυτή την περίπτωση: «Αυτή η αρσενική καμήλα ήταν ο Γαβρήλ (το Άγιο Πνεύμα), αν ο Αμπού Τζαχλ με πλησίαζε θα τον έπαιρνε ο Γαβρήλ.».

Οι διαπραγματεύσεις και οι παραχωρήσεις

Αφού οι Κουράις απέτυχαν να σταματήσουν τον Προφήτη ﷺ από το να μεταδίδει το Μήνυμα του Αλλάχ μέσω των προσφορών, και μέσω της απειλής, και αφού ο Αμπού Τζαχλ απέτυχε να σκοτώσει τον Προφήτη ﷺ, τότε οι Κουράις σκέφτηκαν άλλη λύση, το να κάνουν συμβιβασμό με τον Προφήτη ﷺ, δηλαδή να κάνουν διαπραγματεύσεις μαζί του σχετικά με τη θρησκεία, μέσω του να κάνουν κάποιες παραχωρήσεις στη θρησκεία τους με αντάλλαγμα να κάνει και ο Προφήτης ﷺ κάποιες παραχωρήσεις στη θρησκεία του, και έτσι να συναντηθούν στη μέση του δρόμου. Οι άπιστοι σκέφτηκαν αυτή τη λύση λόγω του δεν ήταν σίγουροι ότι ο Προφήτης ﷺ βρίσκεται στο λάθος δρόμο, αλλά ήταν σε αμφιβολία ότι ο Προφήτης ﷺ

βρίσκεται στο δρόμο της Αλήθειας, για αυτό σκέφτηκαν ότι με αυτή τη λύση δεν θα χάσουν το σωστό δρόμο και ούτε θα εγκαταλείψουν τη θρησκεία τους.

Ο Ιμν Ισχάκ είπε: «Κάποτε, ενώ ο Προφήτης 𐄂 έκανε περιφορά γύρω του Αλ-Κά'μπα, τον σταμάτησαν ο Αλ-Άσουαντ μπιν Αλ-Μουττάλιμ μπιν Άσαντ μπιν 'Αμπντ Αλ-Όύζζα, ο Αλ-Ωαλείντ μπιν Αλ-Μουγίρα, ο Ουμάιγια μπιν Χάλαφ και ο Αλ-'Ας μπιν Ωά'ιλ Ας-Σάχμι, οι οποίοι κατείχαν υψηλή θέση στο λαό τους, και είπαν στον Προφήτη 𐄂: «Ω, Μωχάμμαντ, έλα να λατρεύουμε Ό,τι λατρεύεις και εσύ να λατρεύεις ό,τι λατρεύουμε, και έτσι να συμμετέχουμε μαζί σε αυτό το θέμα, και στην περίπτωση που Αυτός που λατρεύεις είναι Καλύτερος από αυτά που λατρεύουμε, τότε να πάρουμε ένα μερίδιο από την λατρεία Του, και στη περίπτωση ότι αυτά που λατρεύουμε είναι καλύτερα από Αυτόν που λατρεύεις, τότε να πάρεις ένα μερίδιο από τη λατρεία αυτών.». Μετά από αυτά τα λόγια που είπαν, ο Αλλάχ ο Ύψιστος αποκάλυψε στον Αγγελιαφόρο Του 𐄂 τη Σούρα (109 – Αλ-Κάφιρουν – Οι άπιστοι) ως απάντηση σε αυτούς, ﴿ Πες (ω, Μωχάμμαντ), ω, εσείς οι άπιστοι. ❁ Δεν λατρεύω αυτά που λατρεύετε .... ﴾ μέχρι το τέλος της Σούρας.

Ο Ιμν Τζαρείρ είπε: «Οι Κουράις είπαν στον Προφήτη 𐄂: 'Να λατρεύεις τους θεούς μας ένα χρόνο, και εμείς να λατρεύουμε τον Θεό σου ένα χρόνο.' Και τότε ο Αλλάχ 𐄂 αποκάλυψε στον Προφήτη Του 𐄂: ﴿ Πες (ω, Μωχάμμαντ

στους άπιστους): ‘Με διατάξετε να λατρεύω άλλον εκτός του Αλλάχ, ω, ανίδεοι; ﴿ (Κοράνιο 39:64).».

Η σύγχυση των Κουράις και η Επικοινωνία τους με τους Εβραίους

Οι δρόμοι σκοτεινίασαν μπροστά στους ειδωλολάτρες μετά από την αποτυχία τους στις προαναφερόμενες διαπραγματεύσεις, παραχωρήσεις και προσφορές, και έπεσαν σε μεγάλη σύγχυση στο τι πρέπει να κάνουν. Κάποιος ανάμεσά τους, που λεγόταν Αν-Νάντρρ μπιν Αλ-Χάριθ, τους είπε τότε: «Ω, λαέ των Κουράις, μα το θεό, έπεσε σε σας ένα μεγάλο θέμα, για το οποίο δεν μπορείτε να φτάσετε σε λύση. Στ’ αλήθεια ο Μωχάμμαντ όταν ήταν νεαρός ανάμεσά σας, ήταν ο πιο ευσεβής, ο πιο ειλικρινής, ο πιο αξιόπιστος άνθρωπος ανάμεσά σας, και τώρα που βλέπετε τα γένια του να έχουν αρχίσει να ασπρίζουν (δηλ. πέρασε τα σαράντα χρόνια του αναμεσά τους ως ειλικρινής) και αφού έφερε σε σας αυτό που έφερε (δηλ. το Μήνυμα του Αλλάχ), αρχίσετε να λέτε (ψευδώς) ‘Μάγος’. Μα τον θεό δεν είναι μάγος, είδαμε τους μάγους και πώς κάνουν τη μαγεία τους! Και είπατε ‘Μάντης’. Μα τον θεό δεν είναι μάντης, είδαμε τους μάντεις και πώς κάνουν τη μαντεία τους! Και είπατε ‘Ποιητής’. Μα τον θεό δεν είναι ποιητής, ακούσαμε την ποίηση με όλα τα είδη της! Και είπατε ‘Παράφρων’, μα το θεό δεν είναι παράφρων, είδαμε την παραφροσύνη και πως είναι! Και ο Μωχάμμαντ δεν έχει σχέση με όλα αυτά. Ω, λαέ των Κουράις, κοιτάξετε καλά

στις υποθέσεις σας, μα τον θεό έπεσε σε σας ένα μεγάλο θέμα.».

Όταν οι άπιστοι είδαν την αντίσταση του Προφήτη ❀ ενάντια σε όλες αυτές τις προκλήσεις, την άρνησή του σε όλους τους πειρασμούς τους και η σταθερή δυνατή στάση του σε όλες τις φάσεις, συν την ειλικρίνεια, την αξιοπρέπεια και τους υψηλούς χαρακτήρες του, τότε η αίσθησή τους ήταν ότι αυτός είναι στην πραγματικότητα ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ. Έτσι αποφάσισαν να επικοινωνήσουν με τους Εβραίους ώστε να σιγουρέψουν για το θέμα του Προφήτη ❀, αν είναι αλήθεια προφήτης ή το ισχυρίζεται ψευδώς, και έτσι οι άπιστοι έστειλαν τον Αν-Νάντρ μπιν Αλ-Χάριθ με άλλους στους εβραίους που ζούσαν στην Αλ-Μαντίνα. Όταν τους είπαν για το θέμα και ζήτησαν τη συμβολή τους, οι Ραβίνοι των εβραίων τούς είπαν: «Ρωτήστε τον για τρία θέματα, αν σας απαντήσει τότε είναι πραγματικά ένας προφήτης σταλμένος από το Θεό, και αν όχι, τότε ισχυρίζεται ψευδώς. Ρωτήστε τον για το θέμα κάποιων εφήβων από πολύ παλιά, ποια είναι η ιστορία τους. Η οποία είναι πολύ θαυμαστή. Και ρωτήστε τον για το θέμα ενός άντρα, ο οποίος κυκλοφορούσε στη γη και έφτασε στην ανατολή και τη δύση της γης. Επίσης ρωτήστε τον σχετικά με τη ψυχή, τι είναι;». Όταν ο Αν-Ναντρ γύρισε Μέκκα είπε στους άπιστους: «Ήρθα σε σας με κάτι που θα κρίνει μεταξύ εσάς και του Μωχάμμαντ, και θα δείξει ποιος βρίσκεται στο σωστό δρόμο.» Και έτσι ο Αν-Ναντρ τούς πληροφόρησε αυτά που του είπαν οι Εβραίοι. Οι Κουράις ρώτησαν τον

Προφήτη (ﷺ) για τα τρία θέματα, και μετά από λίγες μέρες ο Αλλάχ (ﷻ) αποκάλυψε τη Σούρα Αλ-Καχφ στον Αγγελιαφόρο Του, η οποία περιέχει την ιστορία των εφήβων και την ιστορία εκείνου του άντρα που κυκλοφορούσε στη γη, με το όνομα Δου-Αλ-Καρνάν (αυτός που φορά δυο κέρατα στο κεφάλι του), και η απάντηση σχετικά με τη ψυχή αποκαλύφθηκε στη Σούρα Αλ-Ισρά'. Και έτσι οι άπιστοι των Κουράις επιβεβαίωσαν ότι ο Μωχάμμαντ (ﷺ) βρίσκεται στην Αλήθεια και ότι είναι ειλικρινής σε αυτά που λέει, αλλά οι άδικοι συνέχισαν πεισματικά στην αγνωμοσύνη και στην απιστία.

Αυτή είναι σύνοψη του πώς οι άπιστοι αντιμετώπισαν το Κάλεσμα του Προφήτη (ﷺ), και το ότι έκαναν τα πάντα για να σταματήσουν το Κάλεσμα του Προφήτη (ﷺ), και μετακινήθηκαν από μία φάση στην επόμενη. Από την αυστηρότητα στη μαλακή συμπεριφορά και από τη μαλακή συμπεριφορά, ξανά στην αυστηρότητα. Από την επιχειρηματολογία στη διαπραγμάτευση, και ξανά πίσω στην επιχειρηματολογία. Και από τις απειλές στους πειρασμούς, και ξανά πίσω στις απειλές. Έτσι, πήγαιναν συνεχώς ένα βήμα μπροστά και πάλι ένα βήμα πίσω, και ο λόγος για όλα αυτά ήταν το να σταματήσουν το Κάλεσμα του Ισλάμ. Μα μετά την αποτυχία όλων όσα έκαναν, δεν τους έμεινε παρά μόνο το σπαθί.

Η στάση του Άμπι Τάλιμπ και των συγγενών του

Αφού οι Κουράις ζήτησαν από τον Άμπι Τάλιμπ να τους παραδώσει τον Προφήτη (ﷺ) για να τον σκοτώσουν, και αφού εκείνος είδε από τις κινήσεις τους και τη συμπεριφορά τους την πρόθεσή τους να τον σκοτώσουν, όπως προσπαθούσαν ο ‘Ούκμα μπιν Άμπι Μαΐτ, ο Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ και ο ‘Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ, τότε ο Άμπου Τάλιμπ μάζεψε τους συγγενείς του, τους Μπάνι Χάσιμ και τους Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ, και τους κάλεσε να προστατέψουν τον Προφήτη (ﷺ). Όλοι τους ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά του, είτε ήταν Μουσουλμάνοι, είτε άπιστοι και έκαναν υπόσχεση γι’ αυτό μπροστά από το Αλ-Κά’μπα, εκτός από τον αδελφό του Άμπι Τάλιμπ, ο Άμπου Λάχαμπ, ο οποίος τους άφησε και πήγε στην πλευρά των Κουράις.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

Η αδικία και η επιθετικότητα

Αφού οι άπιστοι είδαν την αποτυχία όλων όσα έκαναν και αφού είδαν τους Μπάνι Χάσιμ και τους Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ αποφασισμένους να προφυλάξουν τον Προφήτη (ﷺ), τότε συγκεντρώθηκαν στην κοιλάδα του Αλ-Μούχσαμπ και σχημάτισαν συμμαχία εναντίον των Μπάνι Χάσιμ και των Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ. Συμφώνησαν να μην παντρεύονται κανέναν και καμία από αυτούς, να μην έχουν εμπορικές σχέσεις, ούτε να κάθονται μαζί τους, ούτε να

μπαίνουν στα σπίτια τους, ούτε να τους μιλούν, μέχρι να τους παρέδιδαν τον Μωχάμμαντ (ﷺ) για να σκοτώσουν. Υπέγραψαν συνθήκη με όλα αυτά και έγραψαν σ' αυτή να μη δεχτούν από τους Μπάνι Χάσιμ ποτέ κανένα είδος συμφιλίωσης, ούτε να τους δείξουν καμία επιείκεια, μέχρι να τον παραδώσουν για να τον σκοτώσουν. Τη συνθήκη έγραψε ο Μπαγίντ μπιν 'Αμιρ μπιν Χάσιμ, εναντίον του οποίου ο Προφήτης (ﷺ) έκανε επίκληση στον Αλλάχ, και το χέρι του παρέλυσε.

Και έτσι έγινε αυτή η συνθήκη, και κρεμάστηκε μέσα στο Αλ-Κά'μπα. Έτσι, οι Μπάνι Χάσιμ και οι Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ περιορίστηκαν στην κοιλάδα του Άμπι Τάλιμπ.

Τρία χρόνια στην κοιλάδα του Άμπι Τάλιμπ

Ο αποκλεισμός άρχισε να γίνεται πολύ αυστηρός, αφού οι ειδωλολάτρες δε άφησαν καμία τροφή, ούτε κανένα προϊόν να μπει στη Μέκκα, χωρίς να σπεύσουν να το αγοράσουν. Έτσι, οι Μπάνι Χάσιμ και οι Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ κατέφυγαν στο να τρώνε φύλλα δέντρων και δέρματα ζώων, μέχρι που κανείς μπορούσε να ακούσει πίσω από την κοιλάδα τις φωνές από την πείνα των γυναικών και των παιδιών τους. Τίποτα φαγώσιμο δεν έφτανε σε αυτούς, εκτός από μερικές περιπτώσεις, που πενιχρές ποσότητες φαγητού διακινούνταν λαθραία από κάποιους συμπονετικούς κατοίκους της Μέκκας. Και δεν έβγαιναν από την κοιλάδα για να αγοράσουν τα πράγματά τους, παρά μόνο κατά τη διάρκεια 'των ιερών μηνών' –οπότε οι

εχθροπραξίες κατά παράδοση έπαυαν, και αγόραζαν φαγητό που ερχόταν έξω από τη Μέκκα. Μα οι κάτοικοι της Μέκκας κοστολογούσαν τα τρόφιμα άδικα ώστε να μη μπορούν να τα αγοράσουν.

Ο Χακίμ μπιν Χιζάμ ήταν κάποτε στο δρόμο για να δώσει κρυφά στη θεία του, Χαντίτζα (Η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) λίγο σιτάρι, όταν ο Αμού Τζαχλ του ανέκοψε την πορεία, θέλοντας να τον αποτρέψει. Μόνο με την παρέμβαση του Αμπού Αλ-Μπουχτάρι, κατάφερε ο Χακίμ να φτάσει στον προορισμό του.

Όποτε όλοι πήγαιναν να ξαπλώσουν, ο Αμπού Τάλιμπ διέταζε τον Προφήτη (ﷺ) να ξαπλώσει στο κρεβάτι του, για να τον προστατέψει από όποιον επιθυμούσε να τον σκοτώσει. Κι έτσι μόλις όλοι αποκοιμιόντουσαν, ο Άμπου Τάλιμπ έδινε εντολή σε έναν από τους γιους του, τους αδελφούς του ή τους ξαδέλφους του να κοιμηθεί στο κρεβάτι του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ).

Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) και οι Μουσουλμάνοι έβγαιναν κατά τις ημέρες των εορτών για να συναντήσουν τους ανθρώπους και να τους καλέσουν στο Ισλάμ.

Η ακύρωση της συνθήκης

Πέρασαν τρία χρόνια αποκλεισμού, και κατά το μήνα Μουχάρραμ το δέκατο έτος της Προφητικής Αποστολής του Μωχάμματ (ﷺ), η συνθήκη ακυρώθηκε και ο αποκλεισμός

διακόπηκε. Αυτό γιατί οι Κουράις ήταν διαιρεμένοι και κάποιοι υποστήριζαν τη συνθήκη, ενώ άλλοι τη μισούσαν. Αυτοί που τη μισούσαν επεδίωκαν να την ακυρώσουν.

Αυτός που έσπευσε να την ακυρώσει ήταν ο Χισάμ μπιν 'Αμρ, από τους Μπάνι 'Αμρ μπιν Λου'άι, ο οποίος διατηρούσε μυστικές σχέσεις με τους Μπάνι Χάσιμ και τους έφερνε λαθραία φαγητό στην κοιλάδα τα βράδυα. Ο Χισάμ πήγε στο Ζουχάιρ μπιν Άμπι 'Ουμμάγια Αλ-Μαχζούμι, του οποίου η μητέρα ήταν η 'Ατικα μπινετ 'Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, και του είπε: «Ω, Ζουχάιρ, δέχεσαι να τρως και να πίνεις, ενώ οι θείοι σου είναι στην κατάσταση που ξέρεις;» Ο Ζουχάιρ απάντησε: «Τι να κάνω, είμαι ένας μόνο άνθρωπος! Μα τον Αλλάχ, αν είχα μαζί μου άλλον έναν άνθρωπο, θα έσπευδα να την ακυρώσω.» Τότε ο Χισάμ τού είπε: «Τον βρήκες.» Τότε, ο Ζουχάιρ τού είπε: «Ψάξε για έναν τρίτο.» Τότε πήγε στον Αλ-Μούτ'αμ μπιν 'Ουντάϊ και του θύμισε τη συγγενική του σχέση με τους Μπάνι Χάσιμ και τους Μπάνι Αλ-Μουττάλιμπ. Τον κατηγόρησε για την έγκρισή του σ' αυτήν την αδικία των Κουράις. Τότε ο Αλ-Μούτ'αμ τού είπε: «Τι να κάνω, είμαι ένας μόνο άνθρωπος!» Ο Χισάμ απάντησε: «Βρήκες τον δεύτερο.» Εκείνος του είπε: «Ψάξε για έναν τρίτο.» Απάντησε: «Υπάρχει. Ο Ζουχάιρ μπιν Άμπι 'Ουμμάγια.» Τότε, εκείνος είπε: «Ψάξε για έναν τέταρτο.» Τότε ο Χισάμ πήγε στον Άμπι Αλ-Μπουχτάρι μπιν Χισάμ. Του είπε ό,τι είχε στο Μούτ'αμ. Τότε ο Άμπι Αλ-Μπουχτάρι τού είπε: «Υπάρχει κανείς να μας υποστηρίξει σ' αυτό;» Εκείνος είπε: «Ναι.

Έχουμε μαζί μας τον Ζουχάιρ μπιν Άμπι Όυμμάγια και τον Αλ-Μούτ'άμ μπιν Όουντάι.» Κι αυτός τότε του είπε: «Χρειαζόμαστε και πέμπτο.» Τότε ο Χισάμ πήγε στον Ζάμ'α μπιν Αλ-Άσουαντ μπιν Αλ-Μουττάλιμπ μπιν Άσαντ και του υπενθύμισε τη συγγενική σχέση του με αυτούς. Εκείνος του είπε: «Υπάρχει κανείς που επιδιώκει αυτό που με καλείς να κάνουμε;» Είπε, «Ναι.» και μετέπειτα του είπε τα ονόματά τους. Έτσι μαζεύτηκαν όλοι αυτοί και υποσχέθηκαν να ακυρώσουν τη συνθήκη. Ο Ζουχάιρ τούς είπε: «Εγώ θα είμαι ο πρώτος που θα μιλήσει γι' αυτό το θέμα.»

Την επόμενη μέρα, ενώ οι Κουράις βρίσκονταν στον τόπο συγκέντρωσής τους, ο Ζουχάιρ, φορώντας καλά ρούχα, έκανε επτά φορές περιφορά γύρο από τον Ιερό Οίκο και μετά πήγε για να μιλήσει στους ανθρώπους. Είπε: «Ω, κάτοικοι της Μέκκα! Εμείς τρώμε και ντυνόμαστε, ενώ οι Μπάνι Χάσιμ καταστρέφονται, δε μπορούν να αγοράσουν τίποτε, ούτε να πουλήσουν τίποτε; Μα τον Αλλάχ, δε θα καθίσω, μέχρι να σχιστεί αυτή η άδικη συνθήκη του αποκλεισμού τους!» Τότε ο Άμπου Τζαχλ τού απάντησε: «Ψεύδεις! Μα τον Αλλάχ, δε θα σχιστεί!» Σ' εκείνο το σημείο ο Ζάμ'α μπιν Αλ-Άσουαντ απάντησε: «Μα τον Αλλάχ, εσύ είσαι ο ψεύτης! Δεν τη δεχτήκαμε κατά τη γραφή της.» Τότε ο Άμπου Αλ-Μπουχτάρι είπε: «Ο Ζάμ'α λέει την αλήθεια, εμείς δε δεχόμαστε ό,τι έχει γραφτεί σ' αυτή!» Στη συνέχεια, ο Αλ-Μούτ'άμ μπιν Όουντάι τούς είπε: «Λέτε την αλήθεια, και ψεύδεται όποιος λέει κάτι εκτός από

αυτό. Είμαστε αθώοι ενώπιον του Αλλάχ, απ' ό,τι είναι γραμμένο μέσα της.» Επίσης, ο Χισάμ μπιν Άμρ είπε το ίδιο και τότε ο Άμπου Τζαχλ είπε: «Αυτό είναι κάτι που αποφασίσατε το βράδυ, από πριν μετά από διαβούλευση μεταξύ σας σε άλλο σημείο.»

Τότε ο Άμπου Τάλιμπ ήλθε σ' αυτούς λόγω του ότι ο Αλλάχ (ﷻ) είχε αποκαλύψει στον Αγγελιαφόρο Του (ﷺ) γι' αυτή τη συνθήκη ότι είχε στείλει μυρμήγκια που έφαγαν ό,τι είχε γραφτεί μέσα της από αδικία και αποκοπή συγγενικών σχέσεων, εκτός από το Όνομα του Αλλάχ. Έτσι ο Άμπου Τάλιμπ πήγε στους Κουράις και τους είπε: «Ο ανιψιός μου είπε αυτό και αυτό. Αν ψεύδεται, τότε θα τον παραδώσουμε σε σας. Και αν λέει την αλήθεια, θα εγκαταλείψετε την αποκοπή των συγγενικών σχέσεών μας και την αδικία προς εμάς.» Οι υπόλοιποι του είπαν: «Δίκαιο αυτό που λες.» Πήγε, λοιπόν, ο Αλ-Μούτ'αμ να πάρει τη συνθήκη, και τη βρήκε φαγωμένη από τα μυρμήγκια, εκτός από το «Μπίσμικα Αλλάχουμα (Στο Όνομα του Αλλάχ)», και ό,τι περιείχε από το όνομα του Αλλάχ δεν το έφαγαν. Έπειτα, ο Αλ-Μούτ'αμ ακύρωσε τη συνθήκη και τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) και όσοι βρίσκονταν μαζί του βγήκαν από την κοιλάδα. Κι έτσι οι άπιστοι είδαν ένα μεγάλο Σημείο της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), αλλά οι άπιστοι είναι όπως τους περιέγραψε ο Αλλάχ:

« Και όταν βλέπουν ένα Σημείο *(από τα σημεία Μας)*, στρέφονται μακριά και λένε: «Αυτό είναι συνεχής μαγεία!» » (Ιερό Κοράνιο 54:2)

Η τελευταία αντιπροσωπεία των Κουράις για τον Άμπι Τάλιμπ

Ο Προφήτης (ﷺ) έφυγε από την κοιλάδα και συνέχισε το κάλεσμά του. Παρ' όλο που οι Κουράις σταμάτησαν τον αποκλεισμό τους, συνέχισαν την καταπίεση πάνω στους Μουσουλμάνους και στην αποτροπή των άλλων από το δρόμο του Αλλάχ. Όσον αφορά τον Άμπου Τάλιμπ, εκείνος συνέχισε να προστατεύει τον ανιψιό του, μα είχε ξεπεράσει το ογδοηκοστό έτος της ηλικίας του, και ο αποκλεισμός που είχε συμβεί στο λαό του του προκάλεσε εξασθένιση και απογοήτευση. Μετά από λίγους μήνες, άρχισε να τον κυνηγά η ασθένεια, και τότε οι ειδωλολάτρες φοβούνταν για τη φήμη τους στους Άραβες, αν έκαναν κακό στον ανιψιό του μετά το θάνατό του. Έτσι, προσπάθησαν ξανά να κάνουν διαπραγματεύση με τον Προφήτη (ﷺ), μέσω του Άμπι Τάλιμπ, και να του δώσουν κάποια από αυτά που προηγουμένως οι ίδιοι δεν είχαν δεχτεί. Έστειλαν, λοιπόν, μια άλλη αντιπροσωπεία στον Άμπι Τάλιμπ, η οποία ήταν και η τελευταία αντιπροσωπεία.

Η αντιπροσωπεία, που περιελάμβανε κάποιους από τους ευγενείς του λαού, πήγε στον Άμπι Τάλιμπ και του μίλησαν. Οι ηγέτες αυτοί ήταν: Ο 'Ούτμπα μπιν Ραμπί'α, ο Σάιμπα

μπιν Ραμπί'α, ο Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ, ο Όυμμάγια μπιν Χάλαφ, ο Άμπου Σουφυάν μπιν Χαρμπ, και άλλοι. Όλοι μαζί ήταν περίπου είκοσι πέντε άτομα. Είπαν: «Ω, Άμπα Τάλιμπ! Κατέχεις υψηλή θέση ανάμεσά μας, όπως ξέρεις. Και σου ήλθε αυτό που βλέπεις (δηλ. η ασθένεια). Φοβόμαστε για σένα. Εσύ γνωρίζεις αυτό που υπάρχει ανάμεσα σ' εμάς και στον ανιψιό σου. Έτσι, κάλεσέ τον και δώσ' του από εμάς, και δώσε μας από αυτόν. Και ας πάψει τη στάση του προς εμάς, κι εμείς θα πάψουμε τη στάση μας προς αυτόν. Και ας αφήσει εμάς και τη θρησκεία μας ήσυχους, κι εμείς θα αφήσουμε αυτόν και τη θρησκεία του ήσυχους.» Έπειτα ο Άμπι Τάλιμπ κάλεσε τον Προφήτη (ﷺ) και του είπε: «Ω, ανιψιέ μου, αυτοί είναι οι ευγενείς του λαού σου. Μαζεύτηκαν για να σου δώσουν, και για να πάρουν από σένα.» Μετά τον πληροφόρησε γι' αυτά που είπαν και γι' αυτά που προσέφεραν για το να μην ενοχλεί κάθε ομάδα την άλλη. Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τούς είπε: «Βλέπετε αν θα σας δώσω μια λέξη, την οποία αν πείτε, θα κυριαρχήσετε μ' αυτή τους Άραβες και τους μη Άραβες;» Και όταν είπε αυτά τα λόγια, αυτοί σταμάτησαν και έπεσαν σε σύγχυση. Τότε ο Άμπου Τζαχλ είπε: «Ποια είναι αυτή η λέξη; Πες την, κι εμείς, ορκίζομαι με το όνομα του πατέρα σου, θα σου δώσουμε αυτή τη λέξη και το δεκαπλάσιό της.» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Πείτε: Λα ιλλάχα ιλλα Αλλάχ (Δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από τον Αλλάχ) και να εγκαταλείψετε ό,τι λατρεύετε εκτός από Αυτόν.» Εξεπλάγησαν πολύ και είπαν: «Ω, Μωχάμμαντ, θέλεις να κάνεις όλους του θεούς έναν Θεό; Περίεργο είναι

αυτό που λες!» Μετά, είπαν ο ένας στον άλλον: «Μα τον Αλλάχ, αυτός ο άνδρας δε θα σας δώσει αυτό που θέλετε. Ας μείνουμε στη θρησκεία των προγόνων μας, μέχρι ο Αλλάχ να κρίνει μεταξύ μας.» Κι έτσι έφυγαν.

Η χρονιά της θλίψης

Ο θάνατος του Άμπι Τάλιμπ

Ο Άμπου Τάλιμπ αρρώστησε σοβαρά και μετά από λίγο καιρό πέθανε, κατά το δέκατο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), έξι μήνες μετά την έξοδο από τον αποκλεισμό στην κοιλάδα, τρεις μέρες πριν το θάνατο της Χαντίτζα, της συζύγου του Προφήτη (ﷺ).

Ο Αλ-Μουσάγιαμπ είπε: «Όταν ο θάνατος ερχόταν στον Άμπι Τάλιμπ, ο Προφήτης (ﷺ) πήγε σ' αυτόν, ενώ εκεί ήταν και ο Άμπου Τζαχλ. Είπε: 'Ω, θείε μου, πες: Λα ιλλάχα ίλλα Αλλάχ, μια λέξη που μπορώ να χρησιμοποιήσω ως επιχείρημα για σένα ενώπιον του Αλλάχ.'» Τότε ο Άμπου Τζαχλ και ο 'Αμπντ Αλλάχ μπιν Άμπι 'Ουμμάγια είπαν: «Ω, Αμπου Τάλιμπ, θα εγκατέλειπες τη θρησκεία του Άμπντ Αλ-Μουττάλιμπ;» Και συνέχισαν να του μιλούν μέχρι που εκείνος είπε τα τελευταία του λόγια: «(θα πεθάνω) Στη θρησκεία του Άμπντ Αλ-Μουττάλιμπ.» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Θα ζητήσω συγχώρεση για σένα από τον Αλλάχ

αν Αυτός δεν με αποτρέψει.» Και τότε ο Αλλάχ έστειλε το εδάφιο:

« Δεν είναι για τον Προφήτη ούτε γι' αυτούς που πιστεύουν να ζητήσουν συγχώρεση για τους ειδωλολάτρες ακόμα κι αν ήταν συγγενείς τους, αφού φανερώθηκε σ' αυτούς ότι είναι οι κάτοικοι του Πυρός. » (Ιερό Κοράνιο 9:113)

Επίσης, αποκάλυψε το εδάφιο:

« Στ' αλήθεια δε θα καθοδηγείς όποιον αγαπάς. Μα ο Αλλάχ καθοδηγεί όποιον θέλει. Και Αυτός γνωρίζει καλύτερα τους καθοδηγημένους. » (Ιερό Κοράνιο 28:56)

Παρ' όλο που ο Άμπου Τάλμπ ήταν το οχυρό που προστάτευε το Κάλεσμα του Ισλάμ από τις επιθέσεις των ειδωλολατρών, παρέμεινε στη θρησκεία των προγόνων του, κι έτσι δεν πέτυχε. Ο Αλ-΄Αμπάς μπιν ΄Αμπντ Αλ-Μουττάλμπ είπε στον Προφήτη (ﷺ): «Δεν έσωσες το θείο σου από την τιμωρία, ενώ εκείνος σε προστάτευσε και θύμωνε για λογαριασμό σου;» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Βρίσκεται σε ρηγή φωτιά (που φτάνει μόνο μέχρι τους αστράγαλους του), και αν δεν ήμουν εγώ, θα βρισκόταν στο χαμηλότερο βάθος του Πυρός της Κολάσεως.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Άμπου Σα΄είντ Αλ-Χούντρι άκουσε τον Προφήτη (ﷺ) να λέει, για το θείο του: «Ίσως να τον επωφελήσει η

μεσολάβησή μου κατά την Ημέρα της Κρίσεως, κι έτσι να βρεθεί σε ρηχή φωτιά που φτάνει (μόνο) μέχρι τους αστραγάλους του.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο θάνατος της Χαντίτζα

Μετά το θάνατο του Άμπι Τάλιμπ, τρεις ημέρες ή δύο μήνες, πέθανε η Μητέρα των πιστών, η Χαντίτζα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής). Πέθανε στην ηλικία των 65 ετών, ενώ τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) ήταν 50.

Η Χαντίτζα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) ήταν από τις μεγαλύτερες χάρες που παρείχε ο Αλλάχ στον Αγγελιαφόρο Του (ﷺ). Έμεινε μαζί του είκοσι πέντε χρόνια. Τον καθησύχαζε όταν ανησυχούσε, τον υποστήριζε στις πιο δύσκολες στιγμές του, τον βοηθούσε στο να διαβιάσει το Κάλεσμά του και τον υποστήριξε με τον εαυτό της και με τα χρήματά της. Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Πίστεψε σε μένα όταν οι άνθρωποι με αρνούσαν. Και με πίστεψε όταν οι άνθρωποι με διέψευδαν. Με υποστήριξε με τα χρήματά της, όταν οι άνθρωποι μού στερούσαν. Και ο Αλλάχ μού παρείχε από αυτήν παιδιά, ενώ από τις άλλες (συζύγους) μού τα στερούσε.» (Αχμαντ)

Ο Άμπου Χουράιρα είπε: «Ο Γαβριήλ ήλθε στον Προφήτη (ﷺ) και του είπε: 'Ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ! Αυτή είναι η Χαντίτζα. Ήλθε και έχει μαζί της ένα δίσκο με μαγιά ή φαγητό ή ποτό. Και όταν φτάσει σε σένα να της προσφέρεις χαιρετισμούς από τον Θεό της και να της δώσεις

τα καλά νέα, να αναμένει ένα σπίτι από μαργαριτάρια στον Παράδεισο, το οποίο είναι πολύ ευρύχωρο και δεν υπάρχει μέσα του ούτε θόρυβος ούτε κούραση.» (Αλ-Μπουχάρι)

Η συσσώρευση των λυπών

Μετά από αυτά τα δύο γεγονότα η θλίψη και ο πόνος τάραξαν την καρδιά του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ). Επίσης, του ήλθαν πολλές συμφορές από το λαό του, αφού άρχισαν να τον βλέπουν φανερά μετά το θάνατο του Άμπι Τάλιμπ. Έτσι, η θλίψη του Προφήτη (ﷺ) άρχισε να αυξάνεται μέρα με τη μέρα, μέχρι που απογοητεύτηκε από το λαό του και πήγε στους κάτοικους του Ατ-Τά'ιφ, ελπίζοντας να ανταποκριθούν στο κάλεσμά του ή να του προσφέρουν καταφύγιο και να τον υποστηρίξουν εναντίον του λαού του, μα δεν είδε από αυτούς καμία υποστήριξη. Αντίθετα, τον έβλαψαν περισσότερο απ' ό,τι ο λαός του.

Και όπως αυξήθηκαν οι διωγμοί των κατοίκων της Μέκκα στον Προφήτη (ﷺ), αυξήθηκαν και στους Συντρόφους του, μέχρι που ο Σύντροφός, του, Άμπου Μπακρ, κατέφυγε στο να μεταναστεύσει από τη Μέκκα στην Αβησσυνία. Μα όταν ξεκίνησε τη διαδρομή του και έφτασε στο σημείο που λέγεται Μπαρκ Αλ-Γιμάντ, τότε ο Ιμπν Αντ-Ντούγουνα τον επέστρεψε υπό την προστασία του.

Ο Ιμπν Ισχάκ είπε: «Όταν πέθανε ο Άμπου Τάλιμπ, οι Κουράις έδειξαν στον Προφήτη (ﷺ) από τις βλάβες αυτά που δεν τολμούσαν να κάνουν κατά τη ζωή του Άμπι

Τάλιμπ, σε τέτοιο βαθμό που έκανε έναν από τους ανόητους των Κουράις να σκορπίσει χώμα πάνω από το κεφάλι του Προφήτη (ﷺ). Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) μπήκε σπίτι του έχοντας χώμα στο κεφάλι του, κι έτσι μια από τις κόρες του έσπευσε να πλύνει το κεφάλι του από το χώμα κλαίγοντας. Ο Προφήτης (ﷺ) της είπε: ‘Ω, κόρη, μην κλαις, στ’ αλήθεια ο Αλλάχ προστατεύει τον πατέρα σου.’» Ο Ιμπν Ισχάκ συνέχισε: «Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: ‘Οι Κουράις δε μου προκάλεσαν τέτοια βλάβη που να τη μισώ, μέχρι που πέθανε ο Άμπου Τάλιμπ.’»

Λόγω αυτών των συνεχόμενων πόνων εκείνη τη χρονιά, το έτος ονομάζεται «Η χρονιά της θλίψης».

Ο γάμος με τη Σάουντα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτής)

Κατά το μήνα Σαουάλ εκείνη τη χρονιά, που ήταν η δέκατη της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) παντρεύτηκε τη Σάουντα μπινετ Ζάμμ’α, η οποία ήταν από τους πρώτους που είχαν ασπαστεί το Ισλάμ και είχε μεταναστεύσει στην Αβησσυνία. Ήταν η σύζυγος του Ασ-Σακράν μπιν Άμρ, ο οποίος είχε ασπαστεί το Ισλάμ και είχε μεταναστεύσει μαζί της, μα πέθανε στην Αβησσυνία. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) την παντρεύτηκε, και ήταν η πρώτη του σύζυγος μετά το θάνατο της Χαντίτζα.

Παράγοντες υπομονής και σταθερότητας

Εδώ μπορεί κανείς να αναρωτηθεί αυτό που έκανε τους λογικούς ανθρώπους να πέσουν σε σύγχυση. Ποιοι είναι οι παράγοντες και οι λόγοι που έκαναν τους Μουσουλμάνους να φτάσουν σε τέτοιον υψηλό βαθμό υπομονής και σταθερότητας; Και πώς υπέμειναν τέτοιους διωγμούς, οι οποίοι στο άκουσμά τους κάνουν τον οποιονδήποτε να ανατριχιάζει και την καρδιά του να τρέμει; Γι' αυτό θα μιλήσουμε συνοπτικά για κάποιους απ' αυτούς τους παράγοντες:

1. Η πίστη στον Αλλάχ.

Ο πρώτος και κύριος παράγοντας είναι αναμφίβολα η ακλόνητη πίστη στον Αλλάχ και Μόνο, σε συνδυασμό με ένα θαυμάσιο βαθμό γνώσης των Ιδιοτήτων Του. Ένας άνθρωπος με ριζωμένη βαθιά την πίστη αυτή στην καρδιά του, θα δει αυτές τις δυσκολίες ως κάτι ασήμαντο που εύκολα προσπερνιέται σα να ήταν κάτι πεταμένο στην άκρη του δρόμου του, που δε μπορεί να τον σταματήσει ή σαν επιπλέοντα φύκια πάνω σε μια μεγάλη πλημμύρα, η οποία ήρθε για να σπάσει τα πιο δυνατά φράγματα και τα απόρθητα κάστρα. Ο Αλλάχ (ﷻ) λέει:

﴿ Όσο αφορά τον αφρό, αυτός θα φύγει ως απόβρασμα (θα πετιέται στις όχθες), ενώ το ωφέλιμο στους ανθρώπους θα παραμείνει στη γη. ﴾ (Ιερό Κοράνιο 13:17)

2. Η ηγεσία που ελκύει τις καρδιές.

Ο Προφήτης (ﷺ) δεν ήταν μόνο ο ύψιστος ηγέτης για τη Μουσουλμανική κοινότητα, μα και για όλη την ανθρωπότητα. Είχε υψηλούς χαρακτήρες, τέλεια ψυχή, υψηλά χαρακτηριστικά. Όλα αυτά ελκύουν τις καρδιές των ανθρώπων. Τέτοιο χαρακτήρα δεν τον είχε ποτέ κανένας άλλος άνθρωπος. Ήταν στον ύψιστο βαθμό τιμημένος, καλός και ευγενής και είχε από αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια αυτά που ούτε οι εχθροί του, πέρα από τους Συντρόφους του, δε μπορούσαν να αμφισβητήσουν. Και καμία λέξη δεν είχε βγει από το στόμα του, χωρίς να είναι σίγουροι ότι λέει την αλήθεια.

Τρεις άνθρωποι από τους Κουράις άκουσαν κρυφά το Κοράνιο, και έπειτα ένας από αυτούς ρώτησε τον Άμπα Τζαχλ, ο οποίος ήταν ένας από τους τρεις: «Τι νομίζεις γι' αυτά που άκουσες από τον Μωχάμαντ;» Είπε: «Ανταγωνιστήκαμε εμείς και οι Μπάνου 'Αμπντ Μανάφ στην τιμή. Τάιζαν τους φτωχούς και ταΐζαμε κι εμείς. Κουβαλούσαν και κουβαλούσαμε κι εμείς. Έδιναν και δίναμε κι εμείς. Μέχρι που ήμασταν σαν δύο αγωνιστικά άλογα στην ίδια θέση. Και τώρα λένε: 'Αναδείχτηκε ανάμεσά μας ένας Προφήτης στον οποίον έρχεται η αποκάλυψη από τον ουρανό.' Έτσι, πώς μπορούμε κι εμείς να φτάσουμε σ' αυτό το επίπεδο; Μα τον Αλλάχ δε θα πιστέψουμε ποτέ σ' αυτόν.»

Ο Άμπου Τζαχλ, είπε κάποτε στον Προφήτη (ﷺ): «Ω, Μωχάμμαντ, δε σε διαψεύδουμε, μα διαψεύδουμε αυτά που έφερεις.» Τότε ο Αλλάχ (ﷻ) έστειλε το εδάφιο:

﴿ Στ' αλήθεια, δε σε διαψεύδουν (μέσα τους), μα οι άδικοι (από την αδικία και την αγνωμοσύνη τους) αρνούνται τα εδάφια του Αλλάχ. ﴾ (Ιερό Κοράνιο 6:33)

Και όταν οι άπιστοι πέταξαν πάνω του σπλάχνα καμήλων, ενώ εκείνος βρισκόταν σε πρηνή στάση, έκανε επίκληση εναντίον τους, κι έτσι αυτοί σταμάτησαν να γελούν και ανησύχησαν πολύ, όντας βέβαιοι ότι θα καταστραφούν.

Επίσης, ο Προφήτης (ﷺ) έκανε επίκληση κατά του 'Ούττπα μπιν Άμπι Λάχαμπ, ο οποίος βεβαιώθηκε ότι θα τον βρει αυτό που επικαλέστηκε ο Προφήτης (ﷺ), μέχρι που σε ένα ταξίδι του είδε ένα λιοντάρι, και είπε: «Μα τον Αλλάχ! Ο Μωχάμμαντ με σκότωσε ενώ βρίσκεται στη Μέκκα.»

Επίσης, ο 'Ουμπάι μπιν Χάλαφ απείλησε επανειλημμένα τον Προφήτη (ﷺ) ότι θα τον σκοτώσει. Μα ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: «Εγώ είμαι που θα σε σκοτώσω αν το θέλει ο Αλλάχ.» Και όταν ο Προφήτης (ﷺ) τραυμάτισε ελαφρά τον 'Ουμπάι στο λαιμό κατά τη μάχη του 'Ούχουντ, εκείνος είπε: «Στ' αλήθεια, μου το είπε στη Μέκκα: 'Εγώ είμαι που θα σε σκοτώσω' Μα τον Αλλάχ, θα με σκότωνε ακόμα κι αν με έφτυνε.»

Ο Σα΄ντ μπιν Μου΄άδ είπε στον ΄Ουμάγια μπιν Χαλάφ στη Μέκκα, «Άκουσα τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) μια μέρα να λέει ότι οι Μουσουλμάνοι θα σε σκοτώσουν σίγουρα.» Ο ΄Ουμάγια πανικοβλήθηκε και ορκίστηκε ότι δεν θα εγκαταλείψει ποτέ τη Μέκκα. Ακόμα και όταν ο Αμπού Τζαχλ τον ανάγκασε να επελάσει με αυτούς για να πολεμήσουν τον Προφήτη (ﷺ) τη μέρα της μάχης του Μπαντρ, αγόρασε την καλύτερη και πιο γρήγορη καμήλα στη Μέκκα για να επισπεύσει την απόδρασή του. Ακόμα και η σύζυγός του τον προειδοποίησε «Ξέχασες αυτό που σου είπε ο αδελφός σου από τη Μεντίνα;» Η απάντησή του ήταν: «Όχι, μα τον Αλλάχ, δεν έχω καμία πρόθεση να πάω με τους Κουράις, θα αποδεσμευτώ από αυτούς μετά από λίγο.»

Αυτή ήταν η κατάσταση των εχθρών του. Μα όσον αφορά τους Συντρόφους του, τον είχαν μέσα στην καρδιά τους, και οι ψυχές τους ελκύνονταν προς αυτόν σαν το σίδηρο στο μαγνήτη. Και οι καρδιές τους ήταν γεμάτες με αληθινή αγάπη προς αυτόν. Και οι καρδιές τους και τα μάτια τους ησύχαζαν με το να τον κοιτάζουν. Από τα σημάδια αυτής της αγάπης είναι ότι θα δέχονταν να δώσουν τη ζωή τους για να μην πειραχτεί ούτε τρίχα από τα μαλλιά του Προφήτη (ﷺ).

Μια μέρα, ο Αμπού Μπακρ μπιν Άμπι Κουχάφα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτού) ξυλοκοπήθηκε άγρια από τον ‘Ούττμπα μπιν Ραμπί΄α, ένα τρομερό πολυθεϊστή. Ολόκληρο το σώμα του αιμορραγούσε και ήταν στα

πρόθυρα του να πεθάνει, και όμως, όταν οι Μπάνου Τάιμ τον κουβαλούσαν σε ένα ένδυμα και τον πήγαν στο σπίτι του, ενώ δεν είχαν αμφιβολία ότι θα πεθάνει, στο τέλος της ημέρας εκείνος άρχισε να μιλά. Είπε: «Πώς είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ);» Οι παρευρισκόμενοι εκεί είπαν στη μητέρα του, Ουμμ Αλ-Χάιρ: «Προσπάθησε να τον ταΐσεις ή να του δώσεις κάτι να πει.» Αυτή πήγε μόνη της σ' αυτόν και του έλεγε επίμονα να φάει, όπως εκείνος έλεγε συνεχώς: «Πώς είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ);» Εκείνη είπε: «Μα τον Αλλάχ, δεν ξέρω για την κατάσταση του Συντρόφου σου.» Τότε ο Άμπου Μπακρ τής είπε: «Πήγαινε στην Ουμμ Τζαμίλ μπινετ Αλ-Χαττάμπ και ρώτησέ τη γι' αυτόν.» Στη συνέχεια εκείνη πήγε στην Ουμμ Τζαμίλ και τη ρώτησε. Της απάντησε: «Δεν ξέρω, αλλά αν θέλεις να έρθω μαζί σου μέχρι το γιο σου.» Έτσι, πήγε μαζί της και βρήκε τον Άμπα Μπακρ σε άθλια κατάσταση, και φώναξε: «Μα τον Αλλάχ, αυτοί που σου το έκαναν δεν είναι παρά λαός απιστίας και κακοήθειας. Κι εγώ ελπίζω από τον Αλλάχ να εκδικηθεί για σένα.» Μα ο Άμπου Μπακρ τής είπε: «Πώς είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ);» Αυτή του είπε: «Είναι καλά.» Τότε εκείνος συνέχισε, «Πού είναι;» Του είπε: «Στο σπίτι του Ιμπν Αλ-Άρκαμ.» Τότε ο Άμπου Μπακρ είπε: «Μα τον Αλλάχ, δε θα γευτώ φαγητό, ούτε θα πιω, μέχρι να πάω στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ).» Τότε τον πήραν στηρίζοντάς τον πάνω τους, μέχρι που πήγε στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ).

Σ' αυτό το βιβλίο θα αναφέρουμε τέτοιες ιστορίες αγάπης και αφοσίωσης των Συντρόφων του Προφήτη (ﷺ) προς εκείνον, όπως αυτές που έγιναν κατά τη μάχη του Ούχουντ από τον Χουμπάιγιμπ (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτού) και άλλους.

3. Το αίσθημα ευθύνης.

Οι Σύντροφοι είχαν μεγάλο αίσθημα ευθύνης, τέτοια που δε μπορεί κανείς να την αποφύγει, λόγω των κακών συνεπειών που μπορούσαν να επακολουθήσουν αυτήν την αποφυγή και του ότι θα συνέβαινε μεγαλύτερη βλάβη από τους διωγμούς που αντιμετώπιζαν, η οποία, μάλιστα, θα κτυπούσε όλη την ανθρωπότητα.

4. Η πίστη στη Μέλλουσα Ζωή.

Αυτό που υποστήριζε το αίσθημα ευθύνης τους ήταν η βεβαιότητά τους για τη συνάντηση με τον Κύριο των κόσμων και για το ότι θα λογοδοτούσαν για τα έργα τους, είτε μεγάλα, είτε μικρά, και θα κατέληγαν είτε στην αιώνια ευδαιμονία, είτε στο αιώνιο μαρτύριο. Γνώριζαν, επίσης, ότι αυτή η εγκόσμια ζωή δεν είναι ίση ούτε με ένα φτερό εντόμου σε σύγκριση με τη Μέλλουσα. Αυτή η γνώση έκανε όλες τις ταλαιπωρίες που αντιμετώπιζαν κατά την εγκόσμια ζωή να φαίνονται εύκολες.

5. Το Κοράνιο.

Σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές αποκαλύπτονταν τα κεφάλαια και τα εδάφια του Ιερού Κορανίου, για να υποστηρίξουν τα επιχειρήματα και τις αποδείξεις της ειλικρίνειας του Ισλάμ, καθοδηγώντας τους Μουσουλμάνους προς τις αρχές τις οποίες ο Αλλάχ όρισε ως τη βάση της πιο σπουδαίας και θαυμάσιας ανθρώπινης κοινωνίας στον κόσμο, της Ισλαμικής κοινωνίας. Επίσης, το Κοράνιο ενθαρρύνει τους Μουσουλμάνους να έχουν υπομονή και αντοχή, όπως:

«Ή νομίζετε *(ω, πιστοί)* ότι θα εισέλθετε στον Παράδεισο χωρίς να έλθει σε σας *(αυτές οι δοκιμασίες)*, όπως ήλθε σε αυτούς που πέρασαν πριν από σας; Χτυπήθηκαν από τη φτώχεια και τις ασθένειες και κλονίσθηκαν μέχρι που ο Αγγελιαφόρος και αυτοί που πίστευαν μαζί του είπαν, «Πότε είναι η Νίκη από τον Αλλάχ;» Αναμφίβολα, η Νίκη από τον Αλλάχ είναι κοντά. » (Ιερό Κοράνιο 2:214)

« Μήπως νομίζουν οι άνθρωποι ότι θα αφεθούν *(χωρίς δοκιμασίες)* όταν λένε: «Πιστεύουμε» κι ότι δεν θα δοκιμαστούν *(γι' αυτό)*; ❖ Στ' αλήθεια, Έχουμε ήδη δοκιμάσει εκείνους *(που έζησαν)* πριν απ' αυτούς. Ώστε ο Αλλάχ να δει *(την αλήθεια)* εκείνων που είναι αληθινοί *(πιστοί)*, και να δει *(το ψεύδος)* των ψευτών. *(αν και ο Αλλάχ γνωρίζει όλα αυτά πριν τους υποβάλλει σε δοκιμασία).* » (Ιερό Κοράνιο 29:2-3)

Επίσης, αυτά τα εδάφια ήρθαν ως απάντηση στα επιχειρήματα των πεισματάρηδων απίστων στους

ισχυρισμούς τους, ώστε να μη μείνει γι' αυτούς καμία δικαιολογία, και μια φορά τους προειδοποιήσει για το τρομερό μαρτύριο αν επιμείνουν στην πεισματική τους στάση, ενώ άλλη φορά τούς δείχνει την καθοδήγηση για να απομακρυνθούν από την φανερή πλάνη τους.

Ακόμα, το Κοράνιο πήρε τους Μουσουλμάνους σε έναν διαφορετικό κόσμο, στα σκηνικά του σύμπαντος και την ομορφιά του, την τελειότητα της θεϊότητάς του Αλλάχ και τα ίχνη του ελέους και της επιείκειάς Του, και τους αναγγέλλει τα ευχάριστα νέα του Παραδείσου, όπως στο Εδάφιο:

﴿ Ο Κύριός τους τους αναγγέλλει ευχάριστα νέα, έλεος από Αυτόν, και Ευαρέστηση (μ' αυτούς), και Παράδεισο γι' αυτούς, όπου θα έχουν αιώνια ευδαιμονία. ﴾ (Ιερό Κοράνιο 9:21)

Και απεικονίζει γι' αυτούς την κατάσταση των εχθρών τους από τους απίστους, όπως:

﴿ Την Ημέρα που θα συρθούν με τα πρόσωπά τους στο Πυρ (θα ειπωθεί σ' αυτούς): «Γευτείτε το μαρτύριο της Σάκαρ (της Φωτιάς).» ﴾ (Ιερό Κοράνιο 54:48)

6. Οι χαρμόσυνες ειδήσεις για την επιτυχία.

Οι Μουσουλμάνοι ήξεραν από την πρώτη μέρα που υπέστησαν διωγμούς και δυσκολίες, ότι το να εισέλθει κανείς στο Ισλάμ δε σημαίνει ότι θα λάβει μόνο συμφορές,

αλλά το Κάλεσμα του Ισλάμ είχε στόχο από την πρώτη ημέρα του να εξαφανίσει την άγνοια της προ-Ισλαμικής εποχής και το άδικο σύστημά της, και γνώριζαν ότι από τα αποτελέσματά του θα ήταν το να καθοδηγήσει όλη την ανθρωπότητα στη γη προς την Ευαρέστηση του Αλλάχ και να τους απαλλάξει από το να λατρεύουν τα δημιουργήματα, ώστε να λατρεύουν το Δημιουργό.

Και το Κοράνιο έφερε διαδοχικά αυτές τις ευχάριστες ειδήσεις, κατά τις δύσκολες στιγμές που αντιμετώπιζαν οι Μουσουλμάνοι, αφηγούμενο τις ιστορίες των προηγούμενων προφητών και των λαών τους, που τους διέψευδαν και τους αρνούσαν, και τις ιστορίες που ήταν ίδιες με την κατάσταση των Μουσουλμάνων της Μέκκα και των απίστων της.

Στη συνέχεια αυτά τα εδάφια ανέφεραν τις συνθήκες της κατάληξης των απίστων και των αδίκων, δηλαδή της καταστροφής τους, ενώ ανέφεραν, επίσης, την επιτυχία που περιμένει τους ευσεβείς και τους πιστούς. Δηλαδή αυτές οι ιστορίες περιείχαν φανερά σημάδια για την καταστροφή του λαού της Μέκκα στο κοντινό μέλλον και για την επιτυχία των Μουσουλμάνων και του Ισλαμικού Καλέσματος.

Για παράδειγμα, ενώ μαινόταν ο πόλεμος μεταξύ των Βυζαντινών και των Περσών, και οι άπιστοι επιθυμούσαν τη νίκη των Περσών, επειδή ήταν ειδωλολάτρες σαν αυτούς, ενώ οι Μουσουλμάνοι επιθυμούσαν τη νίκη των Βυζαντινών, λόγω του ότι πίστευαν στον ίδιο Θεό, στους

Προφήτες Του, στην αποκάλυψή Του και στη Μέλλουσα Ζωή, ενώ οι Πέρσες νικούσαν τον πόλεμο, ο Αλλάχ έστειλε τα ευχάριστα νέα για τους Μουσουλμάνους, ότι οι Βυζαντινοί θα νικήσουν σε λίγα χρόνια. Επίσης, τους ανήγγειλε ότι και οι πιστοί Μουσουλμάνοι, εκείνη την ημέρα, θα νικήσουν τους άπιστους.

Ακόμα ένα παράδειγμα αυτού ήταν το εξής:

Ο Χαμπμάμπ μπιν Αλ-Αρτ είπε: «Πήγα στον Προφήτη (ﷺ) ενώ βρισκόταν στη σκιά του Αλ-Κά‘μπα, κι εμείς είχαμε υποστεί διωγμούς από τους άπιστους, και του είπα: ‘Δεν κάνεις επίκληση στον Αλλάχ εναντίον τους;’ Τότε ο Προφήτης (ﷺ) καθόταν με κοκκινισμένο πρόσωπο, και είπε: ‘Στ’ αλήθεια, οι πιστοί πριν από σας, ο ένας απ’ αυτούς μπορούσε να τον τρίβουν με σιδερένιο λανάρι στο σώμα του και να βγάλουν ό,τι υπάρχει πάνω από τα κόκαλά του από σάρκα και νεύρα, και αυτό να μην τον κάνει να εγκαταλείψει τη θρησκεία του. Και στ’ αλήθεια, ο Αλλάχ θα ολοκληρώσει αυτό το θέμα (το Ισλάμ), μέχρι που ο ταξιδιώτης από τη Σαν‘ά’ (πόλη στην Υεμένη) να ταξιδέψει μέχρι το Χάνταραμαουτ χωρίς να φοβάται τίποτα, εκτός από τον Αλλάχ.’» Σε άλλη έκδοση αυτού του Χαντίθ είπε: «Αλλά στ’ αλήθεια, εσείς είστε βιαστικοί.»

Το τρίτο στάδιο

Το κάλεσμα του Ισλάμ έξω από τη Μέκκα

Ο Προφήτης (ﷺ) στην Ατ-Τά'ιφ

Το μήνα Σαουάλ του δέκατου έτους της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), ο Προφήτης (ﷺ) πήγε στην πόλη Ατ-Τά'ιφ, που βρίσκεται 100 χιλιόμετρα μακριά από τη Μέκκα. Ο Προφήτης (ﷺ) πήγε εκεί και γύρισε με τα πόδια, ενώ μαζί του ήταν ο υπηρέτης του, Ζάιντ μπιν Χάριθα. Ενώ ήταν καθ' οδόν, καλούσε στο Ισλάμ όποια φυλή βρισκόταν στο δρόμο του. Αλλά δεν υπήρχε ούτε μια φυλή που να ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά του.

Όταν έφτασε στην Ατ-Τά'ιφ πήγε σε τρία αδέρφια από τους ηγέτες της φυλής Θακίφ, οι οποίοι ήταν: ο 'Αμπντ Για'λίλ, ο Μασ'ούντ και ο Χαμπίμπ, γιοι του 'Αμρ μπιν 'Ουμάιρ Αθ-Θάκαφι. Τους κάλεσε στο Δρόμο του Αλλάχ και στο να υποστηρίξουν το Ισλάμ. Τότε ένας από αυτούς είπε: «Σχίζεις το ένδυμα του Αλ-Κά'μπα, αν ο Αλλάχ σε έστειλε στην πραγματικότητα.» Κάποιος άλλος απ' αυτούς είπε: «Δε βρήκε κανέναν άλλον, παρά εσένα, ο Αλλάχ;» Τότε ο τρίτος είπε: «Μα τον Αλλάχ, δεν θα σου μιλήσω ποτέ. Αν είσαι στην πραγματικότητα Αγγελιαφόρος, τότε είσαι πολύ σπουδαίος για να επιχειρηματολογήσω μαζί σου. Και αν ισχυρίζεσαι ψευδώς ότι ο Αλλάχ σε έστειλε, τότε δε γίνεται να μιλήσω μαζί σου.» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) σηκώθηκε και έφυγε.

Ο Προφήτης (𐤒) στη συνέχεια έμεινε για δέκα μέρες στο λαό της Ατ-Τά'ιφ, και δεν άφησε κανέναν από τους ευγενείς τους χωρίς πάει και να του μιλήσει. Μα όλοι τού είπαν: «Φύγε από την πόλη μας.» Έτσι, έστειλαν πίσω του τους ανόητους και όταν ο Προφήτης (𐤒) ήταν έτοιμος να φύγει, τότε οι ανόητοι και οι σκλάβοι τον ακολούθησαν κακολογώντας τον και φωνάζοντας πίσω του, μέχρι που οι άνθρωποι μαζεύτηκαν και έκαναν δύο σειρές, και άρχισαν να του λένε ανόητα λόγια και να τον πετροβολούν στα πόδια, μέχρι που οι φτέρνες του άρχισαν να αιμορραγούν και τα υποδήματά του γέμισαν με αίμα. Ο Ζάιντ μπιν Χάριθα έσπευσε να μπει μπροστά του για να τον προστατεύσει, μέχρι που χτυπήθηκε στο κεφάλι του, το οποίο άνοιξε και άρχισε να αιμορραγεί. Οι ανόητοι δεν τους άφησαν, μέχρι που έφτασαν στον τοίχο των Όύτμπα και Σάμππα, γιων του Ραμπί'α, που βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα από την Ατ-Τά'ιφ. Όταν ο Προφήτης (𐤒) κατέφυγε πίσω από τον τοίχο για να προστατευθεί, οι ανόητοι τον παράτησαν και επέστρεψαν. Ο Προφήτης (𐤒) πήγε σε μία κληματαριά και κάθισε κάτω από τη σκιά της, στηριζόμενος σε έναν τοίχο. Όταν ο Προφήτης (𐤒) κάθισε και ησύχασε, έκανε επίκληση προς τον Αλλάχ, η οποία από τότε έγινε πολύ διάσημη. Ήταν μια επίκληση που έδειχνε τη θλίψη της καρδιάς του από τις δυσκολίες που συνάντησε. Είπε:

«Ω! Αλλάχ! Μόνο σε Σένα απευθύνω το παράπονό μου για την αδυναμία μου, για τα ανεπαρκή μέσα μου και για το ότι οι άνθρωποι με ατίμασαν. Ω, Εσύ, ο πιο

Ελεήμων από τους ελεήμονες. Είσαι ο Κύριος των αβοήθητων και των αδυνάμων. Και είσαι ο Κύριός μου! Σε ποιον θα με αφήσεις να βασιζομαι; Σε έναν που είναι πολύ μακριά και που θα με συναντούσε με συνοφρυωμένο πρόσωπο, ή σε έναν εχθρό ο οποίος υπερισχύει έναντι εμού; Αν δεν είσαι Εσύ Οργισμένος μαζί μου, τότε δεν έχω πρόβλημα για τίποτε άλλο. Η Χάρη Σου είναι πιο ευρεία για μένα. Αναζητώ καταφύγιο στο Φως του Προσώπου Σου, που έκανε το σκοτάδι να λάμψει, διευθετώντας όλες τις υποθέσεις αυτού του κόσμου και της Μέλλουσας Ζωής, από το να στείλεις σ' εμένα την οργή Σου, ή να οργιστείς ποτέ απέναντί μου. Για Σένα είναι όλη η Ευαρέστηση, μέχρι να ικανοποιηθείς (από μένα). Και δεν υπάρχει μέσο ούτε δύναμη, παρά μόνο αν προέρχεται από Σένα.»

Όταν οι δύο γιοι του Ραμπί'α τον είδαν, τότε τον λυπήθηκαν και κάλεσαν έναν υπηρέτη, ο οποίος ήταν Χριστιανός, και ονομαζόταν 'Αντάς, λέγοντάς του: «Πάρε ένα τσαμπί και πήγαινε να το δώσεις σε αυτόν τον άνδρα.» Όταν ο υπηρέτης πήγε και το τοποθέτησε μπροστά στον Προφήτη (✠), τότε εκείνος άπλωσε το χέρι του για να πάρει τα σταφύλια, λέγοντας: «Μπίσμι Ελλάχ (Στο Όνομα του Αλλάχ).» και στη συνέχεια έφαγε. Τότε ο 'Αντάς τού είπε: «Αυτά τα λόγια (το *Μπίσμι Ελλάχ*) δεν τα λένε οι κάτοικοι αυτής της πόλης.» Τότε ο Προφήτης (✠) τού είπε: «Από ποια χώρα είσαι, και ποια είναι η θρησκεία σου;». Του είπε: «Είμαι Χριστιανός από τους κατοίκους της Νινευί.» Τότε ο

Προφήτης (𐌲) τού είπε: «Είσαι από την πόλη του ευσεβή άνδρα Γιούνους γιου του Μάττα (Ιωνά, γιου του Ματθαίου).». Τότε εκείνος τού είπε: «Πώς τον ξέρεις τον Ιωνά, γιο του Ματθαίου;». Του είπε: «Είναι ο αδελφός μου. Ήταν Προφήτης, όπως κι εγώ.». Τότε ο ‘Αντάς έσπευσε να φιλήσει το κεφάλι, τα χέρια και τα πόδια τού Προφήτη (𐌲). Εκείνη τη στιγμή ένας από τους γιους του Ραμπί’α είπε στον άλλον: «Αυτός παραπλάνησε τον υπηρέτη σου.». Όταν ο ‘Αντάς πήγε σ’ αυτούς, του είπαν: «Τι είναι αυτό που κάνεις;». Εκείνος απάντησε: «Ω αφέντη μου! Δεν υπάρχει κανείς στη γη καλύτερος από αυτόν τον άνδρα. Μου μίλησε για κάτι το οποίο δε θα γνώριζε κανείς, παρά μόνο ένας Προφήτης.». Εκείνοι του είπαν: «Ω, ‘Αντάς, τι συμβαίνει με σένα; Μην τον αφήνεις να σε απομακρύνει από η θρησκεία σου, στ’ αλήθεια η δική σου θρησκεία είναι καλύτερη από τη δική του θρησκεία.».».

Ο Προφήτης (𐌲) έφυγε από κει και ξεκίνησε για τη Μέκκα θλιμμένος και καταρρακωμένος. Όταν έφτασε στο μέρος που λέγεται Κάρν Αλ-Μανάζιλ, ο Αλλάχ τού έστειλε τον Γαβριήλ και μαζί του τον αρμόδιο άγγελο των βουνών, ο οποίος του προσέφερε να καταστρέψει, κλείνοντας ανάμεσα στα δύο βουνά, το λαό της Μέκκα.

Ο Αλ-Μπουχάρι αφηγήθηκε αυτήν την ιστορία ως εξής: «Η ‘Αϊσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτής) ρώτησε τον Προφήτη (𐌲): ‘Έχεις αντικρίσει μέρα πιο σκληρή και έντονη από τη μάχη του ‘Ούχουντ;’ Εκείνος απάντησε:

‘Υπέφερα πολλά από το λαό σου! Το χειρότερο που υπέφερα ήταν την Ημέρα του Αλ-‘Ακαμπα, όταν μίλησα στον Ιμπν ‘Αμπντ Γιαλίλ μπιν ‘Αμπντ Κιλάλ για να με υποστηρίξει, αλλά εκείνος με απογοήτευσε και με εγκατέλειψε. Εγκατέλειψα την περιοχή, ενώ ήμουν ιδιαίτερα θλιμμένος και με το βλέμμα στραμμένο στο έδαφος, και δεν καταλάβαινα πόσο περπατούσα μέχρι που έφτασα σε μια περιοχή που ονομάζεται Καρν Αθ-Θα‘άλιμπ, τότε σήκωσα το κεφάλι μου, και παρατήρησα ένα σύννεφο που με επισκίασε. Κοιτάζοντας (στο σύννεφο) είδα τον Γαβριήλ να είναι μέσα στο σύννεφο και με κάλεσε και είπε: ‘Ω, Μωχάμμαντ! Ο Αλλάχ, άκουσε τα λόγια που σου είπε ο λαός σου και τι σου απαντήσανε – και έστειλε για σένα τον Άγγελο που είναι επικεφαλής των βουνών, ώστε να τον διατάξεις ό,τι θέλεις να κάνει σε αυτούς.’ Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: ‘Ο Άγγελος, επικεφαλής των βουνών, με κάλεσε και με χαιρέτησε, λέγοντας: ‘Ω, Μωχάμμαντ, ο Αλλάχ άκουσε τα λόγια που σου είπε ο λαός σου και εγώ είμαι ο επικεφαλής των βουνών και ο Αλλάχ με έστειλε σε εσένα για να με διατάξεις με ό,τι θέλεις. Αν θες θα ενώσω τα δύο μεγάλα όρη της Μέκκας και θα τους συνθλίψω [ανάμεσα στα βουνά].’ Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) είπε: ‘Όχι, ελπίζω ότι ο Αλλάχ θα βγάλει από τους απόγονούς τους, ανθρώπους που θα λατρεύουν τον Αλλάχ και μόνο, χωρίς να αποδίδουν σ’ Αυτόν κανέναν εταίρο.»

Αυτή η απάντηση του Προφήτη (ﷺ) δείχνει τον υψηλό χαρακτήρα και την υψηλή προσωπικότητά του.

Η καρδιά του Προφήτη (☸) καθησυχάστηκε λόγω αυτής της υποστήριξης που έστειλε ο Αλλάχ από πάνω από τους Επτά Ουρανούς, κι έτσι προχώρησε προς τη Μέκκα, μέχρι που έφτασε στην κοιλάδα της Νάχλα, που βρισκόταν στο δρόμο του. Έμεινε εκεί για μέρες. Κατά την παραμονή του εκεί ο Αλλάχ έστειλε σ' αυτόν μια ομάδα από τζινν. Ο Αλλάχ ανέφερε αυτό το περιστατικό στο Ιερό Κοράνιο, σε δύο Σούρα.

☞ Και *(θυμήσου, ω, Μωχάμμαντ)* όταν στείλαμε σ' εσένα μια ομάδα από τα τζινν, για να ακούσουν το Κοράνιο. Και όταν παρουσιάστηκαν εκεί, είπαν: «Ακούστε με προσοχή!» Κι όταν τελείωσε γύρισαν στο λαό τους ως προειδοποιητές. ☼ Είπαν: «Ω, λαέ μας! Στ' αλήθεια, ακούσαμε ένα Βιβλίο που στάλθηκε μετά τον Μωυσή επικυρώνοντας ό,τι ήρθε πριν απ' αυτό *(δηλ. επικυρώνοντας την αποστολή του Μωυσή και του Ιησού και τις αυθεντικές Γραφές τους)*. Που καθοδηγεί στην Αλήθεια και σε έναν ίσιο Δρόμο *(δηλ. το Ισλάμ)*. ☼ Ω! λαέ μας! Ανταποκριθείτε *(δηλ. δεχτείτε με υπακοή)* σε αυτόν που καλεί προς τον Αλλάχ, και πιστέψετε σ' αυτόν, ώστε *(ο Αλλάχ)* να συγχωρήσει για σας από τις αμαρτίες σας, και να σας σώσει από ένα επώδυνο μαρτύριο.» ☞
(Ιερό Κοράνιο 46:29-31)

☞ Πες *(ω, Μωχάμμαντ)*: «Μου έχει αποκαλυφθεί ότι μία ομάδα τζινν άκουσαν *(το Κοράνιο)*. Και είπαν: “Στ' αλήθεια, ακούσαμε ένα θαυμάσιο Κοράνιο! ☼ Καθοδηγεί

στην Αλήθεια, και έχουμε πιστέψει σ' αυτό, και δε θα προσεταιρίσουμε κανέναν (στη λατρεία) στον Κύριό μας (τον Αλλάχ) ﴿ (Ιερό Κοράνιο 72:1-2)

Από αυτά τα Εδάφια φανερώθηκε ότι ο Προφήτης (ﷺ) δεν αντιλήφθηκε την παρουσία της ομάδας των τζινν και το ότι τον άκουσαν. Μα το έμαθε αργότερα, όταν ο Αλλάχ τού αποκάλυψε αυτά τα Εδάφια. Σε αυτήν την περίπτωση υπάρχει ακόμα μια υποστήριξη από τον Αλλάχ προς τον Αγγελιαφόρο Του και τα ευχάριστα νέα της επιτυχίας του Καλέσματός του, όπως επίσης και το ότι δεν υπάρχει καμία δύναμη σ' αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να κάνει αυτό το Κάλεσμα να αποτύχει. Αυτό φαίνεται στα λόγια των τζινν, που ανέφερε ο Αλλάχ στο Ιερό Κοράνιο:

﴿ Και πιστεύουμε ότι δε μπορούμε να εμποδίσουμε τη θέληση του Αλλάχ στη γη (αν θέλει να μας τιμωρήσει), ούτε μπορούμε να ξεφύγουμε από τη θέλησή Του (αν ήθελε να παρουσιαστούμε ή αν θέλει να μας τιμωρήσει δε μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτό). ﴾ (Ιερό Κοράνιο 72:12)

Μετά από αυτήν την υποστήριξη και αυτά τα ευχάριστα νέα, το σύννεφο της θλίψης και της απόγνωσης που ήταν πάνω από τον Προφήτη (ﷺ) από τότε που εκδιώχθηκε από την Ατ-Τά'ιφ διαλύθηκε. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) ξεκίνησε τη διαδρομή του προς τη Μέκκα με καινούργια ενέργεια και μεγάλο ζήλο για να μεταδώσει το Μήνυμα του Αλλάχ.

Τότε, ο Ζάιντ μπιν Χάριθα τού είπε: «Πώς θα πας σε αυτούς, αφού σε έδιωξαν;» Ο Προφήτης (ﷺ) τού απάντησε «**Ω, Ζάιντ! Στ' αλήθεια, ο Αλλάχ θα κάνει για αυτό (τη δυσκολία) που βλέπεις άνεση και διέξοδο. Και ο Αλλάχ υποστηρίζει τη θρησκεία Του και υποστηρίζει τον Προφήτη Του.**» Έπειτα ο Προφήτης (ﷺ) συνέχισε, και όταν έφτασε κοντά στη Μέκκα έμεινε στο σπήλαιο Χιρά', και έστειλε έναν άνδρα από τη φυλή Χουζά'α στον Αλ-Άχνας μπιν Σαρίκ, ώστε να τον υποστηρίξει. Ο τελευταίος είπε: «Είμαι σύμμαχος (των Κουράις), και ο σύμμαχος δεν υποστηρίζει (κανέναν εναντίον τους).» Αργότερα, ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε στον Σουχάιλ μπιν 'Αμρ, ο οποίος απάντησε ότι οι Μπάνου 'Αμρ δεν υποστηρίζουν κανέναν έναντι των Μπάνι Κα'μπ. Στη συνέχεια, ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε στον Αλ-Μούτ'αμ μπιν 'Ουντάι, ο οποίος ανταποκρίθηκε στο ζήτημα αυτό και είπε: «Ναι», και μετέπειτα πήρε τα όπλα του και κάλεσε τους γιους του και την οικογένειά του, λέγοντάς τους: «Πάρτε τα όπλα σας και σταθείτε στις γωνίες του Ιερού Οίκου, επειδή εγώ έδωσα την προστασία μου στον Μωχάμμαντ.» Έπειτα έστειλε έναν άνδρα στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) για να τον ενημερώσει ότι μπορεί να μπει στην πόλη. Έτσι, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) μπήκε στη Μέκκα μαζί με τον Ζάιντ μπιν Χάριθα, μέχρι που έφτασε στον Ιερό Οίκο. Τότε ο Αλ-Μούτ'αμ μπιν 'Ουντάι, ενώ ήταν πάνω στην καμήλα του, είπε στους ανθρώπους: «Ω, λαέ των Κουράις. Έδωσα την προστασία μου στον Μωχάμμαντ. Να μην τον κακολογήσει κανείς.» Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) έκανε

περιφορά γύρω από τον Ιερό Οίκο και προσευχήθηκε δύο Ράκ'α, και στη συνέχεια έφυγε για το σπίτι του, ενώ ο Μούτ'αμ μπιν 'Ουντάι και τα παιδιά του βρίσκονταν γύρω του με τα όπλα τους για να τον προστατέψουν, μέχρι που μπήκε στο σπίτι του.

Ο Άμπου Τζαχλ ρώτησε τον Μούτ'αμ: «Του έδωσες την προστασία σου ή έγινες Μουσουλμάνος;» Εκείνος απάντησε: «Έδωσα μόνο την προστασία μου.» Έτσι, ο Άμπου Τζαχλ τού είπε: «Κι εμείς δίνουμε προστασία σε όποιον δίνεις εσύ προστασία.»

Ο Προφήτης (ﷺ) διατήρησε αυτήν την χάρη στο Μούτ'αμ, και είπε σχετικά με τους αιχμαλώτους στη μάχη του Μπαντρ: «Αν ο Αλ-Μούτ'αμ μπιν 'Ουντάι ήταν ζωντανός, και μου μιλούσε για λογαριασμό τους και μου έλεγε να τους αφήσω, θα τους άφηνα γι' αυτόν.»

Το κάλεσμα στο Ισλάμ στις φυλές και στους ανθρώπους

Ο Προφήτης (ﷺ) επέστρεψε στη Μέκκα για να συνεχίσει το κάλεσμά του προς τις φυλές και στους ανθρώπους κατά το μήνα Δη Ελ-Κέ'ντα του δέκατου έτους της Αποστολής του, όταν και πλησίαζε η εποχή του Χατζ. Εκείνη την εποχή οι άνθρωποι άρχισαν να καταφτάνουν στη Μέκκα από όλες τις περιοχές, ώστε να εκτελέσουν το

προσκύνημα. Ο Προφήτης (ﷺ) άδραξε αυτήν την ευκαιρία για να καλέσει μία-μία τις αραβικές φυλές στο Ισλάμ, όπως ήδη καλούσε από το τέταρτο έτος της Αποστολής του. Όμως, εκείνη τη χρονιά άρχισε να τους ζητά να τον υποστηρίξουν και να του δώσουν προστασία και καταφύγιο, ώστε να συνεχίσει την Αποστολή που του έστειλε ο Αλλάχ.

Οι φυλές που ο Προφήτης (ﷺ) κάλεσε στο Ισλάμ

Ο Αζ-Ζούχρι είπε: «Ανάμεσα στις φυλές που κάλεσε ο Προφήτης (ﷺ) στο Ισλάμ ήταν οι: Μπάνου ‘Άμιρ μπιν Σα‘σά‘α, Μουχάριμπ μπιν Χάσφα, Φεζάρα, Γασσάν, Μούρρα, Χανίφα, Σαλήμ, ‘Άμπς, Μπάνου Νασρ, Μπάνου Αλ-Μπακά’, Κένντα, Καλμπ, Αλ-Χάριθ ιμπν Κά‘μπ, ‘Ούδρα και Αλ-Χαντάρμα. Καμία από αυτές τις φυλές δεν ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά του.»

Όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίον ο Προφήτης (ﷺ) κάλεσε αυτές τις φυλές, και ποια ήταν η απάντησή τους, ο Ιμπν Ισχάκ ανέφερε:

1. Μπάνου Καλμπ: Ο Προφήτης (ﷺ) πήγε σε μια ομάδα από τους Μπάνου Καλμπ που λέγονταν Μπάνου ‘Άμπντ Αλλάχ. Ο Προφήτης (ﷺ) τούς κάλεσε στο Ισλάμ και τους ζήτησε να του προσφέρουν προστασία και καταφύγιο, λέγοντάς τους: «Ω, Μπάνι ‘Άμπντ Αλλάχ! Ο Αλλάχ έδωσε καλό όνομα στον πατέρα σας (‘Άμπντ Αλλάχ σημαίνει δούλος του Αλλάχ)!» Εκείνοι, όμως, δε δέχτηκαν το Κάλεσμά του.

2. Μπάνου Χανίφα: Ο Προφήτης (ﷺ) πήγε στα σπίτια τους για να τους καλέσει στο Δρόμο του Αλλάχ. Κανείς Άραβας δεν του έδωσε χειρότερη απάντηση από τη δική τους.

3. Μπάνου ‘Αμιρ μιν Σα΄σά‘α: Ο Προφήτης (ﷺ) πήγε σ’ αυτούς και τους κάλεσε στο Δρόμο του Αλλάχ. Ένας από αυτούς, με το όνομα Μπαϊχάρα μιν Φιράς, είπε: «Μα τον Αλλάχ, αν έπαιρνα αυτόν τον άνδρα από τους Κουράις, θα έτρωγα (υπερνικούσα) μέσω αυτού όλους τους Άραβες.» Στη συνέχεια είπε στον Προφήτη (ﷺ): «Βλέπεις, αν εμείς σου δώσουμε υπόσχεση αφοσίωσης, υποστηρίζοντάς σε στο θέμα σου, και έπειτα ο Αλλάχ σε κάνει να υπερισχύσεις έναντι αυτών που αντιτίθενται σε σένα, θα λάβουμε εξουσία μετά από σένα;» Ο Προφήτης (ﷺ) απάντησε: «Η κυριαρχία είναι στο Χέρι του Αλλάχ. Την δίνει όπου θέλει.» Τότε, ο Μπαϊχάρα τού είπε: «Εμείς θα σε υποστηρίξουμε εναντίον των Αράβων, και ίσως να χάσουμε τη ζωή μας σ’ αυτό, και αν ο Αλλάχ σε κάνει να υπερισχύσεις στους Άραβες, τότε η κυριαρχία θα πάει σε άλλους εκτός από εμάς; Δεν έχουμε ανάγκη το θέμα σου.» Κι έτσι αρνήθηκαν.

Όταν οι Μπάνου ‘Αμιρ επέστρεψαν στην πόλη τους, μίλησαν σε έναν ηλικιωμένο τους, ο οποίος δε μπορούσε να πάει στο προσκύνημα λόγω ηλικίας. Του είπαν: «Ηλθε σ’ εμάς ένας άνδρας από τους Κουράις, από τους Μπάνι ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ και ισχυρίστηκε ότι είναι Προφήτης. Μας ζήτησε να του προσφέρουμε προστασία και καταφύγιο.» Ο ηλικιωμένος απόθεσε τα χέρια του στο

κεφάλι του, και στη συνέχεια είπε: «Ω, Μπάνι ‘Άμιρ! Νομίζετε ότι αυτό αποφεύγεται; Μα Αυτόν στου οποίου τα χέρια βρίσκεται η ψυχή μου, δεν υπήρξε ούτε ένας από τα παιδιά του Ισμαήλ (του Προφήτη Ισμαήλ, γιου του Προφήτη Αβραάμ. Ο Ισμαήλ ήταν προπάτορας των κατοίκων της Μέκκα) που να ισχυριστεί κάτι τέτοιο ψευδώς. Αυτό (το κάλεσμά του) είναι αλήθεια. Πού ήταν η λογική σας;»

Οι πιστοί εκτός της Μέκκα

Όπως ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) κάλεσε τις φυλές προς το Ισλάμ, έτσι κάλεσε και κάποιους ανθρώπους και από κάποιους από αυτούς έλαβε θετικές απαντήσεις. Κάποιοι άνδρες πίστεψαν στον Προφήτη (ﷺ) μετά το τέλος της εποχής του Προσκυνηματος. Μερικοί απ’ αυτούς ήταν:

1. Σουάιντ μπιν Ασ-Σάμιτ: Ο Σουάιντ ήταν ποιητής από τους κατοίκους της Μεδίνα. Ο λαός του τον αποκαλούσε «Ο Τέλειος», λόγω της ποιήσής του, της δύναμής του, της τιμής του και της οικογενειακής καταγωγής του. Ο Σουάιντ ήρθε στη Μέκκα για Προσκύνημα, και τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τον κάλεσε στο Ισλάμ. Εκείνος είπε στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ): «Ίσως αυτό που έχεις είναι σαν αυτό που έχω.» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: **«Και τι είναι αυτό που έχεις;»** Ο Σουάιντ απάντησε: «Τη σοφία του Λουκμάν.» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: **«Δειξ’ τη μου.»** Έτσι, ο Σουάιντ τού είπε ό,τι ήξερε από αυτήν. Και ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τού είπε: **«Αυτά είναι καλά λόγια, μα αυτό που έχω είναι καλύτερο απ’ αυτά. Είναι**

Κοράνιο που ο Αλλάχ αποκάλυψε σ' εμένα, το οποίο αποτελεί καθοδήγηση και φως.» Στη συνέχεια ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τού απήγγειλε κάποια αποσπάσματα από το Κοράνιο και τον κάλεσε στο Ισλάμ. Έτσι, ο Σουάιντ ασπάστηκε το Ισλάμ και είπε: «Είναι ωραίος λόγος.»

Όταν ο Σουάιντ πήγε στη Μεδίνα σκοτώθηκε σε μία μάχη μεταξύ των Αλ-Άους και των Αλ-Χάζρατς, πριν την ημέρα της μάχης Μπω'άθ.

2. Ιγιάς Μπιν Μω'άδ: Ήταν νεαρός από τους κατοίκους της Μεδίνας. Ήλθε στη Μέκκα με την αντιπροσωπεία της φυλής Αλ-Άους, που είχαν έλθει επιδιώκοντας την υποστήριξη των Κουράις εναντίον μιας άλλης φυλής της Μεδίνα, της Αλ-Χάζρατς. Αυτό έγινε πριν από τη μάχη του Μπω'άθ. Όταν ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) έμαθε για τον ερχομό τους, πήγε να τους συναντήσει και τους είπε: **«Ενδιαφέρεστε για κάτι πιο καλό από αυτό που ήρθατε να ζητήσετε;»** Είπαν: «Και τι είναι αυτό;» Απάντησε: **«Είμαι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ. Με έστειλε για όλους τους δούλους Του, για να τους καλέσω στο να λατρεύουν μόνο τον Αλλάχ και να μην αποδίδουν τίποτα μαζί Του στη λατρεία. Και μου αποκάλυψε το Βιβλίο.»** Έπειτα ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ τούς μίλησε για το Ισλάμ και τους απήγγειλε κάποια αποσπάσματα από το Κοράνιο. Τότε ο Ιγιάς μπιν Μω'άδ είπε: «Ω, λαέ μου! Μα τον Αλλάχ, αυτό είναι καλύτερο από αυτό που ήρθαμε να ζητήσουμε.» Τότε ο Άμπου Αλ-

Χάισσαρ Άνας μπιν Ράφι, ένας από τους υπόλοιπους αντιπροσώπους, πήρε χώμα και το πέταξε στο πρόσωπο του Ιγιάς, λέγοντάς του: «Σταμάτα! Στ’ αλήθεια, ήρθαμε για κάτι άλλο, και όχι γι’ αυτό.» Έτσι, ο Ιγιάς σταμάτησε να μιλά, και ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) σηκώθηκε και έφυγε, ενώ οι αντιπρόσωποι έφυγαν από τη Μέκκα χωρίς να έχουν πετύχει να συμφωνήσουν συμμαχία με τους Κουράις. Λίγο καιρό μετά την επιστροφή τους στη Μεδίνα, ο Ιγιάς πέθανε, επαναλαμβάνοντας κατά τη στιγμή του θανάτου του: «Δεν υπάρχει θεός εκτός από τον Αλλάχ», και επίσης εξυμνώντας και ευχαριστώντας τον Αλλάχ. Έτσι, δεν υπάρχει αμφιβολία για το ότι πέθανε Μουσουλμάνος.

3. Άμπου Δαρρ Αλ-Γαφάρι: Ήταν από τους κατοίκους της Μεδίνας. Όταν τα νέα της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ) έφτασαν από τον Σουάιντ μπιν Ασ-Σάμιτ και τον Ιγιάς Μπιν Μω‘άδ στη Μεδίνα και στ’ αυτιά του Άμπου Δαρρ, εκείνος έγινε Μουσουλμάνος.

Ο Αλ-Μπουχάρι ανέφερε ότι ο μπιν ‘Αμπάς ανέφερε ότι ο Άμπου Δαρρ είπε: «Ήμουν ένας άνδρας από τη Γιφάρ (προάστιο της Μεδίνας). Μάθαμε ότι ένας άνδρας από τη Μέκκα ισχυριζόταν ότι είναι Προφήτης. Έτσι, είπα στον αδελφό μου: ‘Πήγαινε σ’ αυτόν τον άνδρα και μίλα μαζί του, και φέρε μου την αλήθεια γι’ αυτόν.’ Έτσι, ο αδελφός μου πήγε και τον συνάντησε, και όταν επέστρεψε τού είπα: ‘Τι νέα μου φέρνεις;’ Αυτός είπε: ‘Μα τον Αλλάχ, είδα έναν άνδρα που διατάσσει το καλό και απαγορεύει το κακό.’ Τότε

του είπα: ‘Δε μου φτάνουν αυτά που μου λες.’ Έτσι, πήρα ένα ξύλο και πήγα ο ίδιος στη Μέκκα. Μα δεν τον ήξερα, και δεν ήθελα να ρωτήσω γι’ αυτόν. Έτσι, έμεινα στο Τζαμί και έπινα νερό από τη Ζάμζαμ (για να μη δώσω στόχο). Ο ‘Άλι μπιν Άμπι Τάλμπ πέρασε μπροστά μου και είπε: ‘Μοιάζεις σαν ξένος’ Είπα, ‘Ναι.’ Εκείνος είπε: ‘Έλα μαζί μου στο σπίτι μου.’ Έτσι, πήγα μαζί του, κι εκείνος δε με ρώτησε τίποτα, κι εγώ ούτε τον ρώτησα, ούτε του είπα τίποτα. Την άλλη μέρα το πρωί πήγα στο Τζαμί για να ρωτήσω για τον Προφήτη (ﷺ), μα κανείς δε μου είπε τίποτα γι’ αυτόν. Στη συνέχεια ο ‘Άλι πέρασε ξανά μπροστά μου και είπε: ‘Δεν ξέρεις ακόμα τι ζητάς;’ Είπα: ‘Όχι.’ Τότε με πήρε και περπατήσαμε, και μου είπε: ‘Ποιο είναι το θέμα σου; Τι σε φέρνει εδώ;’ Τότε του είπα: ‘Θα σου το πω αν το κρατήσεις μυστικό.’ Αυτός συμφώνησε και του είπα: ‘Μάθαμε ότι ένας άνδρας εδώ ισχυρίζεται ότι είναι Προφήτης του Αλλάχ. Έστειλα, λοιπόν, τον αδελφό μου για να του μιλήσει, μα γύρισε χωρίς οι πληροφορίες του να μου αρκούν. Έτσι, ήθελα να τον συναντήσω πρόσωπο με πρόσωπο.’ Τότε ο ‘Άλι μού είπε: ‘Στ’ αλήθεια, καθοδηγήθηκες. Κατευθύνομαι προς αυτόν. Μπες εκεί που θα μπω. Και αν δω κανέναν που μπορεί να σε πειράξει αν σε ακούσει να ζητάς τον Μωχάμμαντ, τότε θα σταθώ δίπλα στον τοίχο σα να φτιάχνω τα υποδήματά μου, ώστε να φύγεις.’ Έτσι, πήγα μαζί του, μέχρι που μπήκε στο μέρος όπου βρισκόταν ο Προφήτης (ﷺ) και μπήκα κι εγώ μαζί του. Είπα στον Προφήτη (ﷺ): ‘Πες μου για το Ισλάμ.’ Ο Προφήτης (ﷺ) μού είπε για το Ισλάμ, κι εκείνη τη στιγμή

ασπάστηκα το Ισλάμ. Ο Προφήτης (ﷺ) στη συνέχεια μου είπε: ‘Ω, Άμπα Δαρρ! Κράτησε αυτό το θέμα (ότι ασπάστηκες το Ισλάμ) μυστικό και πήγαινε στην πόλη σου. Και όταν μάθεις για τη νίκη μας, τότε έλα.’ Είπα: ‘Μα Αυτόν που σε έστειλε με την Αλήθεια, θα πω φωναχτά τη μαρτυρία ανάμεσα στους Κουράις.’ Έτσι, πήγα στο Τζαμί, όπου βρίσκονταν οι Κουράις, και είπα: ‘Ω, λαέ των Κουράις! Μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει θεός εκτός από τον Αλλάχ και ότι ο Μωχάμμαντ είναι ο δούλος και ο Αγγελιαφόρος Του.’ Τότε, οι Κουράις είπαν μεταξύ τους: ‘Ελάτε να χτυπήσουμε αυτόν τον αποστάτη.’ Σηκώθηκαν, λοιπόν, και άρχισαν να με χτυπούν, στοχεύοντας να με σκοτώσουν. Μα ο Αλ-‘Αμπάς έσπευσε να με σώσει, και τους είπε: ‘Αλίμονό σας! Πάτε να σκοτώσετε έναν άνδρα από τη Γιφάρ, ενώ τα караβάνια σας και τα ταξίδια σας περνούν από τη Γιφάρ;’ Έτσι, με άφησαν. Την επομένη έκανα το ίδιο, και αυτοί έκαναν το ίδιο, μα ο Αλ-‘Αμπάς με έσωσε προειδοποιώντας τους με τα ίδια λόγια.»

4. Τουφάιλ μπιν ‘Αμπ Αντ-Ντάουσι: Ήταν ένας ευγενής άνθρωπος και λογικός άνδρας και ποιητής, αρχηγός της φυλής Ντάουσι, που είχαν πριγκιπάτο κοντά στην Υεμένη. Ο Τουφάιλ πήγε στη Μέκκα κατά το ενδέκατο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ) και ο λαός της Μέκκα τον υποδέχτηκε πριν φτάσει στη Μέκκα, σπείδοντας να τον τιμήσουν. Του είπαν στη συνέχεια: «Ω, Τουφάιλ, ήρθες στην πόλη μας και υπάρχει ένας από εμάς που μας προκάλεσε μεγάλο πρόβλημα. Διέσπασε την ενότητά μας

και ο λόγος του είναι σαν τη μαγεία. Με αυτόν το λόγο διαχώρισε τον γιο από τον πατέρα, τον αδελφό και από τη γυναίκα του, και εμείς φοβόμαστε για σένα και για το λαό σου, μήπως πάθετε αυτό που πάθαμε κι εμείς. Έτσι, μην του μιλήσεις και μην ακούσεις τίποτα από αυτόν.»

Ο Τουφάιλ είπε: «Μα τον Αλλάχ, συνέχιζαν να μου λένε αυτά τα λόγια, μέχρι που αποφάσισα να μην ακούσω τίποτα από αυτόν, ούτε να του μιλήσω. Όταν πήγα στον Ιερό Οίκο, τον είδα να προσεύχεται μπροστά από το Αλ-Κά'μπα. Ο Αλλάχ με έκανε να ακούσω κάποια από τα λόγια του. Και άκουσα ωραία λόγια. Είπα μέσα μου: 'Μα τον Αλλάχ! Είμαι ένας λογικός άνθρωπος και ποιητής. Και γνωρίζω καλά τη διαφορά του καλού λόγου από τον κακό. Ποιος είναι ο λόγος που να με αποτρέψει από το να ακούσω τι λέει αυτός ο άνδρας; Αν είναι καλά, θα τα δεχτώ, και αν είναι κακά θα τον αφήσω.' Έτσι, έμεινα μέχρι που αυτός ξεκίνησε να φεύγει για το σπίτι του, οπότε τον ακολούθησα, μέχρι που μπήκε στο σπίτι του κι εγώ μπήκα πίσω του. Του είπα γι' αυτά που είχαν γίνει κατά τον ερχομό μου και για την προειδοποίηση των ανθρώπων να μη τον ακούσω, καθώς επίσης και το ότι άκουσα κάποια από τα λόγια του. Έτσι, του είπα: 'Πες μου για το Ισλάμ.' Ο Προφήτης (ﷺ) μου είπε για το Ισλάμ και μου απήγγειλε κάποια αποσπάσματα από το Κοράνιο. Μα τον Αλλάχ, δεν είχα ακούσει ποτέ λόγια καλύτερα από αυτά, ούτε τίποτε πιο αμερόληπτο από αυτό. Έτσι, ασπάστηκα το Ισλάμ και είπα τη μαρτυρία της Αλήθειας. Έπειτα, είπα στον Προφήτη (ﷺ): 'Είμαι ένας

ευγενής άνθρωπος, και ο λαός μου με ακούει. Θα επιστρέψω σ' αυτούς και θα τους καλέσω στο Ισλάμ. Γι' αυτό, κάνε επίκληση στον Αλλάχ να μου δώσει ένα Σημάδι.' Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) το έκανε.». Ο Τουφάιλ συνέχισε: «Το Σημάδι μου ήταν ότι όταν πλησίαζα στο λαό μου, ο Αλλάχ έκανε φως στο πρόσωπό μου. Στη συνέχεια κάλεσα τον πατέρα μου και τη γυναίκα μου στο Ισλάμ, κι έτσι το ασπάστηκαν. Ο λαός μου, όμως, άργησε να ανταποκριθεί, κι εγώ συνέχισα να τους καλώ στο Ισλάμ, μέχρι που μετανάστευσα μετά από τη μάχη Αλ-Χάνντακ. Ήταν μαζί μου εβδομήντα με ογδόντα οικογένειες από το λαό μου.»

Ο Τουφάιλ μαρτύρησε κατά την ημέρα της μάχης της Αλ-Γιαμμάμα.

5. Ντιμάντ Αλ-Άζντι: Ο Ντιμάντ ήταν από τη φυλή Αζντ Σανού'α της Υεμένης και συνήθιζε να κάνει ξόρκια. Πήγε στη Μέκκα και άκουσε τους ανόητους από εκεί να λένε: «Ο Μωχάμμαντ είναι παράφρων.». Έτσι, σκέφτηκε: «Θα πάω σ' αυτόν τον άνδρα, ίσως ο Αλλάχ να τον θεραπεύσει μέσω των χεριών μου.». Έτσι, πήγε στον Προφήτη (ﷺ) και του είπε: «Ω, Μωχάμμαντ, εγώ κάνω ξόρκια. Ενδιαφέρεσαι να σου κάνω;». Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ είπε: «Η Δόξα ανήκει στον Αλλάχ, τον ευχαριστούμε και αναζητούμε τη βοήθειά Του. Όποιον καθοδηγεί ο Αλλάχ, δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να τον παραπλανήσει, και όποιον παραπλανά ο Αλλάχ, δεν υπάρχει κανείς που μπορεί να τον καθοδηγήσει. Μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει θεός εκτός από τον

Αλλάχ, Μόνον, χωρίς κανέναν εταίρο. Και μαρτυρώ ότι ο Μωχάμμαντ είναι ο δούλος και Αγγελιαφόρος Του.»

Έπειτα ο Ντιμάντ τού είπε: «Επανάλαβε αυτά τα λόγια σου.» Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) τα επανέλαβε τρεις φορές. Ο Ντιμάντ τού είπε: «Στ' αλήθεια, έχω ακούσει λόγια μάντεων, και λόγια μάγων, και λόγια ποιητών, και ποτέ δεν άκουσα τέτοια λόγια σαν τα δικά σου, έχουν το βάθος του ωκεανού. Δώσε μου το χέρι σου να σου δώσω υπόσχεση αφοσίωσης και να ασπαστώ το Ισλάμ.»

Ανάσα από τη Μεδίνα με τον ασπασμό του Ισλάμ από έξι ανθρώπους.

Κατά την εποχή του Προσκυνήματος του 11^{ου} έτους της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), το Ισλαμικό Κάλεσμα βρήκε κάποιους καλούς σπόρους, οι οποίοι γρήγορα έγιναν καταπράσινα δέντρα, κάτω από τα οποία οι Μουσουλμάνοι έβρισκαν σκιά από την αδικία και τους διωγμούς που υφίσταντο από τους άπιστους. Έτσι, άρχισε να αλλάζει ο ρους της ιστορίας.

Από τη σοφία του Προφήτη (ﷺ), και εξ' αιτίας της διάψευσης και της αποτροπής των ανθρώπων από το δρόμο του Αλλάχ από τους κατοίκους της Μέκκα ήταν το ότι έβγαινε κατά τη διάρκεια της νύχτας για να καλέσει τις αραβικές φυλές στο Ισλάμ, έτσι ώστε να μη γίνει κάποιος από τους κατοίκους της Μέκκα εμπόδιο μεταξύ του Προφήτη (ﷺ) και των φυλών.

Μια νύχτα βγήκε μαζί με τον Άμπου Μπακρ και τον Άλι και πέρασαν από τα σπίτια των Δουχλ και των Σαϊμπάν Μπιν Θα'λάμπα. Έγινε διάλογος μεταξύ του Άμπι Μπακρ και ενός άνδρα από τους Δουχλ. Ο τελευταίος ρώτησε τον Άμπι Μπακρ κάποια πράγματα, και εκείνος τού έδωσε τις καλύτερες απαντήσεις. Παρ' όλο που πείστηκαν από τις απαντήσεις του, τελικά δεν ασπάστηκαν το Ισλάμ. Στη συνέχεια ο Προφήτης (ﷺ) πέρασε από την περιοχή 'Ούκμπατ Μίνα, και άκουσε κάποιους ανθρώπους να συνομιλούν. Κατευθύνθηκε προς το μέρος τους για να τους μιλήσει. Ήταν έξι άτομα από τη φυλή Αλ-Χάζρατς της Μεδίνας:

1. Ο Άσ'αντ μπιν Ζουράρα
2. Ο Άουφ μπιν Αλ-Χάριθ μπιν Ριφά'α μπιν 'Αφρά'
3. Ο Ράφι' μπιν Μάλικ μπιν Αλ-'Ατζζλάν
4. Ο Κούτμπα μπιν Άμιρ μπιν Χαντίνα
5. Ο 'Ούκμπα μπιν Άμιρ μπιν Νάμπι
6. Ο Τζάμπιρ μπιν Άμπντ Αλλάχ μπιν Ρι'άμπ.

Και από την ευτυχία των κατοίκων της Μεδίνας ήταν ότι όταν υπήρχε κάποιο πρόβλημα μεταξύ των ιδίων και των συμμάχων τους, των Εβραίων της Μεδίνας, πάντα τους άκουγαν να λένε (τους Εβραίους): «Ένας Προφήτης (ﷺ) θα εμφανιστεί αυτήν την εποχή, και εμείς οι Εβραίοι θα τον

ακολουθήσουμε και θα σας σκοτώσουμε μαζί του, όπως σκοτώθηκαν οι φυλές ‘Αντ και Ίραμ.»

Αυτοί οι έξι άνδρες ήταν από τους λογικούς ανθρώπους της Μεδίνας και ήταν εξαντλημένοι από τον πρόσφατο εμφύλιο πόλεμο, του οποίου η φωτιά ήταν ακόμη αναμμένη. Έτσι, επιθυμούσαν το Κάλεσμα του Προφήτη (ﷺ) να γίνει αιτία για να σβήσει αυτός ο πόλεμος. Έτσι, είπαν στον Προφήτη (ﷺ): «Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει μεταξύ δύο φυλών τέτοια κακία και έχθρα, όπως υπάρχει μεταξύ των δύο φυλών της Μεδίνας (Αλ-Άους και Αλ-Χάζρατζ). Και ελπίζουμε ο Αλλάχ να τους ενώσει μέσω εσού. Εμείς θα πάμε σ’ αυτούς και θα τους καλέσουμε στο Κάλεσμά σου και να τους προσφέρουμε να δεχτούν αυτήν τη θρησκεία, όπως τη δεχτήκαμε κι εμείς. Και αν ο Αλλάχ τους ενώσει μέσω εσού, τότε δε θα υπάρχει ένας άντρας που να έχει δύναμη περισσότερη από εσένα.». Όταν επέστρεψαν στη Μεδίνα τούς μετέφεραν το Κάλεσμα του Ισλάμ, μέχρι που δεν είχε μείνει καμία οικογένεια από τη Μεδίνα χωρίς να μιλά για τον Προφήτη (ﷺ).

Ο Γάμος του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ) με την Αΐσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτής)

Κατά το μήνα Σαουάλ του 11^{ου} έτους της Αποστολής του, ο Προφήτης (ﷺ) παντρεύτηκε την Αΐσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτής).

Αλ-Ισρά΄ και Αλ-Μι΄ράτζ (το Νυχτερινό Ταξίδι)

Ενώ ο Προφήτης (ﷺ) περνούσε αυτή τη φάση, και το Κάλεσμα ήταν στο δρόμο μεταξύ της επιτυχίας και των διωγμών, και ενώ το άστρο της ελπίδας άρχιζε να ξεπροβάλλει, τότε έγινε το Νυχτερινό Ταξίδι, κατά το 12^ο ή το 13^ο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ).

Οι λόγιοι των Αχαντίθ ανέφεραν τις λεπτομέρειες αυτού του ταξιδιού ως εξής:

Ο Ιμπν Αλ-Κάγιμ είπε: «Ο Προφήτης (ﷺ) έκανε το ταξίδι και ψυχή τε και σώματι από τον Ιερό Οίκο της Μέκκα μέχρι το Τζαμί Αλ-Άκσα στην Ιερουσαλήμ, ιππεύοντας το Αλ-Μπουράκ, ενώ μαζί του ήταν και ο Γαβριήλ (ﷺ). Ο Προφήτης (ﷺ) κατέβηκε εκεί, έδωσε το Αλ-Μπουράτ στην πύλη του Τζαμιού, και ηγήθηκε όλων των Προφητών (ﷺ) στην προσευχή. Έπειτα ανέβηκε από το Τζαμί Αλ-Άκσα στον χαμηλότερο ουρανό. Τότε ο Γαβριήλ (ﷺ) ζήτησε από τους αγγέλους να ανοίξουν τις πύλες του πρώτου ουρανού. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) ανέβηκε και είδε εκεί τον Προφήτη Αδάμ (ειρήνη σ' αυτόν), ο οποίος τον χαιρέτησε και τον υποδέχτηκε, και ο Αλλάχ τού έδειξε στα δεξιά του τις ψυχές των ευτυχισμένων, ενώ στα αριστερά του είδε τις ψυχές των άθλιων. Στη συνέχεια ο Προφήτης (ﷺ) ανέβηκε στο δεύτερο ουρανό και εκεί οι άγγελοι άνοιξαν τις πύλες. Εκεί είδε τον Προφήτη Ιωάννη το Βαπτιστή και τον Προφήτη Ιησού, τον υιό της Μαρίας (ειρήνη σ' αυτούς). Τους χαιρέτησε και εκείνοι του ανταπέδωσαν το χαιρετισμό και τον

καλωσόρισαν. Έπειτα ανέβηκε στον τρίτο ουρανό και εκεί είδε τον προφήτη Ιωσήφ, γιο του Προφήτη Ιακώβ (ειρήνη σ' αυτούς), ο οποίος τον υποδέχτηκε και τον χαιρέτησε. Στη συνέχεια ανέβηκε στον τέταρτο ουρανό, όπου είδε τον Προφήτη Ιντρίς (ειρήνη σ' αυτόν), ο οποίος τον χαιρέτησε και τον υποδέχτηκε. Έπειτα ανέβηκε στον πέμπτο ουρανό, όπου είδε τον Προφήτη Ααρών, τον αδελφό του Μωυσή (ειρήνη σ' αυτούς), ο οποίος τον χαιρέτησε και τον υποδέχτηκε. Στη συνέχεια ανέβηκε στον έκτο ουρανό, όπου συνάντησε τον Προφήτη Μωυσή (ειρήνη σ' αυτόν), ο οποίος τον χαιρέτησε και τον υποδέχτηκε. Και όταν απομακρυνόταν, ο Μωυσής (ειρήνη σ' αυτόν) έκλαψε. Ειπώθηκε σ' αυτόν: 'Τι σε κάνει να κλαις;' Είπε: 'Κλαίω επειδή ένας Προφήτης στάλθηκε μετά από εμένα και από τους οπαδούς του θα εισαχθούν στον Παράδεισο περισσότεροι από όσους θα εισαχθούν στον Παράδεισο από τους οπαδούς μου.' Στη συνέχεια, ο Προφήτης (✿) ανέβηκε στον έβδομο ουρανό και εκεί είδε τον Προφήτη Αβραάμ (ειρήνη σ' αυτόν), ο οποίος τον χαιρέτησε και τον υποδέχτηκε. Έπειτα, ο Προφήτης (✿) ανέβηκε στο απώτατο όριο, το δέντρο του Ράμνου (Ιπποφαές-buckthorn), του οποίου οι καρποί ήταν πολύ μεγάλοι και τα φύλλα του ήταν σαν τα αυτιά του ελέφαντα. Έπειτα πήγαν σ' αυτό πεταλούδες από χρυσό, και φως και χρώματα. Έτσι, άλλαξε η μορφή του. Κανένα από τα δημιουργήματα του Αλλάχ δε μπορεί να περιγράψει την ομορφιά του. Στη συνέχεια είδε το Αλ-Μπάιτ Αλ-Μα'μούρ, στο οποίο κάθε μέρα μπαίνουν εβδομήντα χιλιάδες άγγελοι, ώστε οι άγγελοι που το έχουν

επισκεφθεί μια φορά, να μην επιστρέψουν εκεί μέχρι την Ανάσταση. Μετά απ' αυτό μπήκε στον Παράδεισο και έπειτα ανέβηκε σε ένα επίπεδο όπου μπορούσε να ακούσει τον ήχο των Πενών. Στη συνέχεια ανέβηκε προς τον Ύψιστο, τον Δημιουργό. Έφτασε κοντά Του σε απόσταση δύο τόξων ή και κοντύτερα. Και ο Αλλάχ τού αποκάλυψε ό,τι του αποκάλυψε, και κατέστησε υποχρεωτικές πενήντα προσευχές την ημέρα. Μετά ο Προφήτης (ﷺ) επέστρεψε και πέρασε από τον Μωυσή. Τότε εκείνος του είπε: 'Τι σου επέβαλε ο Κύριός σου;' Απάντησε: 'Πενήντα προσευχές την ημέρα.' Τότε ο Μωυσής είπε: 'Οι οπαδοί σου δε θα το αντέξουν αυτό. Γύρνα πίσω στον Κύριό σου και ζήτησέ Του να το μειώσει.' Τότε ο Προφήτης (ﷺ) κοίταξε τον άγγελο Γαβριήλ (ﷺ) σαν τον ρωτάει γι' αυτό. Ο Γαβριήλ (ﷺ) τού είπε: 'Ναι, αν θέλεις.' και στη συνέχεια ο Προφήτης (ﷺ) πήγε πάλι στον Αλλάχ και έτσι ο Αλλάχ τις μείωσε κατά δέκα. Ο Προφήτης (ﷺ) κατέβηκε και πέρασε πάλι από τον Μωυσή (ειρήνη σ' αυτόν), λέγοντάς του αυτό που είχε γίνει. Τότε ο Μωυσής τού είπε ξανά: 'Γύρνα ξανά στον Κύριό σου και ζήτα Του να τις μειώσει.' Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) πήγαινε επανειλημμένα μεταξύ του Αλλάχ και του Μωυσή, μέχρι που ο Αλλάχ κατέστησε τις υποχρεωτικές προσευχές σε πέντε. Τότε ο Μωυσής τού είπε ξανά να επιστρέψει για να Του ζητήσει να τις μειώσει, μα ο Προφήτης απάντησε: 'Ντρέπομαι τον Κύριό μου, δέχομαι και υποτάσσομαι σε αυτό που Διέταξε.' Όταν ο Μωχάμμαντ (ﷺ) προχώρησε, μια φωνή ακούστηκε να λέει: 'Έθεσα την Εντολή Μου και

Ελάφρυνα την υποχρέωση των δούλων Μου.’ Ο Προφήτης (ﷺ) σ’ αυτό το ταξίδι είδε και άλλα πράγματα:

1. Προσφέρθηκε στον Προφήτη (ﷺ) να πιει γάλα και αλκοόλ, και ο Προφήτης (ﷺ) διάλεξε το γάλα. Ειπώθηκε σ’ αυτόν: ‘Διάλεξες την έμφυτη φύση. Αν έπαιρνες το αλκοόλ, οι οπαδοί σου θα παραπλανούνταν.’

2. Είδε τέσσερα ποτάμια που πήγαζαν από το δέντρο του Ράμνου. Δύο επίγεια και δύο υπόγεια. Τα δύο επίγεια ήταν ο Νείλος και ο Ευφράτης. Τα δύο υπόγεια ήταν δύο ποτάμια του Παραδείσου. Ίσως να είδε το Νείλο και τον Ευφράτη σαν σύμβολο που υποδεικνύει ότι το Ισλάμ θα υπερβεί αυτές τις δύο περιοχές. Και ο Αλλάχ ξέρει καλύτερα.

3. Είδε τον άγγελο Μάλικ, το φύλακα της Φωτιάς, ο οποίος δε χαμογελά, και στο πρόσωπό του δε φαίνεται τίποτα αισιόδοξο. Επίσης, είδε τον Παράδεισο και τη Φωτιά.

4. Είδε αυτούς που κατατρώνε την περιουσία των ορφανών, οι οποίοι βασανίζονται σκληρά και μέσα στα στόματά τους ρίχνονται κομμάτια Φωτιάς.

5. Είδε αυτούς που παίρνουν τόκους, οι οποίοι είχαν μεγάλα στομάχια, και λόγω αυτών δε μπορούσαν να μετακινηθούν από τη θέση τους, ενώ από αυτούς περνούσε η οικογένεια του Φαραώ μέσα στη Φωτιά, πατώντας τους με τα πόδια.

6. Είδε αυτούς που διέπρατταν μοιχεία, οι οποίοι είχαν μπροστά τους πολύ καλό και πλούσιο κρέας, και δίπλα τους

σάπιο κρέας. Άφηναν το καλό κρέας και έτρωγαν από το σάπιο.

7. Είδε τις γυναίκες που αποδίδουν στους άνδρες τους παιδιά που δεν είναι δικά τους κρεμασμένες από τα στήθη τους.

8. Ο Προφήτης (ﷺ), κατά το ταξίδι του από τη Μέκκα στην Ιερουσαλήμ και κατά την επιστροφή του είδε τις καμήλες των εμπόρων της Μέκκας. Και είδε μια καμήλα να πίνει από το νερό τους όταν κοιμόντουσαν. Αυτό έγινε ως απόδειξη για την ειλικρίνειά του, την επομένη του ταξιδιού.»

Ο Ιμπν Αλ-Κάγιμ είπε: «Όταν ο Προφήτης (ﷺ), την επόμενη μέρα, είπε στο λαό του τα μεγάλα Σημεία που του είχε δείξει ο Αλλάχ, η διάνυσή τους άρχισε να αυξάνεται, και η βλάβη τους αυξήθηκε. Του ζήτησαν να τους περιγράψει το Τζαμί του Αλ-Άκσα, ώστε να επιβεβαιώσουν ότι έλεγε την αλήθεια, αφού ο Προφήτης (ﷺ) δεν είχε πάει εκεί ποτέ. Τότε ο Αλλάχ τού εμφάνισε μπροστά του την εικόνα το Τζαμιού, και ο Προφήτης (ﷺ) άρχισε να το περιγράφει λεπτομερώς, ενώ αυτοί δε μπορούσαν να διαψεύσουν τίποτα από την περιγραφή του. Επίσης, τους είπε για τις καμήλες του караβανιού που είδε κατά τη διαδρομή του, και τους είπε την απόσταση στην οποία βρίσκονταν και το πότε θα έφταναν. Και έτσι έγινε. Μα αυτό δεν αύξησε στους απίστους, παρά μόνο το πείσμα.

Εκείνη την ημέρα ο Άμπου Μπακρ πήρε το προσωνύμιο Ασ-Σιντίκ, που σημαίνει: ‘Αυτός που πίστεψε και

επικυρώνει τα λόγια του Προφήτη (✠)', λόγω του ότι πίστεψε σ' αυτό το γεγονός, ενώ οι άπιστοι τον διέψευδαν. Ο σημαντικότερος λόγος αυτού του ταξιδιού βρίσκεται στα λόγια του Αλλάχ:

« Για να του Δείξουμε από τα Σημεία Μας. »

(Ιερό Κοράνιο 17:1).

Αυτή είναι η Σούνα του Αλλάχ με τους Προφήτες Του. Όπως λέει ο Αλλάχ:

« Και έτσι δείξαμε στον Αβραάμ το βασίλειο των ουρανών και της γης, ώστε αυτός να είναι από τους βαθύτατα πιστούς. »

(Ιερό Κοράνιο 6:75)

Επίσης, ο Αλλάχ είπε στο Μωυσή (✠):

« Ώστε να σου Δείξουμε από τα Μεγαλύτερα Σημεία Μας. »

(Ιερό Κοράνιο 20:23)

Και η έννοια του: 'να είναι από τους βαθύτατα πιστούς' είναι ότι αφού δει αυτά τα μεγάλα Σημεία, θα είναι βέβαιος γι' αυτό το θέμα, σε σημείο που δεν υπάρχει περίπτωση να φτάσει άλλος άνθρωπος σε αυτό το επίπεδο, και έτσι θα μπορέσει να υποφέρει στο Δρόμο του Αλλάχ ό,τι οι άλλοι άνθρωποι δε μπορούν να αντέξουν. Και θα δει ό,τι βρίσκεται

στην εγκόσμια ζωή, είτε πρόκειται για πλούτη και χαρές, είτε για βάσανα, ως κάτι πάρα πολύ ασήμαντο.»

Αυτή η αναφορά για το Νυχτερινό ταξίδι του Προφήτη (✚) είναι πολύ συνοπτική, και ο αναγνώστης, αν επιθυμεί περισσότερες λεπτομέρειες για το γεγονός, μπορεί να ανατρέξει σε άλλα βιβλία που αναφέρουν λεπτομερώς τη βιογραφία του Προφήτη.

Ο αναγνώστης, όταν διαβάζει τη Σούρα Αλ-Ισρά', βλέπει πως ο Αλλάχ ανέφερε την ιστορία του Νυχτερινού Ταξιδιού σε ένα μόνο Εδάφιο, ενώ στη συνέχεια αναφέρει τις αμαρτίες των Εβραίων, και τους λέει ότι η καθοδήγηση βρίσκεται μέσα σ' αυτό το Κοράνιο. Ίσως φανεί στον αναγνώστη ότι αυτά τα δύο δε σχετίζονται, αλλά αυτό δεν ισχύει, λόγω του ότι αυτό το Ταξίδι έγινε από τη Μέκκα προς το Τζαμί Αλ-Άκσα, ως ένδειξη του ότι οι Εβραίοι θα εκθρονιστούν από τη θέση τους στην ηγεσία της ανθρωπότητας, λόγω αυτών που έχουν διαπράξει, και ότι ο Αλλάχ θα μεταφέρει αυτή τη θέση στον Προφήτη Του, τον Μωχάμμαντ (✚), και θα συγκεντρώσει στο χέρι του ολόκληρο το Κάλεσμα του Αβραάμ (✚) (επειδή ο Αβραάμ είναι ο πατέρας των Εβραίων και των Αράβων, μέσω των γιων του, Ισαάκ και Ισμαήλ αντίστοιχα, ειρήνη σ' αυτούς). Δηλαδή ήλθε η ώρα η ηγεσία αυτή να μεταβιβαστεί από ένα έθνος σε κάποιο άλλο. Από ένα έθνος που η ιστορία του είναι γεμάτη αμαρτίες και επιθέσεις, σε ένα έθνος από το

οποίο θα ρεύσει η αγαθοεργία και η ευσέβεια προς όλη την ανθρωπότητα.

Η πρώτη υπόσχεση αφοσίωσης του Αλ-Άκαμπα

Έχουμε αναφέρει ότι έξι από τους κατοίκους της Μεδίνα είχαν ασπαστεί το Ισλάμ κατά την εποχή του προσκυνήματος του 11^{ου} έτους της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), οι οποίοι υποσχέθηκαν στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) να μεταδώσουν το μήνυμά του στο λαό τους. Από τα αποτελέσματα αυτού ήταν ότι κατά την εποχή του επόμενου Προσκυνήματος, δηλ. το 12^ο έτος της Αποστολής, δώδεκα άνθρωποι ήρθαν στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) και τον συνάντησαν στο μέρος Αλ-Άκαμπα της Μένα, όπου του έδωσαν υπόσχεση αφοσίωσης. Από αυτούς τους δώδεκα ήταν και πέντε από τους έξι που είχαν ασπαστεί το Ισλάμ την προηγούμενη χρονιά.

Ο Αλ-Μπουχάρι ανέφερε ότι ο ΄Ιμπάντα μπιν Ασ-Σάμιτ αφηγήθηκε ότι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τούς είπε: «Ελάτε να μου δώσετε υπόσχεση αφοσίωσης στο να μην αποδίδετε τίποτα στον Αλλάχ στη λατρεία, να μην κλέβετε, να μη διαπράττετε μοιχεία, να μη σκοτώνετε τα παιδιά σας (τις κόρες σας), να μη με παρακούσετε σε οποιαδήποτε καλή πράξη σας διατάζω. Όποιος από σας εκπληρώσει αυτά, η αμοιβή του θα βρίσκεται στα χέρια του Αλλάχ. Και όποιος διαπράξει κάποια από αυτές τις αμαρτίες, και μετέπειτα

λάβει την τιμωρία του κατά την εγκόσμια ζωή, αυτή η τιμωρία θα λειτουργήσει ως εξιλέωση γι' αυτόν από αυτήν την αμαρτία, και όποιος διαπράξει κάποια από αυτές τις αμαρτίες, αλλά ο Αλλάχ το άφησε κρυφό, τότε η υπόθεσή του περνά στον Αλλάχ. Αν θελήσει, θα τον τιμωρήσει, και αν θελήσει, θα τον συγχωρέσει.»

Ο Ίμπάντα συνέχισε: «Κι έτσι του δώσαμε υπόσχεση αφοσίωσης.»

Ο πρέσβης του Ισλάμ στη Μεδίνα

Αφού έγινε αυτή η υπόσχεση αφοσίωσης, και τελείωσε η εποχή του Προσκυνήματος, ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε με αυτούς τους δώδεκα άνδρες τον πρώτο πρέσβη του Ισλάμ στη Μεδίνα, για να διδάξει τους Μουσουλμάνους εκεί τις τελετουργίες του Ισλάμ και να εξαπλώσει το Ισλάμ μεταξύ αυτών που ακόμα ήταν ειδωλολάτρες. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) διάλεξε έναν νεαρό από τους πρώτους που ασπάστηκαν το Ισλάμ, ο οποίος λεγόταν Μούσα΄μπ μπιν ΄Ουμάιρ Αλ-Αμπντάρι.

Ο Μούσα΄μπ έμεινε στο σπίτι του Άσ΄αντ μπιν Ζουράρα. Και οι δύο άρχισαν να μεταδίδουν το Μήνυμα του Ισλάμ με ζήλο στους κατοίκους της Μεδίνα, μέχρι που δεν έμεινε κανένα σπίτι των κατοίκων της χωρίς να έχει άνδρες και γυναίκες Μουσουλμάνους, εκτός από τα σπίτια των Μπάνι Ουμμάγια μπιν Ζάιντ, των Χάτμα και των Ουά΄ιλ, ανάμεσα στα οποία ήταν ο ποιητής Κάις μπιν Αλ-Άσλατ,

τον οποίο υπάκουγαν, και εκείνος στάθηκε ως φράγμα μεταξύ αυτών και του Ισλάμ, μέχρι το πέμπτο έτος από τη μετανάστευση.

Πριν έλθει η εποχή του επόμενου Προσκυνήματος, δηλαδή το 13^ο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ), ο Μούσ'αμπ μπιν 'Ουμάρ επέστρεψε στη Μέκκα φέρνοντας τα καλά νέα στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ), και αναγγέλλοντάς του τις ιστορίες για τον ασπασμό του Ισλάμ από τις φυλές της Μεδίνα και για τη δύναμη αυτών των φυλών και την προστασία που θα λάβει από αυτές αν πάει στη Μεδίνα.

Η δεύτερη υπόσχεση αφοσίωσης του Αλ-‘Ακαμπα

Κατά την εποχή του Προσκυνήματος το 13^ο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ) ήλθαν για να εκτελέσουν το Προσκύνημα εβδομήντα και κάτι άνθρωποι από τους Μουσουλμάνους της Μεδίνα. Ήρθαν ανάμεσα σε άλλους προσκυνητές από το λαό τους, οι οποίοι ήταν ακόμα ειδωλολάτρες. Αυτοί οι Μουσουλμάνοι αναρωτιούνταν μεταξύ τους, όταν ήταν ακόμα στη Μεδίνα: «Μέχρι πότε θα αφήσουμε τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) να περιφέρεται εκδιωγμένος στα βουνά της Μέκκας και να κινδυνεύει;»

Και όταν έφτασαν στη Μέκκα έγιναν μυστικές επαφές μεταξύ αυτών και του Προφήτη (ﷺ), κατά τις οποίες

συμφώνησαν να συναντιούνται στην κοιλάδα που βρίσκεται στο Αλ-‘Ακαμπα κατά τη νύχτα.

Ο Κά‘μπ μπιν Μάλικ Αλ-Ανσάρι περιγράφει αυτήν την ιστορική συνάντηση, μέσω της οποίας άλλαξε η πορεία της πάλης μεταξύ της απιστίας και του Ισλάμ, λέγοντας:

«Πήγαμε για Προσκύνημα και τη νύχτα εκείνη περιμέναμε να περάσει το ένα τρίτο της. Έπειτα βγήκαμε κρυφά μέχρι που συναντηθήκαμε στην κοιλάδα του Αλ-‘Ακαμπα με τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ). Ήμασταν τότε εβδομήντα τρεις άνδρες και δύο γυναίκες. Περιμέναμε τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ), μέχρι που ήρθε, και μαζί του ήταν ο θεός του, Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουτάλιμπ, ο οποίος εκείνη την ημέρα ήταν ακόμα ειδωλολάτρης, μα ήθελε να έλθει για να διασφαλίσει την ασφάλεια του ανιψιού του (του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ ﷺ).

Όταν όλοι ήταν παρόντες, ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ ήταν ο πρώτος που μίλησε, θέλοντας να τους εξηγήσει τον κίνδυνο της ευθύνης που θα πέσει στους ώμους τους ως συνέπεια αυτής της συμμαχίας. Είπε: ‘Ω, λαέ της Μεδίνα! Στ’ αλήθεια, όπως ξέρετε, ο Μωχάμμαντ (ﷺ) είναι ασφαλής ανάμεσά μας. Και εμείς τον προστατέψαμε από εκείνους από το λαό μας που αντιτίθεντο σ’ αυτόν. Αυτός βρίσκεται σε τιμημένη θέση στο λαό του και έχει προστασία στην πόλη του, μα δε δέχεται, παρά το να έρθει μαζί σας. Αν όμως βλέπετε ότι θα εκπληρώσετε αυτό που

του υποσχεθήκατε, ότι θα τον προστατέψετε από όποιον του αντιτίθεται, τότε θα πρέπει να κουβαλήσετε τις συνέπειες αυτού. Και αν βλέπετε ότι θα τον παραδίδατε ή θα τον απογοητεύατε, αφού έρθει μαζί σας, τότε καλύτερα αφήστε τον από τώρα, επειδή βρίσκεται σε προστασία ανάμεσά μας.’

Ο Κά’μπ τότε είπε: ‘Ακούσαμε αυτό που είπες. Ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ (ﷺ), τώρα μίλα εσύ. Και δε θα βρεις από μας για σένα και για τον Κύριό σου, παρά μόνον αυτά που αγαπάς.’

Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) μίλησε και στη συνέχεια δόθηκε η υπόσχεση αφοσίωσης.»

Ο Αλ-Ιμάμ Άχμαντ ανέφερε ότι ο Τζάμπιρ είπε: «Είπαμε: ‘Ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ (ﷺ), σε τι να σου υποσχεθούμε αφοσίωση;’ Τότε, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) είπε: ‘Να με υπακούτε κατά την ενέργειά σας και ακόμα και κατά τη νωθρότητά σας. Να ξοδεύετε για τους φτωχούς για χάρη του Αλλάχ όταν είστε ευκατάστατοι, αλλά και όταν είστε σε οικονομική δυσχέρεια. Να διατάζετε το καλό και να απαγορεύετε το κακό. Να είστε σταθεροί στο Δρόμο του Αλλάχ και να καθιερώνετε τη μαρτυρία για χάρη του Αλλάχ, λέγοντας την αλήθεια, χωρίς να φοβάστε τα λόγια των ανθρώπων. Και να με υποστηρίζετε όταν θα έρθω σ’ εσάς, και να με προστατέψετε από οτιδήποτε θα προστατεύατε τον εαυτό σας, και τις συζύγους σας και τα παιδιά σας. Και γι’ αυτό θα λάβετε τον Παράδεισο.’»

Η επιβεβαίωση του κινδύνου της υπόσχεσης αφοσίωσης

Μετά από αυτήν τη συνομιλία σχετικά με τους όρους της υπόσχεσης αφοσίωσης, και αφού όλοι συμφώνησαν να την εκπληρώσουν, τότε δύο άνδρες από εκείνους τους πέντε που είχαν ασπαστεί το Ισλάμ πρώτοι από τους κατοίκους της Μεδίνα, ο ένας μετά τον άλλον, σηκώθηκαν για να μιλήσουν στο λαό τους επιβεβαιώνοντας τον κίνδυνο της ευθύνης αυτής, ώστε οι άνθρωποι να έχουν πλήρη επίγνωση του θέματος, και ώστε και οι δύο να μάθουν το κατά πόσο έτοιμοι ήταν οι άνθρωποι του λαού τους να θυσιάσουν γι' αυτόν το σκοπό.

Ο Αλ-‘Αμπάς μπιν ‘Ιμπάντα μπιν Νάντλα είπε: «Κατανοείτε για ποιο πράγμα δίνετε υπόσχεση αφοσίωσης σ’ αυτόν τον άνδρα;» Είπαν: «Ναι.» Εκείνος συνέχισε: «Δίνετε υπόσχεση αφοσίωσης σ’ αυτόν τον άνδρα, στο να πολεμήσετε τον ερυθρό και τον μαύρο από τους ανθρώπους (τον οποιοδήποτε θέλει να τον βλάψει). Και αν βλέπετε ότι όταν χαθούν τα πλούτη σας και σκοτωθούν οι ευγενείς σας, τότε θα τον παραδίδατε, τότε αφήστε τον από τώρα. Επειδή αν το κάνετε αυτό, μα τον Αλλάχ, θα λάβετε τις απογοητεύσεις της εγκόσμιας ζωής και της Μέλλουσας. Και αν βλέπετε ότι θα εκπληρώσετε αυτά που του υποσχεθήκατε, ακόμα κι αν ξοδέψετε τα πλούτη σας και σκοτωθούν οι ευγενείς άνθρωποι μεταξύ σας, τότε πάρτε

τον. Μα τον Αλλάχ, αυτό είναι το καλύτερο πράγμα στην εγκόσμια και στη Μέλλουσα Ζωή.»

Τότε, οι άνθρωποι του απάντησαν: «Εμείς θα τον πάρουμε, ακόμα κι αν χάσουμε τα πλούτη μας και σκοτωθούν οι ευγενείς μας.» Και είπαν στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ): «Ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ! Τι θα λάβουμε αν την εκπληρώσουμε (την υπόσχεση);». Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Τον Παράδεισο.» Του είπαν: «Τότε δώσε μας το χέρι σου, ώστε να σου δώσουμε υπόσχεση αφοσίωσης.»

Επίσης, ο Τζάμπιρ ανέφερε: «Του δώσαμε την υπόσχεση αφοσίωσης και ο Άσ'αντ μπιν Ζουράρα, ο οποίος ήταν ο μικρότερος σε ηλικία από τους εβδομήντα, έπιασε το χέρι του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ) και είπε: 'Σιγά, ω, λαέ της Μεδίνα! Δεν ήρθαμε εδώ, παρά επειδή γνωρίζουμε καλά ότι είναι αυτός ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ), και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αν τον πάρουμε σήμερα θα έχουμε αποκλεισμό από όλους τους Άραβες, και ότι θα αντιμετωπίσουμε τα ξίφη τους και οι ευγενείς μας θα σκοτωθούν. Αν, όμως, το υπομείνετε, τότε πάρτε τον. Και η αμοιβή σας βρίσκεται στο χέρι του Αλλάχ. Αν, όμως, φοβάστε, τότε αφήστε τον από τώρα, επειδή αυτό θα είναι πιο αποδεκτή δικαιολογία ενώπιον του Αλλάχ.'»

Επικύρωση της υπόσχεσης αφοσίωσης

Αφού άκουσαν τους όρους της υπόσχεσης αφοσίωσης, και μετά από αυτές τις βεβαιώσεις, τη μία μετά από την άλλη, τότε άρχισε η επικύρωση της υπόσχεσης αφοσίωσης με χειραψίες. Ο Τζάμπιρ είπε ότι αφού ο Άσ'αντ μπιν Ζουράρα τελείωσε τα λόγια του, οι υπόλοιποι του είπαν: «Ω, Άσ'αντ, απομάκρυνε το χέρι σου, μα τον Αλλάχ, δε θα εγκαταλείψουμε αυτήν την υπόσχεση αφοσίωσης.». Και έτσι ένας-ένας έδινε υπόσχεση αφοσίωσης στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ), δίνοντάς του το χέρι του. Μα η υπόσχεση αφοσίωσης των δύο γυναικών που ήταν εκεί, έγινε μόνο με τα λόγια, γιατί ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) ποτέ δεν έκανε χειραψία με γυναίκες.

Ένας διάβολος ανακαλύπτει τη συμφωνία

Αφού έγινε η υπόσχεση αφοσίωσης, και οι άνθρωποι ήταν έτοιμοι να φύγουν, ένας διάβολος, από τους ειδωλολάτρες της Μέκκας, ανακάλυψε αυτήν τη συμφωνία. Και αφού η ανακάλυψη έγινε όταν η συμφωνία είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, δεν είχε τη δυνατότητα να ενημερώσει μυστικά εγκαίρως τους Κουράις, για να τους αιφνιδιάσουν στο σημείο της συνάντησης, κι έτσι αυτός ο διάβολος κατέφυγε σε ένα ψηλό σημείο και άρχισε να φωνάζει με όλη του τη δύναμη: «Ω, Κουράις, σπεύστε σ' αυτούς τους αποστάτες, που συγκεντρώθηκαν για να σας πολεμήσουν.». Τότε, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) άκουσε αυτά τα λόγια, και είπε στους ανθρώπους να φύγουν προς το караβάνι τους. Μα ο Αλ-'Αμπάς μπιν 'Ιμπάντα μπιν Νάντλα είπε

στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ): «Μα Αυτόν που σε έστειλε με την αλήθεια! Αν επιθυμείς, αύριο να τους πολεμήσουμε με τα σπαθιά μας.» Μα ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τού είπε: «Δε διαταχτήκαμε αυτό. Απλώς επιστρέψτε στο καραβάνι σας.» Και έτσι επέστρεψαν και κοιμήθηκαν μέχρι την επόμενη μέρα.

Οι Κουράις εκφράζουν τα παράπονά τους στους ηγέτες της Μεδίνα

Όταν αυτό το συμβάν έφτασε στ' αυτιά των Κουράις προκάλεσε μεγάλο θόρυβο ανάμεσά τους, και έπεσαν σε μεγάλη σύγχυση και θλίψη, αφού γνώριζαν καλά τις συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει μια τέτοια υπόσχεση αφοσίωσης, δηλαδή θα επηρέαζε τις ζωές και τις περιουσίες τους. Έτσι, την άλλη μέρα έστειλαν μια αντιπροσωπεία από τους ηγέτες της Μέκκα προς τους κατοίκους της Μεδίνα. Οι αντιπρόσωποι τους είπαν: «Ω, λαέ του Αλ-Χάζρατζ (μια φυλή στη Μεδίνα)! Έφτασε στη γνώση μας ότι ήρθατε στον Μωχάμμαντ (ﷺ) για να τον πάρετε από εμάς και να του δώσετε υπόσχεση αφοσίωσης στον πόλεμο εναντίον μας. Μα τον Αλλάχ, δεν υπάρχει καμία φυλή από τους Άραβες με την οποία μισούμε να έχουμε πόλεμο, περισσότερο από εσάς.»

Μα οι ειδωλολάτρες από τους κατοίκους της Μεδίνα δεν ήξεραν τίποτα γι' αυτήν την υπόσχεση αφοσίωσης, αφού έγινε σε πλήρη μυστικότητα. Έτσι, άρχισαν να ορκίζονται

ότι δεν είχε γίνει κάτι τέτοιο, και ότι δεν είχαν μάθει ότι είχε γίνει. Μα οι Μουσουλμάνοι μεταξύ τους άρχισαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον, χωρίς να λένε τίποτα, ούτε να το απορρίπτουν, ούτε να το επιβεβαιώνουν. Έτσι, η αντιπροσωπεία πείστηκε ότι δεν είχε γίνει τίποτα.

Επιβεβαίωση του γεγονότος για τους Κουράις

Οι ηγέτες των Κουράις επέστρεψαν στη Μέκκα σχεδόν βέβαιοι ότι δεν είχε γίνει τίποτα. Αλλά, παρ' όλα αυτά, συνέχισαν να εξετάζουν το ζήτημα, μέχρι που βεβαιώθηκε σ' αυτούς ότι η υπόσχεση αφοσίωσης είχε πράγματι συμβεί. Αυτό έγινε αφού οι προσκυνητές έφυγαν για τις φυλές τους. Έτσι, οι καβαλάρηδες πολεμιστές άρχισαν να κυνηγούν τους προσκυνητές από τη Μεδίνα, αλλά ήταν πια αργά.

Αυτό ήταν το γεγονός της δεύτερης υπόσχεσης αφοσίωσης του Αλ-Άκαμπα, η οποία έγινε σε ένα περιβάλλον γεμάτο αγάπη, αφοσίωση και υποστήριξη μεταξύ των πιστών της Μέκκα και της Μεδίνας. Επίσης, έγινε σε κλίμα αυτοπεποίθησης προς αυτόν το στόχο. Αφού ένας πιστός από τους κατοίκους της Μεδίνας υποστηρίζει τον αδύναμο αδελφό του από τη Μέκκα και εξοργίζεται από αυτόν που τον αδικεί, και αισθάνεται αγάπη προς τον αδελφό του που τον αγαπά για χάρη του Αλλάχ. Αυτά τα συναισθήματα δεν ήταν προσωρινά, και δε θα παρέρχοντο με το πέρασμα του χρόνου, αλλά η πηγή τους ήταν η πίστη στον Αλλάχ και στον Αγγελιαφόρο Του (ﷺ), και στο Βιβλίο

Του. Τέτοια ήταν η πίστη, που δε θα μπορούσε να διώξει καμία δύναμη επίθεσης και αδικίας.

Η Μετανάστευση προς τη Μεδίνα

Αφού έγινε η δεύτερη υπόσχεση αφοσίωσης του Αλ-‘Ακαμπα και το Ισλάμ πέτυχε να χτίσει μια καινούργια πατρίδα, τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) έδωσε στους Μουσουλμάνους την άδεια να μεταναστεύσουν προς αυτήν την καινούργια πατρίδα.

Μα τέτοια μετανάστευση δε σημαίνει παρά το να χάσουν οι Μουσουλμάνοι τα εγκόσμια συμφέροντά τους, και να θυσιάσουν τις περιουσίες τους, όπως επίσης και το να προσπαθήσει ο καθένας τους να σώσει μόνο τον εαυτό του, δηλαδή να αφήσει πίσω τα πάντα και να φύγει χωρίς να πάρει τίποτα παρά μόνο τον εαυτό του, και ακόμα κι έτσι, αισθάνονταν ότι θα μπορούσε να χαθεί και ο ίδιος στην αρχή ή στο τέλος του δρόμου, και ότι προχωρούσαν προς ένα άγνωστο μέλλον, το οποίο δεν ξέρει τι σύγχυση και θλίψη μπορεί να του φέρει.

Έτσι, οι Μουσουλμάνοι άρχισαν να μεταναστεύουν, παρ’ ό,τι ήξεραν όλα αυτά. Επίσης, οι ειδωλολάτρες της Μέκκα προσπαθούσαν να τους αποτρέψουν από το να φύγουν, λόγω του ότι ήξεραν ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε

να τους φέρει κινδύνους. Παρακάτω θα αναφέρουμε κάποια παραδείγματα από αυτό.

1. Ο Άμπου Σάλαμα ήταν από τους πρώτους μετανάστες που πήγαν στη Μεδίνα. Όταν αποφάσισε να μεταναστεύσει, τότε η οικογένεια της γυναίκας του είπε: «Είναι η ψυχή σου, και είσαι ελεύθερος να αποφασίσεις γι' αυτήν, μα την κόρη μας δε θα την αφήσουμε να μεταναστεύσει μαζί σου.». Έτσι, του πήραν τη γυναίκα του, και έφυγε μόνος του. Μα η οικογένειά του θύμωσαν και είπαν στην οικογένεια της γυναίκας του: «Αφού δεν την αφήσατε να φύγει με τον άνδρα της, δε θα αφήσουμε ούτε εμείς τον εγγονό μας μαζί της.». Άρχισαν να τραβούν και οι δύο το παιδί, μέχρι που του έβγαλαν τον ώμο. Τελικά, η οικογένεια του Άμπου Σάλαμα πήραν το παιδί και πήγαν στο σπίτι τους.

Η Ουμμ Σάλαμα, αφού έφυγε ο άνδρας της και της είχαν πάρει το παιδί της, έβγαине κάθε μέρα στην περιοχή Αλ-Άμπταχ, κλαίγοντας μέχρι το βράδυ. Έμεινε σ' αυτήν την κατάσταση περίπου έναν χρόνο, μέχρι που κάποιος από την οικογένειά της τη λυπήθηκε και είπε στους υπόλοιπους: «Αφήστε την, την καημένη, που τη χωρίσατε από το παιδί της και από τον άνδρα της, να φύγει και να πάει στον άνδρα της.». Τότε της είπαν: «Αν θες, πήγαινε στον άνδρα σου.» Έτσι, εκείνη πήγε και πήρε το παιδί της από την οικογένεια του άνδρα της, και μετανάστευσαν μαζί προς τη Μεδίνα, μια διαδρομή περίπου 500 χιλιόμετρα, κατά την οποία πέρασε μέσα από ψηλά βουνά και καταστροφικές κοιλάδες. Όταν

έφτασε στην περιοχή Ατ-Ταναΐμ, τη συνάντησε ο Ουθμάν μπιν Τάλχα, και δεν την άφησε μέχρι να φτάσουν στη Μεδίνα. Όταν ήταν έξω από την κωμόπολη που λέγεται Κιμπά', της είπε: «Ο άνδρας σου βρίσκεται σ' αυτήν την κωμόπολη. Μπες, λοιπόν, σ' αυτή, με την ευλογία του Αλλάχ.». Έπειτα την άφησε και επέστρεψε στη Μέκκα.

2. Ο Σουχάιμπ ο Βυζαντινός, ο οποίος όταν ήθελε να μεταναστεύσει, τότε οι άπιστοι των Κουράις του είπαν: «Ήρθες σ' εμάς ως ένα τίποτα, κι έπειτα τα πλούτη σου αυξήθηκαν μαζί μας. Και έφτασες στη θέση όπου έφτασες. Τώρα θες να φύγεις με τα πλούτη σου και με τη ζωή σου; Μα τον Αλλάχ, αυτό δε θα γίνει ποτέ.». Τότε ο Σουχάιμπ τούς είπε: «Αν σας αφήσω τα πλούτη μου θα με αφήσετε;» Είπαν: «Ναι.». Εκείνος είπε: «Τότε, σας αφήνω όλα τα πλούτη μου.». Όταν έφτασαν στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) τα λόγια του Σουχάιμπ, είπε: «Κέρδισε ο Σουχάιμπ, κέρδισε ο Σουχάιμπ.»

3. Ο 'Ούμαρ μπιν Αλ-Χαττάμπ, ο Αγιάς μπιν Άμπι Ραμπί'α και ο Χισάμ μπιν Αλ-'Ας μπιν Ουά'ιλ συμφώνησαν να συναντηθούν το πρωί σε ένα σημείο που λέγεται Ατ-Τανάντουμπ και από εκεί να φύγουν για τη Μεδίνα. Έτσι, ο 'Ούμαρ συναντήθηκε με τον Αγιάς, μα ο Χισάμ παρεμποδίστηκε από την οικογένειά του. Και όταν έφτασαν στη Μεδίνα κι έμειναν στην κωμόπολη Κιμπά', ήρθε ο Άμπου Τζαχλ με τον αδελφό του, Αλ-Χάριθ, στον Αγιάς. Οι τρεις τους είχαν την ίδια μητέρα, την Ασμά' μινετ

Μουχαράμπα. Του είπαν: «Η μητέρα σου ορκίστηκε να μη βάλει στα μαλλιά της χτένα, και να μην καθίσει σε καμία σκιά μέχρι να σε δει.». Έτσι, ο Αγιάς τη λυπήθηκε. Τότε ο ‘Ούμαρ τού είπε: «Ω, Αγιάς, μα τον Αλλάχ, αυτοί δε θέλουν παρά να σε δελεάσουν μακριά από η θρησκεία σου. Πρόσεξέ τους, λοιπόν. Μα τον Αλλάχ, αν οι ψείρες βλάψουν την μητέρα σου, θα χτενίσει τα μαλλιά της, και αν η ζέστη της Μέκκα τη χτυπήσει, θα καθίσει στη σκιά.». Μα ο Αγιάς επέμεινε να φύγει μαζί τους για να δει τη μητέρα του. Τότε ο ‘Ούμαρ τού είπε: «Αν επιμένεις, τότε πάρε την καμήλα μου, που είναι πολύ γρήγορη, και μην κατέβεις από τη πλάτη της. Αν, λοιπόν, αισθανθείς οποιαδήποτε αμφιβολία γι’ αυτούς, τότε τρέξε.». Έτσι, ο Αγιάς έφυγε μαζί τους, και κατά τη διαδρομή τους ο Άμπου Τζαχλ τού είπε: «Ω, γιε της μητέρας μου! Μα τον Αλλάχ, αισθάνομαι ότι η καμήλα μου είναι πολύ σκληρή. Μου δίνεις τη δική σου;». Εκείνος είπε: «Ναι.». Όταν κατέβηκαν τον έπιασαν και τον έδεσαν, και μπήκαν στη Μέκκα με τον Αγιάς δεμένο, λέγοντας: «Ω, λαέ της Μέκκας, έτσι να κάνετε στους ανόητους μεταξύ σας, όπως κάναμε κι εμείς σ’ αυτόν τον ανόητο.».

Αυτά είναι τρία παραδείγματα για το τι έκαναν οι ειδωλολάτρες σε όποιον ήθελε να μεταναστεύσει. Παρ’ όλα αυτά, οι Μουσουλμάνοι έφυγαν διαδοχικά, και μετά από δύο μήνες και μερικές μέρες από τη δεύτερη υπόσχεση αφοσίωσης, δεν έμεινε στη Μέκκα κανένας Μουσουλμάνος, παρά μόνον ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) μαζί με τον Άμπου Μπακρ και τον ‘Αλι, και όποιον τον είχαν κρατήσει

οι ειδωλολάτρες παρά τη θέλησή του. Έτσι, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) έμεινε περιμένοντας την εντολή από τον Αλλάχ για το πότε να φύγει.

Στον Οίκο του Αν-Νάντουα (Η βουλή των Κουράις)

Όταν οι ειδωλολάτρες είδαν ότι οι Σύντροφοι του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ) έφυγαν και πήραν μαζί τους τα παιδιά τους, τα ζώα τους και τις περιουσίες τους στις δύο φυλές Αλ-Άους και Αλ-Χάζρατζ της Μεδίνας, λυπήθηκαν πολύ και έπεσαν σε μεγάλη ανησυχία, επειδή μπροστά τους εμφανίστηκε ένας μεγάλος κίνδυνος, ο οποίος άρχισε να απειλεί την ειδωλολατρική και οικονομική κοινωνία τους. Γνώριζαν τον χαρακτήρα και την επιρροή που ασκούσε ο Μωχάμμαντ (ﷺ), καθώς και την τελειότητα της ηγεσίας και της καθοδήγησής του, και γνώριζαν την προσωπικότητα των Συντρόφων του, που ήταν θαρραλέα και σταθερή. Γνώριζαν επίσης τον χαρακτήρα των λογικών ανθρώπων των φυλών Αλ-Άους και Αλ-Χάζρατζ και τη δύναμή τους και την τάση για συμφιλίωση και καλοσύνη των ηγετών τους, καθώς και τη στρατηγική θέση της Μεδίνα, αφού τα караβάνια που έρχονταν από την Υεμένη προς τη Συρία περνούσαν από εκεί, ενώ οι κάτοικοι της Μέκκα είχαν εμπορική σχέση με τη Συρία, περίπου 250 χιλιάδων χρυσών δηναρίων κάθε χρόνο. Έτσι, οι Κουράις κατάλαβαν το μεγάλο κίνδυνο που θα υπήρχε αν το Ισλαμικό Κάλεσμα έβρισκε έδρα στη Μεδίνα, και αν είχαν εναντίον τους τους κατοίκους της

Μεδίνα. Γι' αυτό οι Κουράις άρχισαν να αναζητούν το καλύτερο μέσο για να απομακρύνουν αυτόν τον κίνδυνο, του οποίου η μοναδική πηγή ήταν αυτός που κουβαλούσε το λάβαρο του Ισλαμικού Καλέσματος, τον Μωχάμμαντ (ﷺ).

Την Πέμπτη, 26 του μήνα Σάφαρ, κατά το 14^ο έτος της Αποστολής του Προφήτη (ﷺ) δηλαδή τη 10η Σεπτεμβρίου του έτους 622 μ.Χ., δηλαδή μετά από δύομισι μήνες από τη δεύτερη υπόσχεση αφοσίωσης του Αλ-΄Ακαμπα, η βουλή της Μέκκας (Οίκος του Αν-Νάντουα) συγκάλεσε τη σημαντικότερη συνέλευση στην ιστορία της. Σ' αυτήν τη συνέλευση ήρθαν όλοι οι αντιπρόσωποι των φυλών των Κουράις για να διαβουλευτούν και να βρουν ένα σχέδιο, το οποίο θα σταματούσε γρήγορα αυτόν που κρατούσε το λάβαρο του Ισλαμικού Καλέσματος, τον Μωχάμμαντ (ﷺ). Κάποιοι από τους αντιπροσώπους της συνέλευσης ήταν:

1. Ο Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ, αντιπρόσωπος της φυλής Μπάνι Μαχζούμ,

2,3,4. Ο Τζουμπάιρ μπιν Μούτ'ιμ, ο Του'άιμα μπιν 'Ουντάι και ο Αλ- Χάριθ μπιν 'Αμιρ, αντιπρόσωποι της φυλής Μπάνι Νάουφαλ μπιν 'Αμπντ Μανάφ,

5,6,7. Ο Σάιμπα και ο 'Ούτμπα, γιοι του Ραμπί'α, και ο Άμπου Σουφυάν μπιν Χαρμπ, αντιπρόσωποι της φυλής Μπάνι 'Αμπντ Σαμς μπιν 'Αμπντ Μανάφ,

8. Ο Αν Ναντρ μπιν Αλ-Χάριθ, αντιπρόσωπος της φυλής Μπάνι ‘Αμπτ Αντ-Νταρ,

9,10,11. Ο Άμπου Αλ-Μπαχτάρι μπιν Χισάμ, ο Ζάμ‘α μπιν Αλ-Άσουαντ και ο Χακίμ μπιν Χιζάμ, αντιπρόσωποι της φυλής Μπάνι Άσαντ μπιν ‘Αμπτ Αλ-‘Ούζζα,

12,13. Ο Νουμπάιχ και ο Μουνάμπαχ, οι γιοι του Αλ-Χατζάτζ, αντιπρόσωποι της φυλής Μπάνι Σαχμ,

14. Ο Ουμμάγια μπιν Χάλαφ, αντιπρόσωπος της φυλής Μπάνι Τζούμαχ.

Όταν οι αντιπρόσωποι έφτασαν στον Οίκο του Αν-Νάντουα εμφανίστηκε μπροστά στην είσοδο ο Σατανάς (Ιμπλίσ), με τη μορφή ενός αξιόπιστου ηλικιωμένου άνδρα, φορώντας ένα χοντρό ένδυμα, και του είπαν: «Ποιος είστε, κύριε;». Εκείνος απάντησε: «Είμαι από τους κατοίκους του Ναζντ. Άκουσα αυτό που ετοιμάζετε και ήρθα για να ακούσω τι θα πείτε και ίσως να σας δώσω μια καλή γνώμη και συμβουλή.». Εκείνοι του είπαν, «Εντάξει, ελάτε μαζί μας.».

Η συζήτηση της βουλής και η ομοφωνία στο να σκοτώσουν τον Προφήτη (ﷺ)

Αφού ήρθαν όλοι, άρχισε η διαβούλευση και διατυπώθηκαν πολλές προτάσεις. Η διαβούλευση κράτησε για πολλή ώρα. Ο Άμπουλ Άσουαντ είπε: «Να τον

εξορίσουμε από τη χώρα μας και να μη μας απασχολεί πού θα πάει, και έτσι να λύσουμε το πρόβλημά μας και να επιστρέψει η ησυχία ανάμεσά μας.» Τότε ο Σατανάς είπε: «Όχι, μα τον Αλλάχ, δεν είναι σωστή αυτή η πρόταση. Δεν είδατε την ευγλωττία του, την ομορφιά των επιχειρημάτων του και την επιρροή του στις καρδιές των ανθρώπων; Μα τον Αλλάχ, αν κάνετε αυτό, δε θα είστε ασφαλείς από το να μείνει σε μία φυλή των Αράβων και στη συνέχεια να τους στρέψει εναντίον σας, και να σας κάνει ό,τι θέλει. Εξετάστε κάποια άλλη λύση, εκτός από αυτή.» Τότε ο Άμπου Αλ-Μπουχτάρι είπε: «Να τον φυλακίσετε και να τον κλείσετε με σιδερένια πόρτα. Έτσι θα πάθει σαν αυτά που έπαθαν οι ποιητές πριν απ' αυτόν, ο Ζουχάιρ και ο Αν-Νάμπιγα, που πέθαναν στη φυλακή.» Τότε ο Σατανάς είπε: «Όχι, μα τον Αλλάχ, δεν είναι αυτή η σωστή λύση. Αν τον φυλακίσετε, όπως λέτε, η είδηση γι' αυτόν θα βγει από την κλεισμένη πόρτα και θα φτάσει στους Συντρόφους του, κι έτσι εκείνοι θα σπεύσουν σε σας για να τον απελευθερώσουν από τα χέρια σας. Και δε θα σας αφήσουν, μέχρι να σας νικήσουν. Εξετάστε άλλη λύση, πέρα από αυτή.» Αφού η βουλή αρνήθηκε αυτές τις δύο προτάσεις εμφανίστηκε άλλη κακόβουλη πρόταση, στην οποία όλοι συμφώνησαν. Η πρόταση προερχόταν από το μεγαλύτερο αμαρτωλό της Μέκκας, τον Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ. Είπε: «Μα τον Αλλάχ, έχω μια πρόταση σχετικά μ' αυτόν, την οποία δε βλέπω να έχετε σκεφτεί μέχρι στιγμής.» Οι άλλοι τού είπαν: «Και ποια είναι αυτή, ω, Αμπά Αλ-Χάκαμ;» Είπε: «Βλέπω το να πάρουμε από κάθε φυλή έναν δυνατό νεαρό, έπειτα να

δώσουμε σε καθέναν από αυτούς ένα κοφτερό σπαθί, και αυτοί τελικά να συγκεντρωθούν γύρω από το Μωχάμμαντ και να του επιφέρουν όλοι μαζί ένα χτύπημα. Έτσι, να τον σκοτώσουν και εμείς να ελευθερωθούμε από αυτόν. Επειδή, αν το κάνουν έτσι, τότε το αίμα του θα χαθεί ανάμεσα σε όλες τις φυλές (δε θα υπάρχει συγκεκριμένος άνθρωπος για να κατηγορηθεί για το φόνο του). Έτσι, η οικογένεια του Μωχάμμαντ, η φυλή του Μπάνου Αμπντ Μανάφ, δε θα αντέξουν να πολεμήσουν όλες τις φυλές ταυτόχρονα, και έτσι θα δεχτούν να πάρουν το φόρο αίματος (δηλ. χρήματα).». Τότε ο Σατανάς είπε: «Η καλύτερη πρόταση είναι η πρόταση αυτού του άνδρα. Και δεν υπάρχει άλλη πρόταση εκτός από αυτήν.». Όλη, λοιπόν, η βουλή της Μέκκας συμφώνησε σε αυτήν την κακόβουλη πρόταση.

Η Μετανάστευση του Προφήτη (ﷺ)

Μεταξύ του σχεδίου των Κουράις και του σχεδίου του Αλλάχ του Μέγα

Από τις ιδιότητες μιας τέτοιας συγκέντρωσης ήταν το να γίνει σε πλήρη μυστικότητα και οι παρόντες να μη φαίνεται να κάνουν τίποτα που να αντιτίθεται στις συνήθειές τους, ώστε να μην υποψιαστεί κανείς τη συνωμοσία και τον κίνδυνο που επέρχετο. Αυτή ήταν η πανούργα συνωμοσία των Κουράις, μα ήταν εναντίον του Αλλάχ, του Μέγα. Κι έτσι, ο Αλλάχ τούς απογοήτευσε. Ο Αλλάχ έστειλε τον

Γαβριήλ στον Προφήτη (ﷺ) ώστε να τον ενημερώσει για τη συνωμοσία των Κουράις και για το ότι ο Αλλάχ τού επέτρεψε να μεταναστεύσει από τη Μέκκα. Επίσης, ο Αλλάχ είχε ορίσει την ώρα της μετανάστευσής του και του αποκάλυψε το σχέδιο που έπρεπε να εκτελέσει λέγοντας: «Μην κοιμηθείς σήμερα στο κρεβάτι σου.».

Η Αϊσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) ανέφερε ότι ο Προφήτης (ﷺ) πήγε στο σπίτι του πατέρα της, Άμπι Μπακρ κατά το μεσημέρι, ώρα που δεν ήταν συνηθισμένο να πηγαίνει, και ότι ο Άμπου Μπακρ, όταν έμαθε ότι ο Προφήτης (ﷺ) είναι έξω, είπε: «Μα τον Αλλάχ! Δεν θα ερχόταν τέτοια ώρα, παρά αν γινόταν κάτι σημαντικό.» Κι έτσι τον υποδέχθηκε, και ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: «Μου επιτρέπη να μεταναστεύσω.» Τότε ο Άμπου Μπακρ τού είπε: «(Ζητώ) να σε συντροφεύσω, ω Αγγελιαφόρε του Αλλάχ.» Ο Προφήτης (ﷺ) τού απάντησε: «Ναι.» Έτσι, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ είπε το σχέδιο της μετανάστευσης στον Άμπου Μπακρ, κι έπειτα γύρισε στο σπίτι του, περιμένοντας να έρθει η νύχτα. Συνέχισε τις καθημερινές ασχολίες του, έτσι ώστε να μην αισθανθεί κανείς ότι προετοιμαζόταν να μεταναστεύσει.

Περικύκλωση του σπιτιού του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ)

Όσον αφορά τους εγκληματίες των Κουράις που σχεδίασαν αυτήν τη συνωμοσία, πέρασαν την ημέρα εκείνη

προετοιμάζοντας με μυστικότητα το σχέδιό τους. Έτσι, διάλεξαν έντεκα άνδρες για να το εκτελέσουν. Αυτοί ήταν:

1. Ο Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ
2. Ο Αλ- Χάκαμ μπιν Άμπι Αλ-Ας
3. Ο Ούκμπα μπιν Άμπι Μωαΐτ
4. Ο Αν-Ναντρ μπιν Αλ-Χάριθ
5. Ο Ουμμάγια μπιν Χάλαφ
6. Ο Ζάμα μπιν Αλ-Άσουαντ
7. Ο Τουάιμα μπιν Αντέι
8. Ο Άμπου Λάχαμπ
9. Ο Ουμπάι μπιν Χάλαφ
10. Ο Νουμπάιχ μπιν Αλ-Χαντζάτζ
11. Ο Μουνάμπαχ μπιν Αλ-Χαντζάτζ

Ήταν από τις συνήθειες του Προφήτη (ﷺ) να κοιμάται στην αρχή της νύχτας μετά την προσευχή Αλ-Ίσα και μετέπειτα να βγαίνει κατά το μέσο της νύχτας προς τον Ιερό Οίκο, ώστε να τελεί εκεί τη νυχτερινή προσευχή. Μα ο Προφήτης (ﷺ) διέταξε τον Άλι (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτού) να κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα στο δικό του κρεβάτι, και τον ενημέρωσε ότι δε θα του συμβεί κανένα

κακό. Όταν ήρθε το σκοτάδι της νύχτας και απλώθηκε η ησυχία, και οι περισσότεροι άνθρωποι κοιμόντουσαν, τότε οι έντεκα προαναφερθέντες πήγαν κρυφά στο σπίτι του Προφήτη (ﷺ) και συγκεντρώθηκαν έξω από την πόρτα του, νομίζοντας ότι κοιμάται, περιμένοντας να εκτελέσουν το σχέδιό τους όταν θα έβγαινε. Μα παρ' όλο που οι ειδωλολάτρες ήταν έξω από το σπίτι του Προφήτη (ﷺ) σε πλήρη εγρήγορση, περιμένοντας την ώρα μηδέν, η συνωμοσία τους απέτυχε. Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ βγήκε από το σπίτι του διεισδύοντας στην παράταξή τους πετώντας άμμο πάνω από τα κεφάλια τους, απαγγέλοντας:

﴿ Και Κάναμε μπροστά τους φράγμα και από πίσω τους φράγμα, κι έτσι τους Καλύψαμε, κι έτσι δε βλέπουν. ﴾
(Ιερό Κοράνιο 36:9)

Έτσι, ο Αλλάχ εμπόδισε την όρασή τους από το να τον δουν. Και δεν έμεινε κανείς από αυτούς χωρίς να έχει άμμο πάνω από το κεφάλι του. Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ πήγε στο σπίτι του Άμπου Μπακρ και έφυγαν μαζί, καταφεύγοντας στη σπηλιά Θάουρ, που βρίσκεται (νότια) στο δρόμο προς την Υεμένη. Κι έτσι οι ειδωλολάτρες παρέμειναν έξω από το σπίτι του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ, ακόμα περιμένοντας την ώρα μηδέν, μα πριν να έρθει η ώρα, εμφανίστηκε σ' αυτούς η αποτυχία και η απογοήτευση, αφού ένας άνδρας πέρασε απ' αυτούς, και όταν τους είδε έξω από την πόρτα του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ (ﷺ) τούς είπε: «Τι περιμένετε;». Είπαν: «Τον Μωχάμμαντ.». Εκείνος

τους είπε: «Μα τον Αλλάχ, πέρασε ανάμεσά σας και έφυγε.». Εκείνοι είπαν: «Μα τον Αλλάχ, δεν τον είδαμε!». Και άρχισαν να ξεσκονίζουν την άμμο από τα κεφάλια τους. Στη συνέχεια, άρχισαν να κρυφοκοιτάζουν από την πόρτα, και είδαν κάποιον να κοιμάται. Είπαν: «Μα τον Αλλάχ! Αυτός είναι ο Μωχάμμαντ. Κοιμάται!». Έτσι, παρέμειναν κι άλλο στη θέση τους, μέχρι που ο Άλι σηκώθηκε από το κρεβάτι και έπεσε στα χέρια τους. Τον ρώτησαν για τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ, μα εκείνος απάντησε: «Δεν ξέρω πού είναι.».

Από το σπίτι προς τη σπηλιά

Ο Προφήτης (ﷺ) αναχώρησε από το σπίτι του κατά τη νύχτα της 27^{ης} του μήνα Σάφαρ, το 14^ο έτος της Αποστολής του, και κατέφυγε προς το σπίτι του συντρόφου του, Άμπου Μπακρ. Έφυγαν από την πίσω πόρτα και έφυγαν γρήγορα από τη Μέκκα πριν έρθει η αυγή. Αφού ο Προφήτης (ﷺ) γνώριζε ότι οι Κουράις θα σπεύσουν για να τον κυνηγήσουν, και ότι ο πρώτος δρόμος που θα έψαχναν ήταν ο κεντρικός δρόμος προς τη Μεδίνα, στα βόρεια, πήρε τον αντίθετο δρόμο, που κατευθυνόταν νότια προς την Υεμένη. Προχώρησε οκτώ χιλιόμετρα, μέχρι που έφτασε σε ένα βουνό, με το όνομα Θάουρ, το οποίο ήταν ένα ψηλό βουνό με ανώμαλο δρόμο, και η ανάβασή του ήταν δύσκολη, αφού είχε πολλούς βράχους. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) ανέβηκε μέχρι που έφτασε στη σπηλιά που βρίσκεται στην κορυφή του, η οποία ήταν γνωστή με το όνομα «Σπηλιά του Θάουρ».

Όταν έφτασαν στη σπηλιά, τότε ο Άμπου Μπακρ είπε στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ: «Μα τον Αλλάχ, δε θα μεις, μέχρι να μπω πρώτος εγώ, έτσι ώστε αν έχει κάτι (επικίνδυνο) να βλάψει εμένα και όχι εσένα.». Έτσι, ο Άμπου Μπακρ μπήκε στη σπηλιά και βρήκε μέσα της μία σχισμή. Έβαλε το ένδυμά του για να κλείσει τη σχισμή. Βρήκε ακόμα δύο μικρές σχισμές, και τις έκλεισε με τα πόδια του. Έπειτα είπε στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ: «Μπες.». Τότε ο Προφήτης (ﷺ) μπήκε και κοιμήθηκε, στηρίζοντας το κεφάλι του στο πόδι του Άμπου Μπακρ. Μα κάτι τσίμπησε το πόδι του Άμπου Μπακρ από τη σχισμή. Ωστόσο, εκείνος δεν κινήθηκε ώστε να μην το αντιληφθεί ο Προφήτης (ﷺ). Όμως, ένα δάκρυ του έπεσε στο κεφάλι του Προφήτη (ﷺ). Τότε ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Τι σου συνέβη, ω, Άμπου Μπακρ;». Εκείνος τού είπε: «Κάτι με τσίμπησε, ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ.». Μα ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ έφτυσε στο τσίμπημα στο πόδι του Άμπου Μπακρ, κι έτσι το τσίμπημα έφυγε.

Έμειναν στη σπηλιά τρεις νύχτες: τη νύχτα της Παρασκευής, του Σαββάτου και της Κυριακής. Ο Άμπου-Αλλάχ, γιος του Άμπου Μπακρ έμενε μαζί τους τη νύχτα, ενώ την ημέρα έμενε στη Μέκκα με τους Κουράις, ώστε αν άκουγε κάτι που συνωμοτούσαν, να πληροφορούσε τον Προφήτη (ﷺ) γι' αυτό. Ο Άμιρ μπιν Φουχάιρα, ο υπηρέτης του Άμπου Μπακρ, βοσκούσε πρόβατα προς την κατεύθυνσή τους, ώστε να εξαφανίσει τα ίχνη αυτών και του Άμπου Αλλάχ.

Όσον αφορά τους Κουράις, οι οποίοι όταν αντιλήφθηκαν ότι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) ξέφυγε από εκείνη τη συνωμοσία τρελάθηκαν, το πρώτο που έκαναν ήταν να χτυπήσουν τον Άλι και να τον παρασύρουν προς τον Ιερό Οίκο, όπου τον φυλάκισαν για κάποια ώρα, μήπως και τους πει κάτι για τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ). Μα αφού δεν μπορούσαν να πάρουν καμία πληροφορία από τον Άλι, τότε πήγαν στο σπίτι του Άμπου Μπακρ. Η Ασμά', κόρη του Άμπου Μπακρ, άνοιξε την πόρτα, κι εκείνοι της είπαν: «Πού είναι ο πατέρας σου;». Αυτή είπε: «Δεν ξέρω.». Τότε ο Άμπου Τζαχλ σήκωσε το χέρι του και της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι, από το οποίο έπεσε το σκουλαρίκι από το αυτί της.

Έτσι, οι Κουράις αποφάσισαν σε μια έκτακτη συνεδρίαση να χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα που θα μπορούσαν για να πιάσουν τον Προφήτη (ﷺ). Έτσι, τοποθέτησαν οπλισμένους άνδρες σε όλους τους δρόμους έξω από τη Μέκκα, προς όλες τις κατευθύνσεις. Επίσης, όρισαν μεγάλη αμοιβή, αξίας εκατό καμήλων, για όποιον πιάσει τον Προφήτη (ﷺ) και άλλων εκατό για όποιον πιάσει τον Άμπου Μπακρ, ζωντανούς ή νεκρούς. Έτσι, καρβαλάρηδες και ιχνηλάτες έσπευσαν με ζήλο, αναζητώντας τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ). Εξαπλώθηκαν παντού, και στα βουνά και στις κοιλάδες, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Έφτασαν ακόμα και στην είσοδο της σπηλιάς του Θάουρ, μα ο Αλλάχ τούς έκανε να μην τους βλέπουν. Ο Άνας ανέφερε ότι ο Άμπου Μπακρ είπε: «Ήμουν με τον Προφήτη (ﷺ)

μέσα στη σπηλιά, και σήκωσα το κεφάλι μου, και είδα τα πόδια των ειδωλολατρών. Είπα: ‘Ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ! Αν κάποιος από αυτούς κοιτάξει κάτω, θα μας δει.’ Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) μου είπε: ‘Ω, Άμπα Μπακρ! Τι νομίζεις για δύο (ανθρώπους) που ο Αλλάχ είναι ο Τρίτος (στη συντροφιά) τους;’».

Και αυτό ήταν ένα θαύμα από τον Προφήτη (ﷺ), που του χορήγησε ο Αλλάχ, αφού οι ειδωλολάτρες ήταν λίγα βήματα μακριά τους, κι όμως δεν τους είδαν.

Αναχώρηση για τη Μεδίνα

Μετά από τρεις ημέρες αναζήτησης χωρίς αποτέλεσμα, η φωτιά της αναζήτησης άρχισε να ηρεμεί και οι διαδικασίες της αναζήτησης άρχισαν να σταματούν. Τότε ο Προφήτης (ﷺ) ετοιμάστηκε μαζί με το σύντροφό του να φύγουν από τη σπηλιά προχωρώντας προς τη Μεδίνα. Προσέλαβαν έναν άνδρα με το όνομα ‘Άμπντ Αλλάχ μπιν Ουράικιτ Αλ-Λέθι, ο οποίος ήταν καλός γνώστης των δρόμων. Παρ’ όλο που ήταν στη θρησκεία των Κουράις, του εμπιστεύτηκαν το μυστικό τους και άφησαν γι’ αυτόν τις δύο καμήλες τους, κανονίζοντας συνάντηση μαζί του έξω από τη σπηλιά, μαζί με τις δύο καμήλες, μετά από τρεις νύχτες. Όταν ήρθε η νύχτα της Δευτέρας, κατά το μήνα Ραμπί‘ Αλ-Άουαλ, ο ‘Άμπντ Αλλάχ μπιν Ουράικιτ πήγε μαζί με τις δύο καμήλες στη σπηλιά για να τους βρει. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) και ο Άμπου Μπακρ, μαζί με τον Άμιρ μπιν Φουχάιρα, πήγαν μαζί

με τον ‘Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουράικιτ προς τη Μεδίνα, παίρνοντας τον παράκτιο δρόμο.

Μερικά περιστατικά κατά τη διαδρομή

1. Ο Άμπου Μπακρ ήταν ένας πολύ γνωστός άνθρωπος, ενώ ο Προφήτης (ﷺ) ήταν ένας νεαρός που δεν τον ήξεραν πολλοί. Ο Άμπου Μπακρ συνήθιζε, όταν κάποιος τον ρωτούσε κατά τη διαδρομή, ποιος είναι αυτός ο άνδρας που ήταν μαζί του, να απαντά: «Ένας άνδρας που με καθοδηγεί στο δρόμο.». Έτσι, αυτοί που ρωτούσαν νόμιζαν ότι εννοεί κυριολεκτικά το δρόμο, ενώ ο Άμπου Μπακρ εννοούσε το Δρόμο του καλού.

2. Κατά τη δεύτερη ημέρα, ο Προφήτης (ﷺ) πέρασε από τη σκηνή της Ουμμ Μά’μπαντ Αλ-Χουζα’εία, η οποία βρισκόταν 130 χιλιόμετρα από τη Μέκκα. Ο Προφήτης (ﷺ) τη ρώτησε: «Έχεις κάτι να μας προσφέρεις;». Εκείνη είπε: «Δεν έχουμε, παρά μόνο αυτό το πρόβατο, που έμεινε πίσω από τη βοσκή, γιατί ήταν εξαντλημένο.». Τότε, ο Προφήτης τη ρώτησε: «Έχει γάλα;». Η Ουμμ Μά’μπαντ τού απάντησε: «Είναι πολύ εξαντλημένο για να κάνει κάτι τέτοιο.». Ο Προφήτης (ﷺ) τής είπε: «Μου επιτρέπεις να την αρμέξω;». Εκείνη απάντησε: «Ναι, αν βλέπεις ότι μπορεί να βγάλει γάλα, άρμεξέ την.». Τότε ο Προφήτης (ﷺ) πέρασε το χέρι του στο στήθος του προβάτου, λέγοντας: «Στο όνομα του Αλλάχ.» και έκανε επίκληση. Τότε άρχισε να βγάζει γάλα, μέχρι που ο αφρός του γάλακτος έφτασε στην κορυφή του κουβά. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) έδωσε στην Ουμμ Μά’μπαντ

να πει, μέχρι που χόρτασε. Έπειτα έδωσε στους συντρόφους του, μέχρι που χόρτασαν. Στο τέλος ήπια και ο ίδιος, και στη συνέχεια άρμεξε ξανά το πρόβατο, μέχρι που γέμισε τον κουβά. Στη συνέχεια αναχώρησαν από εκείνο το μέρος. Όταν ήρθε ο άνδρας της, ο Άμπου Μά'μπαντ, μαζί με αδύνατα πρόβατα, καθώς η περιοχή δεν ήταν πολύ γόνιμη, και είδε το γάλα, εξεπλάγη και τη ρώτησε: «Από πού έφερρες αυτό το γάλα, αφού το πρόβατο που ήταν στο σπίτι δε μπορεί να βγάλει γάλα;». Εκείνη είπια: «Μα τον Αλλάχ! Πέρασε από εμάς ένας ευλογημένος άνδρας, που η ομιλία του ήταν (τάδε) και η περιγραφή του ήταν (τάδε).» Τότε ο άνδρας της είπια: «Μα τον Αλλάχ, φαίνεται ότι είναι αυτός που ψάχνουν οι Κουράις. Περιγράψέ μου, ω, Ουμμ Μά'μπαντ.». Τότε εκείνη άρχισα να τον περιγράφω με μια πανέμορφη περιγραφή, την οποία θα αναφέρουμε στο τέλος του βιβλίου. Τότε ο Άμπου Μά'μπαντ είπια: «Μα τον Αλλάχ! Αυτός είναι που ψάχνουν οι Κουράις! Πολύ θα ήθελα να τον συντροφεύσω, και θα το κάνω αν μπορέσω.».

3. Ο Σουράκα μπιν Μάλικ ανέφερε: «Ενώ καθόμουν σε μία παρέα από τη φυλή Μπάνι Μούντλατζ, ένας άνδρας ήρθε σε μας και είπια: 'Ω, Σουράκα, είδα κάποιους ανθρώπους κοντά στην ακτή. Νομίζω ότι είναι ο Μωχάμματ και οι σύντροφοί του.'. Τότε κατάλαβα ότι ήταν αυτοί, αλλά είπια ότι δεν είναι αυτοί, μα κάποιοι άλλοι άνδρες, που τους ξέρουμε και είχαν φύγει προς εκείνη την κατεύθυνση (ώστε να λάβω εγώ την αμοιβή). Έτσι, έμεινα για μία ώρα με την παρέα εκείνη, και στη συνέχεια πήγα στο

σπίτι μου, και πήρα το άλογο και το δόρυ μου, ενώ στη συνέχεια έσπευσα προς αυτούς. Όταν κόντεψα να τους πλησιάσω, το άλογό μου σκόνταψε και έπεσα. Στη συνέχεια σηκώθηκα και ανέβηκα ξανά στο άλογό μου, κατευθυνόμενος προς αυτούς, μέχρι που άκουσα την απαγγελία του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ, ο οποίος προχωρούσε κοιτάζοντας ευθεία, ενώ ο Άμπου Μπακρ κοιτούσε συχνά δεξιά και αριστερά. Μα το άλογό μου άρχισε να πέφτει στα γόνατά του, και εγώ το χτύπησα για να σηκωθεί. Τότε φώναξα στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ ζητώντας ασφάλεια. Έτσι, αυτοί σταμάτησαν και ανέβηκα στο άλογό μου, μέχρι που έφτασα σ' αυτούς. Έτσι, πείστηκα μέσα μου, μετά από αυτά που είδα, ότι το θέμα του Μωχάμμαντ θα υπερίσχυε. Είπα στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ: 'Ο λαός σου όρισε αμοιβή για όποιον σε πιάσει.', και τον ενημέρωσα για ό,τι σχεδιάζουν οι Κουράις. Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ είπε: 'Κράτα μυστική την τοποθεσία μας.'. Τότε του ζήτησα να υπογράψει για μένα υπόσχεση ασφάλειας. Ο Προφήτης διέταξε τον Άμιρ μπιν Φουχάιρα να τη γράψει για μένα.».

4. Κατά τη διαδρομή ο Προφήτης (ﷺ) συνάντησε τον Μπουράιντα μπιν Αλ-Χουσάμπ Αλ-Ασλάμι, με τον οποίον ήταν μαζί ογδόντα οικογένειες. Έτσι, όλοι τους ασπάστηκαν το Ισλάμ και προσευχήθηκαν πίσω από τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) την προσευχή Αλ-Ίσα. Ο Μπουράιντα έμεινε στην πόλη του και πήγε στη συντροφιά του Αγγελιαφόρου του Αλλάχ μετά από τη μάχη του Ούχουντ.

Η άφιξη στην Κιμπά'

Κατά τη Δευτέρα, την 8η του μήνα Ραμπί' Αλ-Αουαλ, το 14ο έτος της Αποστολής, δηλαδή την 23η Σεπτεμβρίου του 622 μ.Χ. ο Προφήτης (ﷺ) έφτασε στην κωμόπολη Κιμπά'. Όταν οι Μουσουλμάνοι της Μεδίνας άκουσαν ότι ο Προφήτης (ﷺ) έφυγε από τη Μέκκα, έβγαιναν κάθε μέρα στην περιοχή Αλ-Χάρρα, για να τον υποδεχτούν εκεί. Την ημέρα που έφτασε ο Προφήτης (ﷺ), αφού έφυγαν οι Μουσουλμάνοι της Μεδίνας προς τα σπίτια τους, ένας Εβραίος από τους κατοίκους της Μεδίνας είδε τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) και τους Συντρόφους του να έρχονται. Τότε, αυτός ο Εβραίός φώναξε με όλη του τη δύναμη: «Ω, Άραβες! Ήλθε αυτός που περιμένατε.». Τότε οι Μουσουλμάνοι της Μεδίνα από τη χαρά τους φώναζαν δυνατά και συνεχόμενα: «Αλλάχ Άκμπαρ», που σημαίνει «Ο Αλλάχ είναι ο Μέγας,» και έσπευδαν για να τον υποδεχτούν. Τον περικύκλωσαν ενώ εκείνος ήταν καλυμμένος με ηρεμία, και λάμβανε αποκάλυψη από τον Αλλάχ.

Εκείνη την ημέρα όλη η Μεδίνα έσπευσε να υποδεχτεί τον Προφήτη (ﷺ). Ήταν μία μέρα που σαν αυτή δεν είχε ξαναυπάρξει στην ιστορία της Μεδίνα. Επίσης, οι Εβραίοι βεβαιώθηκαν από την πραγματοποίηση της προφητείας του Προφήτη Αβακούμ 3:3. «Ο Θεός έρχεται από τη Θαιμάν, και ο άγιος θα έλθει από το όρος Φαράν.» (Το όρος Φαράν βρίσκεται στην Μέκκα.)

Ο Προφήτης (ﷺ) έμεινε στο σπίτι του Καλθούμ μπιν Αλ-Χαντιμ. Όσον αφορά τον Άλι μπιν Άμπι Τάλιμπ, έμεινε στη Μέκκα για τρεις μέρες ακόμα, ώστε να επιστρέψει τα καταπιστεύματα που είχαν αφήσει στον Προφήτη (ﷺ), και μετέπειτα μετανάστευσε περπατώντας, μέχρι που έφτασε στην Κιμπά' και έμεινε στο σπίτι του Καλθούμ μπιν Αλ-Χαντιμ.

Ο Προφήτης (ﷺ) έμεινε στην Κιμπά' κάποιες μέρες, και έχτισε εκεί ένα τζαμί, που λέγεται το Τζαμί της Κιμπά', και τέλεσε τις προσευχές μέσα σ' αυτό. Αυτό ήταν το πρώτο Τζαμί που χτίστηκε μετά από την Αποστολή του Προφήτη (ﷺ). Στη συνέχεια, ο Αλλάχ διέταξε τον Αγγελιαφόρο Του να αναχωρήσει για στη Μεδίνα. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) πήρε τον Σύντροφό του, Άμπου Μπακρ, και επίσης έστειλε στους Μπάνι Αν-Ναγκάρ, οι οποίοι ήταν συγγενείς του από την πλευρά της μητέρας του, παράγγελμα να έρθουν μαζί του. Έτσι, πήγαν όλοι στη Μεδίνα.

Η είσοδος στη Μεδίνα

Ο Προφήτης (ﷺ) μπήκε την Παρασκευή στη Μεδίνα, η οποία μέχρι τότε λεγόταν Γιάθριμπ. Αλλά, μετά από τον ερχομό του Προφήτη (ﷺ) πήρε το όνομα «Μεδίνα (πόλη) του Προφήτη». Επρόκειτο για μια σπουδαία μέρα, όλα τα σπίτια και οι δρόμοι σείονταν από τις φωνές που δόξαζαν και εξυμνούσαν τον Αλλάχ, και επίσης οι κόρες της πόλης άρχισαν από την ευτυχία τους να τραγουδούν.

Παρ' όλο που οι κάτοικοι της Μεδίνας δεν ήταν πολύ πλούσιοι, ο καθένας τους επιθυμούσε να φιλοξενήσει στο σπίτι του τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ). Έτσι, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ δεν πέρασε από κανένα σπίτι χωρίς οι κάτοικοί του να πιάσουν τα χαλινάρια της καμήλας, λέγοντας στον Προφήτη (ﷺ): «Ελάτε σε μας, και θα σας προσφέρουμε όλα τα μέσα, και προστασία.». Μα εκείνος απαντούσε: «Αφήστε την (την καμήλα), γιατί έχει ήδη λάβει διαταγή.». Έτσι, η καμήλα προχωρούσε μέχρι που έφτασε στην τοποθεσία όπου σήμερα υπάρχει το Τζαμί του Προφήτη, όπου και γονάτισε. Μα ο Προφήτης (ﷺ) δεν κατέβηκε από αυτήν, μέχρι που σηκώθηκε ξανά, και προχώρησε λίγο ακόμα, μα έστρεψε και γύρισε πίσω στην πρώτη τοποθεσία, όπου γονάτισε ξανά. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) κατέβηκε από την καμήλα. Αυτό προερχόταν από τη βούληση του Αλλάχ να τιμήσει τους Μπάνι Αν-Ναγκάρ, συγγενείς του Προφήτη (ﷺ), επειδή η καμήλα γονάτισε στην περιοχή τους. Ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) είπε: «Ποιο σπίτι της οικογένειάς μου είναι πιο κοντά;». Τότε ο Άπου Αγιούμπ Αλ-Ανσάρι τού απάντησε: «Το δικό μου, ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ. Αυτό είναι το σπίτι μου και αυτή είναι η θύρα μου.». Μετά από κάποιες μέρες, η σύζυγος του Προφήτη (ﷺ), η Σάουντα, και οι δύο κόρες του, η Φάτιμα και η Ουμ Καλθούμ, όπως και ο Οσάμα μπιν Ζάιντ, η Ουμμ Άιμαν, ο Αμπντ Αλλάχ μπιν Άμπι Μπακρ, μαζί με τα παιδιά του Άμπου Μπακρ, ένα από τα οποία ήταν η Αϊσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτών), έφτασαν στη Μεδίνα. Μα η Ζάιναμπ (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) έμεινε

στο σπίτι του Άμπι Αλ-Ας, λόγω του ότι δεν της επέτρεψαν να φύγει, και μετανάστευσε μετά από τη μάχη του Μπαντρ.

Εδώ τελειώνει η αφήγηση ενός μέρους της ζωής του Προφήτη (ﷺ) μετά την Αποστολή του, της εποχής της Μέκκα. Τα ακόλουθα αποτελούν την αφήγηση της ζωής του κατά την εποχή της Μεδίνα.

Η εποχή της Μεδίνα

Η εποχή του Καλέσματος, του Τζιχάντ και της Επιτυχίας

Μπορούμε να χωρίσουμε την εποχή της Μεδίνας σε τρεις φάσεις:

1. Η φάση της ίδρυσης της Ισλαμικής κοινότητας.

Κατά τη φάση αυτή εγέρθηκαν δοκιμασίες και αναταραχές, προερχόμενες εκ των έσω. Επίσης, υπήρχαν και επιθέσεις των εχθρών από το εξωτερικό. Όλα αυτά σκοπό είχαν να καταστρέψουν τους Μουσουλμάνους και να αφανίσουν το Ισλαμικό Κάλεσμα από τις ρίζες του. Μα αυτή η φάση τελείωσε με νίκη των Μουσουλμάνων, και με το αποτέλεσμα να πάρουν τον έλεγχο της κατάστασης, αφού έκαναν τη συμφωνία της συμφιλίωσης της Αλ-Χουνταϊμπίγια, κατά το 6ο έτος μετά τη Μετανάστευση.

2. Η φάση της συμφιλίωσης με το μεγαλύτερο εχθρό.

Ο Προφήτης (ﷺ) έκανε εκεχειρία με τους ειδωλολάτρες της Μέκκας, ώστε να είναι ελεύθερος στο Κάλεσμα προς τους βασιλείς του κόσμου στο Ισλάμ και να διαλύσει όλες τις συνωμοσίες που γίνονταν στο εσωτερικό της Μεδίνας. Αυτή η φάση τελείωσε με τον Προφήτη (ﷺ) να επιστρέφει νικητής στη Μέκκα, κατά το 8ο έτος μετά τη Μετανάστευση.

3. Η φάση της υποδοχής των ομάδων.

Οι άνθρωποι άρχισαν να ασπάζονται τη θρησκεία του Αλλάχ σε μεγάλα πλήθη, και αυτή η φάση επεκτείνεται μέχρι το θάνατο του Προφήτη (ﷺ), κατά το μήνα Ραμπί‘ Αλ-Αουαλ, το 11ο έτος μετά τη Μετανάστευση.

Οι κάτοικοι της Μεδίνας και η κατάστασή τους κατά τη Μετανάστευση

Ως Μετανάστευση δεν εννοείται μόνο η διαφυγή από τους διωγμούς, αλλά εννοείται και η συνεργασία στο χτίσιμο μιας νέας κοινωνίας σε ένα ασφαλές μέρος, και γι’ αυτό έγινε υποχρεωτική σε κάθε Μουσουλμάνο που είχε τη δυνατότητα να μεταναστεύσει από τη Μέκκα το να συμμετάσχει στο χτίσιμο αυτής της νέας πατρίδας, και να σπεύσει να την προστατεύσει και να τη βελτιώσει. Ήταν αναμφισβήτητο ότι ο Προφήτης (ﷺ) ήταν ο ηγέτης και ο καθοδηγητής στο χτίσιμο αυτής της νέας κοινωνίας, και έτσι

όλα τα προβλήματα έπρεπε να τα λύσει αυτός. Ο Προφήτης (ﷺ) αντιμετώπισε τρεις κατηγορίες ανθρώπων στη Μεδίνα, με διαφορετικές συνθήκες η μία από την άλλη. Αυτές οι κατηγορίες ήταν:

1. Οι Σύντροφοί του
2. Οι ειδωλολάτρες που δεν είχαν ακόμα πιστέψει
3. Οι Εβραίοι

1. Η κατάσταση των Συντρόφων του Προφήτη (ﷺ) στη Μεδίνα ήταν διαφορετική από την κατάστασή τους στη Μέκκα, αφού στη Μέκκα, παρ' όλο που συμφωνούσαν σε έναν κοινό στόχο, ήταν διαχωρισμένοι σε διάφορα σπίτια, δεχόμενοι διωγμούς και ατίμωση, και δεν είχαν καμία εξουσία για να αποφασίσουν τίποτα, μα η εξουσία ήταν στο χέρι των εχθρών τους, των ειδωλολατρών. Έτσι, οι Μουσουλμάνοι δε μπορούσαν να χτίσουν στη Μέκκα μια νέα Ισλαμική κοινωνία, η οποία θα χρειαζόταν τα υλικά με τα οποία χτίζεται οποιαδήποτε κοινωνία σε όλον τον κόσμο. Γι' αυτό, βλέπουμε σε όλα τα κεφάλαια του Κορανίου, που αποκαλύφθηκαν κατά την εποχή της Μέκκας να αναφέρονται μόνον οι Ισλαμικές αρχές, όπως ο Μονοθεϊσμός, ο καλός ηθικός χαρακτήρας και η αγαθοεργία και η καλοσύνη, και η αποτροπή των αισχρών πράξεων. Αλλά στη Μεδίνα η κατάστασή τους ήταν διαφορετική, αφού οι Μουσουλμάνοι ήταν από την πρώτη τους μέρα στη Μεδίνα ελεύθεροι από διωγμούς και ατίμωση, και είχαν στα

χέρια τους εξουσία. Αυτό σημαίνει ότι είχε έλθει η ώρα να χτίσουν πολιτισμό, οικονομία, πολιτική ζωή, κράτος, και επίσης να φανερωθεί σ' αυτούς η διαφορά από τις επιτρεπτές και τις απαγορευμένες πράξεις, και οτιδήποτε άλλο από τα ζητήματα της ζωής. Δηλαδή είχε έλθει η ώρα οι Μουσουλμάνοι να γίνουν μια Ισλαμική κοινωνία, η οποία διαφοροποιείται εντελώς από την κοινωνία των ειδωλολατρών και από οποιαδήποτε άλλη κοινωνία στον κόσμο εκείνη την εποχή, και επίσης η κοινωνία αυτή να γίνει κέντρο του Ισλαμικού Καλέσματος, για το οποίο οι Μουσουλμάνοι είχαν δεχτεί βάσανα και διωγμούς για δέκα χρόνια. Επίσης, είναι φανερό ότι μια τέτοια κοινωνία δε θα μπορούσε να ιδρυθεί σε μία μέρα, ούτε σε ένα μήνα ή σε έναν χρόνο. Χρειαζόταν μεγάλο χρονικό διάστημα για να ολοκληρωθεί η νομοθεσία, η παιδεία, η εκπαίδευση και η πρακτική άσκηση. Ο Αλλάχ, ο Ύψιστος, έστειλε αυτήν τη νομοθεσία μέσω του Αγγελιαφόρου Του (ﷺ), ο οποίος ήταν ο αρμόδιος στο να καθοδηγήσει, να εκπαιδεύσει και να εξαγνίσει τους Μουσουλμάνους σύμφωνα μ' αυτήν την νομοθεσία.

﴿ Είναι Αυτός που έστειλε ανάμεσα στους αγράμματους (τους Άραβες που ούτε ήξεραν να διαβάσουν ούτε είχαν ένα ουράνιο βιβλίο από τον Αλλάχ) έναν Αγγελιαφόρο (τον Μωχάμμαντ) μέσα από τους ίδιους (και για όλους τους ανθρώπους), για να απαγγείλει σ' αυτούς τα Εδάφιά Του (δηλ. το Κοράνιο), να τους εξαγνίσει (από τη βρωμιά της απιστίας, και του πολυθεϊσμού, τις

διεφθαρμένες πεποιθήσεις και την ανηθικότητα), και να τους διδάξει το Βιβλίο *(το Κοράνιο, τους Ισλαμικούς νόμους και το Ισλαμικό Δίκαιο)* και τη σοφία *(δηλ. την Ασ-Σούννα: την Προφητική Παράδοση του Προφήτη Μωχάμμαντ)*. Και στ' αλήθεια, αυτοί πριν *(από την αποστολή του Μωχάμμαντ)* βρισκόνταν σε φανερή πλάνη 📖

(Ιερό Κοράνιο 62:2)

Επίσης, οι Σύντροφοι έσπευδαν να μάθουν από τον Προφήτη (ﷺ).

📖 **Και όταν απαγγέλλονται σ' αυτούς τα Εδάφια Του, τους αυξάνουν στην Πίστη.** 📖

(Ιερό Κοράνιο 8:2)

Και αυτό ήταν το μεγαλύτερο ζήτημα που αντιμετώπιζε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) ως προς τους Μουσουλμάνους, το οποίο ήταν ο μεγαλύτερος στόχος του Ισλαμικού Καλέσματος. Επίσης, είναι γνωστό ότι ένα τέτοιο ζήτημα δεν απαιτεί βιασύνη, αλλά χρειάζεται μεγάλο χρονικό διάστημα. Όμως, υπήρχαν και άλλα επείγοντα ζητήματα, που χρειάζονταν άμεση και σοφή λύση. Το πιο σημαντικό από αυτά ήταν το ότι οι Μουσουλμάνοι χωρίζονταν σε δύο κατηγορίες:

(α) Αυτοί που ήταν στη χώρα τους, στα σπίτια τους και στις περιουσίες τους, οι οποίοι ήταν οι Αλ-Ανσάρ, οι

κάτοικοι της Μεδίνας, και που είχαν ανάμεσά τους έχθρες από πολύ καιρό (αφού οι δύο φυλές τους, Αλ-Άους και Αλ-Χάζρατς, ήταν σε συνεχή πόλεμο μεταξύ τους).

(β) Αυτοί που δεν είχαν τίποτε απ' όλα αυτά, δηλαδή δεν είχαν ούτε σπίτια, ούτε περιουσίες, ούτε πατρίδα, ούτε εργασία για να ζήσουν. Αυτοί ήταν οι Μετανάστες, ο αριθμός των οποίων δεν ήταν μικρός, μα, αντίθετα, αυξανόταν μέρα με την ημέρα, με τη Μετανάστευση οποιουδήποτε πίστευε στον Αλλάχ και στον Αγγελιαφόρο Του, από τη Μέκκα στη Μεδίνα.

Επίσης, είναι γνωστό ότι η Μεδίνα δεν ήταν πολύ πλούσια, κι έτσι η οικονομία της έπαθε κρίση, αφού και κατ' αυτήν την κρίσιμη στιγμή, οι εχθροί του Ισλάμ προέβησαν σε οικονομικό αποκλεισμό της Μεδίνα.

2. Η δεύτερη κατηγορία είναι οι ειδωλολάτρες της Μεδίνας, οι οποίοι, αντίθετα με τους ειδωλολάτρες των Κουράις, δεν επιβάλλονταν πάνω στους Μουσουλμάνους. Επίσης, είχαν αμφιβολίες για τη θρησκεία των προγόνων τους και γι' αυτό δεν επεδείκνυαν έχθρα απέναντι στους Μουσουλμάνους και στο Ισλάμ. Εξάλλου, δεν πέρασε μεγάλο διάστημα, μέχρι που όλοι ασπάστηκαν το Ισλάμ και αφοσιώθηκαν στη θρησκεία του Αλλάχ. Όμως, μεταξύ τους υπήρχαν και λίγοι που αισθάνονταν εχθρικά απέναντι στον Προφήτη (ﷺ) και τους Μουσουλμάνους, μα δε μπορούσαν

να το δείξουν, και κατέφευγαν στο να τους δείχνουν στοργή και αγάπη, όπως ο Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουμπάι, ο οποίος συμφώνησαν και οι δύο φυλές να γίνει αρχηγός τους, μετά τον μεταξύ τους πόλεμο Μπωάθ. Πριν από αυτόν δε συμφωνούσαν ποτέ σε κανένα πρόσωπο για να γίνει αρχηγός και των δύο φυλών. Παραλίγο να γίνει βασιλιάς για τους κατοίκους της Μεδίνας, μα ο ερχομός του Προφήτη (ﷺ) οδήγησε το λαό του να στραφεί σ' εκείνον αντί του Αμπντ Αλλάχ. Γι' αυτόν το λόγο ο Αμπντ Αλλάχ θεωρούσε ότι ο Προφήτης (ﷺ) τού πήρε τη βασιλεία, κι έτσι έτρεφε μέσα του πολύ μεγάλη έχθρα εναντίον του Προφήτη (ﷺ). Μα όταν είδε ότι οι συνθήκες δεν τον βοηθούσαν στην ειδωλολατρία του, και ότι θα στερούταν την τιμή και τη δύναμη που είχε και τα συμφέροντά του, τότε έδειξε ότι ασπάστηκε το Ισλάμ μετά από τη μάχη Μπαντρ. Όμως, κρατούσε μέσα του την απιστία του, κι έτσι προσπαθούσε να συνωμοτήσει εναντίον του Προφήτη (ﷺ) και των Συντρόφων του με κάθε ευκαιρία. Επίσης, λάμβανε υποστήριξη στα σχέδιά του από κάποιους από τους φίλους του, οι οποίοι κρατούσαν κι αυτοί μέσα τους την απιστία τους. Ακόμα, πήραν κάποιους νεαρούς και κάποιους αφελείς Μουσουλμάνους ως μέσο για την εκτέλεση των συνωμοσιών τους, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι συμβαίνει κάποια συνωμοσία.

3. Η τρίτη κατηγορία ήταν οι Εβραίοι, οι οποίοι κατέφυγαν προς τη Μεδίνα και τις Αραβικές περιοχές μετά από διωγμούς που έλαβαν από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και από τους Ασσύριους. Έτσι, αφομοιώθηκαν με τους Άραβες, όσον αφορά την ενδυμασία, τη γλώσσα και τον πολιτισμό, μέχρι που και οι ίδιοι και οι φυλές τους πήραν αραβικά ονόματα. Ωστόσο, κρατούσαν πάντα την εθνική τους ταυτότητα, και ποτέ δε συγχωνεύτηκαν με τους Άραβες, μα πάντα υπερασπίζονταν την εθνικότητά τους και κοιτούσαν αφ' υψηλού τους Άραβες, ενώ θεωρούσαν ότι οι περιουσίες των Αράβων είναι επιτρεπτό να τις σφετεριστούν. Επίσης, δεν ήθελαν να μεταδώσουν τη θρησκεία τους και έβλεπαν τους εαυτούς τους ως κατόχους της γνώσης και της υπεροχής, και της πνευματικής ηγεσίας. Επίσης, ήταν έξυπνοι στο να κερδίσουν τα μέσα βιοπορισμού. Έτσι, κρατούσαν αποκλειστικά στα χέρια τους το εμπόριο των χουρμάδων, των σιτηρών, του αλκοόλ και των ενδυμάτων. Ακόμα, συνέλεγαν τόκους από τους Άραβες, δίνοντας μεγάλα δάνεια στους ηγέτες τους, οι οποίοι τα ξόδευαν αλόγιστα, ώστε να κερδίσουν (οι Εβραίοι) φήμη και εξύμνηση από τους ποιητές και να κρατήσουν υπό τον έλεγχό τους τους Άραβες ηγέτες, με το να τους παίρνουν την ιδιοκτησία, την οποία έβαζαν ως υποθήκη στα δάνεια. Επίσης, ήταν πονηροί και συνέχεια συνωμοτούσαν, ώστε να προκαλέσουν εχθρότητα ανάμεσα στις Αραβικές φυλές, θέτοντας πειρασμούς σε κάποια φυλή έτσι ώστε να εναντιωθεί σε κάποια άλλη, κι έτσι να οδηγηθούν σε διαρκή πόλεμο, ενώ όταν η φωτιά του πολέμου άρχιζε να σβήνει,

εκείνοι την αναζωπύρωσαν, δίνοντας δάνεια στις φυλές, ώστε να μην αποτραπούν από τη συνέχιση του πολέμου λόγω έλλειψης χρημάτων. Με αυτόν τον τρόπο είχαν δύο μεγάλα οφέλη: Πρώτον, το να διατηρήσουν την Εβραϊκή οντότητά τους και δεύτερον, το να κερδίσουν από τους τόκους. Στη Μεδίνα υπήρχαν τρεις γνωστές Εβραϊκές φυλές:

(α) Οι Μπάνου Καΐνουκά΄, οι οποίοι ήταν σύμμαχοι της φυλής Αλ-Χάζρατζ, και τα σπίτια τους ήταν μέσα στην πόλη.

(β) Οι Μπάνου Αν-Ναντίρ, οι οποίοι ήταν επίσης σύμμαχοι της φυλής Αλ-Χάζρατζ, και τα σπίτια τους ήταν στα προάστια της Μεδίνας.

(γ) Οι Μπάνου Κουράιδα, οι οποίοι ήταν της φυλής Αλ-Άους, και τα σπίτια τους ήταν στα προάστια της Μεδίνας.

Αυτές οι τρεις φυλές ήταν που προκαλούσαν τους διαρκείς πολέμους μεταξύ των φυλών Αλ-Άους και Αλ-Χάζρατζ. Φυσικά, οι Εβραίοι δεν κοιτούσαν το Ισλάμ παρά μόνο με εχθρικό μάτι, αφού ο Προφήτης (ﷺ) δεν ήταν από το έθνος τους, και αφού η εθνικότητα ήταν κάτι τόσο ισχυρό στην ψυχή τους και στο μυαλό τους, ώστε δε μπορούσαν να το δεχτούν με τίποτε. Επίσης, το Κάλεσμα του Ισλάμ δεν ήταν, παρά Κάλεσμα καλοσύνης, που θα ένωνε τις καρδιές που είχαν διαφορές μεταξύ τους, και θα έσβηνε τη φωτιά της εχθρότητας και του μίσους, καλώντας προς την τιμιότητα και την ειλικρίνεια, και στο να συλλέγει κανείς το καλό

χρήμα, και όχι να κατατρώει τα χρήματα των άλλων, μέσω του να παίρνει τόκους. Όλα αυτά σήμαιναν ότι οι Αραβικές φυλές της Μεδίνα, θα συμφιλιώνονταν μεταξύ τους, κι έτσι θα ξέφευγαν από τον έλεγχο των Εβραίων. Έτσι, το εμπόριο τους θα αποτύχαινε, και θα στερούνταν τα χρήματα των τόκων, που ήταν η κολώνα του πλούτου τους. Επίσης, φοβούνταν μήπως οι Αραβικές φυλές στρέφονταν εναντίον τους για να ξαναπάρουν τις περιουσίες τους, τις οποίες τους είχαν σφετεριστεί μέσω των τόκων.

Οι Εβραίοι, λαμβάνοντας όλα αυτά υπ' όψιν, απέκτησαν εχθρικά συναισθήματα απέναντι στο Ισλάμ και στον Προφήτη (ﷺ) από τη στιγμή που ήρθε στη Μεδίνα. Όμως, δε μπορούσαν να το δείξουν φανερά, παρά μόνο μετά από κάποιο χρονικό διάστημα.

Και αυτό γίνεται φανερό από τα λόγια της συζύγου του Προφήτη (ﷺ), Σαφίγια (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής): «Ήμουν το πιο αγαπημένο παιδί του πατέρα μου (Χαγιέ μπιν Άχταμπ, ο οποίος ήταν Εβραίος). Επίσης, και του θείου μου, Άμπι Γιάσιρ. Ποτέ δεν τους συναντούσα με κάποιο άλλο από τα παιδιά τους, χωρίς να πάρουν εμένα αφήνοντάς το. Και όταν ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) ήρθε στη Μεδίνα και έμεινε στην κωμόπολη Κιμπά', ο πατέρας μου, Χαγιέ μπιν Άχταμπ, μαζί με το θείο μου, Άμπι Γιάσιρ μπιν Άχταμπ, πήγαν να τον συναντήσουν. Και δεν επέστρεψαν, μέχρι τη δύση του ηλίου. Μα όταν επέστρεψαν, περπατούσαν βαριαστημένα, με θλιμμένο περπάτημα.

Άκουσα το θείο μου, Άμπι Γιάσιρ, να λέει στον πατέρα μου, Χαγιέι μπιν Άχταμπ: ‘Είναι αυτός (δηλ. ο Προφήτης που περιμένουμε);’. Εκείνος είπε, ‘Ναι, μα τον Αλλάχ.’. Του απάντησε: ‘Το γνώριζες και το επιβεβαίωσες;’. Είπε: ‘Ναι.’. Απάντησε: ‘Και τι αισθάνεσαι γι’ αυτόν;’. Εκείνος είπε: ‘Μα τον Αλλάχ! Την έχθρα εναντίον του μέχρι να πεθάνω.’.»

Επίσης αυτό φαίνεται στα λόγια του Αμπντ Αλλάχ μπιν Σαλάμ, ο οποίος πριν ασπαστεί το Ισλάμ ήταν ένας μεγάλος ραβίνος. Όταν άκουσε για τον ερχομό του Προφήτη (ﷺ) στη Μεδίνα, πήγε να τον συναντήσει, και του έκανε κάποιες ερωτήσεις, την απάντηση των οποίων δε θα ήξερε κανείς, παρά μόνον ένας προφήτης. Όταν άκουσε τις απαντήσεις του, πίστεψε ευθύς σ’ αυτόν. Στη συνέχεια, είπε στον Προφήτη (ﷺ): «Οι Εβραίοι είναι ένας λαός διπρόσωπος. Αν γνώριζαν ότι ασπάστηκα το Ισλάμ πριν τους ρωτήσεις για μένα, θα μιλούσαν με τα χειρότερα λόγια για μένα (και το αντίθετο).» Τότε ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε σε κάποιους ραβίνους να έρθουν. Όταν ήρθαν, ο Αμπντ Αλλάχ μπιν Σαλάμ κρύφτηκε μέσα στο σπίτι. Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τούς ρώτησε: «Τι λέτε για τον Αμπντ Αλλάχ μπιν Σαλάμ;». Εκείνοι απάντησαν: «Ο πιο πολυμαθής ανάμεσά μας, και ο γιος του πιο πολυμαθούς ανάμεσά μας. Και ο καλύτερος ανάμεσά μας, γιος του καλύτερου ανάμεσά μας.» Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) τούς είπε: «Τι θα πείτε αν αυτός ασπάστηκε το Ισλάμ;». Αυτοί είπαν: «Ας τον προστατέψει ο Αλλάχ από κάτι τέτοιο.» Τότε

εμφανίστηκε ο Αμπντ Αλλάχ ιμπν Σαλάμ και είπε: «Μαρτυρώ ότι δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από τον Αλλάχ, και μαρτυρώ ότι ο Μωχάμμαντ είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ.». Τότε αυτοί είπαν: «Ο χειρότερος ανάμεσά μας, γιος του χειρότερου ανάμεσά μας!». Σε άλλη αναφορά, είπε: «Ω, Εβραίοι! Να φοβάστε τον Αλλάχ. Μα τον Αλλάχ, που δεν υπάρχει άλλος θεός εκτός από αυτόν, ξέρετε ότι είναι ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ και ότι ήλθε με την αλήθεια!», και αυτοί του είπαν: «Ψεύδουσαι!».

Και αυτή ήταν η πρώτη εμπειρία του Προφήτη (ﷺ) με τους Εβραίους κατά την πρώτη ημέρα της εισόδου του στη Μεδίνα. Και αυτές είναι οι συνθήκες και τα εσωτερικά ζητήματα που αντιμετώπισε ο Προφήτης (ﷺ) μέσα στη Μεδίνα. Μα από το εξωτερικό της η Μεδίνα ήταν περικυκλωμένη από φυλές που ακολουθούσαν τη θρησκεία των Κουράις, δηλαδή την ειδωλολατρία. Η πιο εχθρική φυλή εναντίον του Ισλάμ και των Μουσουλμάνων ήταν οι Κουράις, οι οποίοι κατέβαλλαν τους Μουσουλμάνους για δέκα χρόνια, ενώ ήταν ακόμη υπό την εξουσία τους, μέσω της απειλής, των μαρτυρίων, του αποκλεισμού, των διωγμών και της άσκησης ψυχολογικού πολέμου με μεγάλη και οργανωμένη προπαγάνδα. Όταν οι Μουσουλμάνοι μετανάστευσαν στη Μεδίνα, οι ειδωλολάτρες πήραν τα οικόπεδα, τα σπίτια και γενικά τις περιουσίες τους, φυλάκισαν και βασάνισαν όποιον έπιαναν, και επίσης έκαναν συνωμοσία για να σκοτώσουν τον Προφήτη (ﷺ) και

να σταματήσουν το Κάλεσμά του. Γι' αυτό, ήταν πολύ φυσικό όταν οι Μουσουλμάνοι έφυγαν για μια πόλη πεντακόσια χιλιόμετρα μακριά από τη Μέκκα, οι Κουράις να συνεχίσουν τον πολιτικό και στρατιωτικό πόλεμό τους εναντίον των Μουσουλμάνων, αφού είχαν τη θρησκευτική ηγεσία μεταξύ των Αραβικών φυλών. Γι' αυτό άσκησαν επιρροή στους υπόλοιπους Άραβες έτσι ώστε να εναντιωθούν στους κατοίκους της Μεδίνας. Και έτσι, η Μεδίνα άρχισε να περικυκλώνεται από πολλούς κινδύνους και να υποφέρει από αποκλεισμό, λόγω της μείωσης των εισαγομένων εμπορευμάτων, ενώ ο αριθμός των προσφύγων αυξανόταν μέρα με την ημέρα. Έτσι, έγινε δικαίωμα για τους Μουσουλμάνους να πάρουν τα χρήματα αυτών των παραβατών, όπως πάρθηκαν τα δικά τους χρήματα, και να τους πολεμήσουν όπως πολεμούνταν, ώστε να μη βρουν μέσο να καταστρέψουν τους Μουσουλμάνους και να κόψουν τη ρίζα του Ισλάμ.

Και αυτά είναι τα εξωτερικά προβλήματα που αντιμετώπισε ο Προφήτης (ﷺ) αφότου ήλθε στη Μεδίνα και χρειάζονταν επίλυση με μεγάλη σοφία.

Έτσι, ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ έλυσε όλα αυτά τα προβλήματα με τον καλύτερο τρόπο και με την υποστήριξη του Αλλάχ, και συμπεριφέρθηκε σε κάθε λαό όπως του άξιζε, με στοργή και έλεος, ή αυστηρότητα και σοβαρότητα. Επιπλέον, εξάγνισε τις ψυχές και δίδαξε το Κοράνιο και τη Σούννα στους ανθρώπους. Αναμφίβολα η πτυχή του

εξαγνισμού, της διδασκαλίας, του ελέους και τη στοργής υπερίσχυε της πτυχής της αυστηρότητας και της σοβαρότητας, μέχρι που πέτυχε το Κάλεσμα του Ισλάμ μέσα σε λίγα χρόνια. Και ο αναγνώστης θα δει όλα αυτά λεπτομερώς στις επόμενες σελίδες.

Πρώτη φάση: Χτίσιμο μιας νέας κοινότητας

Χτίσιμο του Τζαμιού του Προφήτη (ﷺ)

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Προφήτης (ﷺ) στη Μεδίνα ήταν να χτίσει ένα Τζαμί. Διάλεξε την τοποθεσία του στο μέρος όπου είχε γονατίσει η καμήλα του, όπου ήταν ένα οικόπεδο δύο μικρών ορφανών παιδιών. Το αγόρασε από τα παιδιά και συμμετείχε ο ίδιος στο χτίσιμο του Τζαμιού, μεταφέροντας τις πέτρες και λέγοντας με ποιητικά λόγια: «Ω, Αλλάχ! Δεν υπάρχει ζωή, παρά η Μέλλουσα Ζωή ** Έτσι, Συγχώρησε τους Αλ-Ανσάρ και τους Μετανάστες.» Και αυτό οδήγησε στην αύξηση των ενεργών Συντρόφων στο χτίσιμο του Τζαμιού, ώστε ένας από αυτούς να πει με ποιητικά λόγια: «Αν καθόμασταν, ενώ ο Προφήτης (ﷺ) δουλεύει ** αυτό θα ήταν ντροπή για μας.». Σ' αυτό το μέρος το έδαφος ήταν γεμάτο με πέτρες, φοινικόδεντρα και άλλα δέντρα που ονομάζονταν Γάρκαντ, κι έτσι ο Προφήτης (ﷺ) διέταξε να γίνει το οικόπεδο ίσιο, να αφαιρεθούν οι πέτρες, και να κοπούν τα δέντρα. Η κατεύθυνση της προσευχής ήταν προς το Τζαμί Μπάιτ Αλ-Μάκντις στην

Ιερουσαλήμ. Οι δύο κολώνες που προσδιόριζαν την κατεύθυνση της προσευχής ήταν πέτρινες και οι τοίχοι του τζαμιού ήταν από τούβλα λάσπης, ενώ το ταβάνι του ήταν από φύλλα φοίνικα. Οι κολώνες του ήταν από κορμούς φοίνικα. Το πάτωμα ήταν από αμμοχάλικο. Τρεις είσοδοι κατασκευάστηκαν για το τζαμί. Δίπλα στο τζαμί χτίστηκαν δωμάτια από τούβλα λάσπης και ταβάνι από φύλλα και κορμούς φοίνικα, τα οποία ήταν τα δωμάτια των συζύγων του Προφήτη (ﷺ). Αφού τελείωσε το χτίσιμο τωνωματίων, ο Προφήτης (ﷺ) μετακόμισε από το σπίτι του Άμπι Αγιούμπ προς αυτά τα δωμάτια.

Αυτό το τζαμί δεν ήταν αποκλειστικά τόπος προσευχής, αλλά και τόπος συγκέντρωσης για τους Μουσουλμάνους, ώστε να μαθαίνουν το Ισλάμ και τις διδασκαλίες του. Επίσης, λειτουργούσε ως μέρος συνάντησης των Μουσουλμάνων και ένωνε τις καρδιές τους παρόλο που μπορεί να προέρχονταν από διαφορετικές φυλές, οι οποίες παλιά ήταν σε πόλεμο μεταξύ τους για πολύ καιρό. Ακόμα, έγινε μέρος διευθέτησης όλων των ζητημάτων των Μουσουλμάνων και βουλή, όπου γίνονταν οι διαβουλεύσεις και εκτελούνταν οι αποφάσεις. Επίσης, λειτούργησε ως καταφύγιο και οικία για έναν μεγάλο αριθμό φτωχών μεταναστών, οι οποίοι δεν είχαν ούτε σπίτι, ούτε περιουσία, ούτε οικογένεια, ούτε παιδιά.

Η αδελφοποίηση μεταξύ των Μουσουλμάνων

Ο Προφήτης (ﷺ), εκτός από το κτίσιμο του Τζαμιού ως κέντρο συγκέντρωσης και συμφιλίωσης και αρμονίας μεταξύ των Μουσουλμάνων, διώχνοντας οποιαδήποτε μορφή ρατσισμού, έκανε και κάτι ακόμα, το οποίο είναι από τις πιο όμορφες πράξεις που έχουν γίνει στην Ιστορία. Αδελφοποίησε τους μετανάστες που ήρθαν από τη Μέκκα και τους Αλ-Ανσάρ, τους κατοίκους της Μεδίνας. Ο Ιμπν Αλ-Κάγμι είπε: «Ο Προφήτης (ﷺ) αδελφοποίησε τους μετανάστες και τους Αλ-Ανσάρ στον οίκο του Άνας μπιν Μάλικ. Ήταν ενενήντα άνδρες. Οι μισοί ήταν από τους μετανάστες και οι άλλοι μισοί ήταν από τους Αλ-Ανσάρ. Τους αδελφοποίησε στην υποστήριξη, και η αδελφοποίησή τους έφτασε στο σημείο ο ένας να έχει δικαίωμα μέρους της κληρονομιάς του άλλου μετά από το θάνατό του. Και αυτό έμεινε μέχρι τις μέρες της μάχης του Μπαντρ, όταν ο Αλλάχ το κατήγγησε, και επέστρεψαν στην κατάσταση κατά την οποία η κληρονομιά αφορούσε μόνο τους συγγενείς εξ' αίματος, και όχι πια τους αδελφοποιημένους με το συμβόλαιο αδελφότητας.».

Αυτή η αδελφοποίηση σήμαινε το να διαλύεται κάθε είδος ρατσισμού και διαφοροποίησης, χτισμένης πάνω στο χρώμα, την καταγωγή, την πατρίδα ή τη φυλή, κι έτσι η βάση της αφοσίωσης έμελλε να είναι μόνο το Ισλάμ. Έτσι, εκείνη η κοινωνία γέμισε με αγάπη μεταξύ των Μουσουλμάνων, και ο καθένας προτιμούσε τον αδελφό του, παρά τον εαυτό του, και έτσι αυτή η κοινωνία έδινε το καλύτερο παράδειγμα.

Ο Αλ-Μπουχάρι ανέφερε: «Όταν οι Μουσουλμάνοι μετανάστευσαν προς τη Μεδίνα, ο Προφήτης (ﷺ) αδελφοποίησε τον Αμπντ Αρ-Ραχμάν και τον Σά'ντ μπιν Αρ-Ραμπί'. Ο Σά'ντ είπε στον Αμπντ Αρ-Ραχμάν: 'Εγώ είμαι ο πιο πλούσιος ανάμεσα στους Αλ-Ανσάρ. Έτσι, θα χωρίσω την περιουσία μου στα δύο (το ένα μέρος για μένα και το ένα για σένα). Και έχω δύο γυναίκες. Κοίταξε ποια από αυτές σου αρέσει περισσότερο, και πες το μου, κι εγώ θα της δώσω διαζύγιο, ώστε να την παντρευτείς.' Ο Αμπντ Αρ-Ραχμάν τού απάντησε: 'Ας σε ευλογήσει ο Αλλάχ στην οικογένειά σου και στην περιουσία σου.'».

Ο Άμπου Χουράιρα ανέφερε ότι οι Αλ-Ανσάρ είπαν στον Προφήτη (ﷺ): «Ξεχώρισε τα φοινικόδεντρα (της Μεδίνας) ανάμεσα σ' εμάς και στους αδελφούς μας, τους Μετανάστες». Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Όχι». Οι άλλοι Μετανάστες είπαν: «Μας εξασφαλίσετε τη συντήρηση, και θα δικαιούμαστε ίσο μέρος στους καρπούς σας;». Οι Αλ-Ανσάρ είπαν: «Ακούσαμε και υπακούσαμε, ω Αγγελιαφόρε του Αλλάχ.».

Αυτά τα δύο περιστατικά δείχνουν πώς προτιμούσαν οι Αλ-Ανσάρ τους Μετανάστες, πάνω από τους εαυτούς τους, και πώς οι Μετανάστες τίμησαν αυτήν την γενναιοδωρία και δεν την εκμεταλλεύτηκαν, και δεν πήραν από αυτήν, παρά μόνο τα απαραίτητα για τα προς το ζην. Στην πραγματικότητα, μια τέτοια αδελφοποίηση ήταν μια πολύ

σοφή πολιτική και έξυπνη λύση για πολλά προβλήματα που θα αντιμετώπιζαν οι Μουσουλμάνοι.

Η πνευματική επιρροή αυτής της αδελφοποίησης μέσα στην κοινωνία

Μέσω αυτής της σοφίας, ο Προφήτης (ﷺ) έστησε τις βάσεις μιας νέας κοινωνίας, και έσπευδε στο να διδάξει, να εκπαιδεύσει τους Μουσουλμάνους, και να εξαγνίσει τις ψυχές τους, ενθαρρύνοντάς τους στο να τηρούν τον καλύτερο χαρακτήρα.

Κάποιος άνδρας ρώτησε τον Προφήτη (ﷺ): «Ποιο (μέρος του) Ισλάμ είναι καλύτερο;». Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Το να ταΐζεις τους άλλους, και να χαιρετάς αυτόν που γνωρίζεις και αυτόν που δε γνωρίζεις.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Αμπντ Αλλάχ μπιν Σαλάμ είπε: «Όταν ο Προφήτης (ﷺ) ήλθε στη Μεδίνα, πήγα να τον συναντήσω. Και όταν είδα το πρόσωπό του, ήξερα ότι αυτό δεν ήταν το πρόσωπο ενός ψεύτη. Το πρώτο πράγμα που είπε ήταν: ‘Ω, άνθρωποι! Διαδίδετε την ειρήνη (δηλ. να διαδίδετε τον Ισλαμικό χαιρετισμό «Ειρήνη σ’ εσάς»), ταΐστε τους άλλους, να έχετε κοντινή σχέση με τους συγγενείς σας, και τελέστε προσευχή τη νύχτα, ενώ οι άνθρωποι κοιμούνται, κι έτσι θα εισέλθετε στον Παράδεισο με ειρήνη.’» (Ατ-Τίρμιδει)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Δε θα εισέλθει στον Παράδεισο αυτός του οποίου ο γείτονάς του δεν είναι ασφαλής από το κακό του.» (Μόσλεμ)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Ο Μουσουλμάνος είναι αυτός από του οποίου τη γλώσσα και το χέρι οι Μουσουλμάνοι είναι ασφαλείς.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Δε θα πιστέψει κανείς, μέχρι να αγαπά για τον αδελφό του αυτά που αγαπά για τον εαυτό του.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Οι πιστοί είναι σαν έναν άνδρα. Αν το μάτι του τον πονά, τότε πονά όλο του το σώμα. Και αν πονά το κεφάλι του, τότε πονά όλο του το σώμα.» (Μόσλεμ)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Ο ένας πιστός είναι για τον άλλον πιστό όπως ένας τοίχος. Το ένα μέρος του υποστηρίζει το άλλο.» (Αλ-Μπουχάρι)

Επίσης, ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Δεν είναι επιτρεπτό για έναν Μουσουλμάνο να εγκαταλείψει τον αδελφό του για παραπάνω από τρεις μέρες.» (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Ο Μουσουλμάνος είναι αδελφός για τον Μουσουλμάνο. Δεν τον αδικεί, ούτε τον απογοητεύει. Και όποιος σπεύδει να ικανοποιήσει τις ανάγκες του αδελφού του, τότε ο Αλλάχ θα ικανοποιήσει τις ανάγκες του. Και όποιος ανακουφίσει από έναν

Μουσουλμάνο μια δυσκολία, τότε ο Αλλάχ θα ανακουφίσει από αυτόν μια από τις δυσκολίες της Ημέρας της Κρίσεως.». (Αλ-Μπουχάρι)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Δείξτε έλεος γι' αυτούς που είναι στη γη, ώστε να σας δείξει έλεος Αυτός που βρίσκεται πάνω από τους ουρανούς.». (Άμπου Νταούντ)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Ο πιστός δεν είναι αυτός που χορταίνει ενώ ο γείτονάς του πεινάει.». (Αλ-Μπάιχακεϊ)

Επίσης, ο Προφήτης (ﷺ) τούς ενθάρρυνε να ξοδεύουν για τους φτωχούς, και ανέφερε τις αρετές της ελεημοσύνης, λέγοντας: «Η ελεημοσύνη σβήνει τις αμαρτίες, όπως το νερό σβήνει τη φωτιά.». (Αχμαντ)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Όποιος Μουσουλμάνος δώσει ένδυμα σε έναν άλλο που δεν έχει ένδυμα, τότε ο Αλλάχ θα του δώσει ένδυμα από τον Παράδεισο. Και όποιος Μουσουλμάνος ταΐζει έναν πεινασμένο Μουσουλμάνο, τότε ο Αλλάχ θα τον ταΐσει από τους καρπούς του Παραδείσου. Και όποιος Μουσουλμάνος δώσει νερό σ' έναν διψασμένο Μουσουλμάνο, τότε ο Αλλάχ θα του δώσει να πιει από το Σφραγισμένο Νέκταρ.». (Άμπου Νταούντ)

Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: «Διαφυλάξτε τον εαυτό σας από το Πυρ, ακόμα και μέσω μισού χουρμά (ως ελεημοσύνη), και αν δε βρίσκετε, τότε με έναν καλό λόγο.». (Αλ-Μπουχάρι)

Επίσης, ο Προφήτης (ﷺ) ενθάρρυνε με ζήλο τους ανθρώπους στο να μη ζητιανεύουν, εκτός και αν έχει κάποιος τόσο μεγάλη ανάγκη, και ανέφερε επίσης τις αρετές της υπομονής και της ολιγάρκειας.

Επίσης, ο Προφήτης (ﷺ) δίδαξε στους Μουσουλμάνους τις λατρείες, και τους έμαθε τις αρετές και τις αμοιβές τους από τον Αλλάχ. Επίσης, τους ένωσε με την Αποκάλυψη που έλαβε από τον ουρανό, αφού την ανήγγειλε σ' αυτούς κι εκείνοι, κατά συνέπεια, την ανήγγειλαν κι αυτοί, διαβάζοντας το καθήκον τους στη διάδοση του Ισλαμικού Καλέσματος. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) διαμόρφωσε τον τρόπο σκέψης τους προς το καλύτερο, εξύψωσε τις ψυχές τους, αφύπνισε τα ταλέντα τους και τους παρείχε τον καλύτερο ηθικό χαρακτήρα, μέχρι που έφτασαν στην κορυφή της τελειότητας σε όλη την Ιστορία, κάτω μόνο από τους Προφήτες.

Ο Αμπντ Αλλάχ ιμπν Μασ'ούντ είπε: «Όποιος θέλει να ακολουθήσει ένα καλό παράδειγμα, ας ακολουθήσει το παράδειγμα αυτών που πέθαναν (δηλ. των Συντρόφων του Προφήτη (ﷺ)), αφού αυτός που είναι ζωντανός, δεν είναι ασφαλής από το να μην παραπλανηθεί. Αυτοί ήταν οι Σύντροφοι του Μωχάμμαντ (ﷺ) οι οποίοι ήταν το καλύτερο έθνος, οι πιο ευσεβείς καρδιές, αυτοί με τη βαθύτερη γνώση και με τη λιγότερη περηφάνεια. Ο Αλλάχ τούς διάλεξε στη συντροφιά του Προφήτη Του για να ιδρύσει τη θρησκεία Του. Κι έτσι πρέπει να γνωρίζετε και να τιμάτε την πρόνοιά

τους, και ακολουθήστε τους ως καλό παράδειγμα. Και κρατήστε ό,τι μπορείτε από τον καλό χαρακτήρα τους. Στ' αλήθεια, αυτοί ήταν στην ορθή καθοδήγηση.».

Και αυτός ήταν ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ), ο μεγαλύτερος ηγέτης ο οποίος κατείχε τον καλύτερο χαρακτήρα, και έκανε τις καλύτερες πράξεις, κι έτσι οι καρδιές ελκύνονταν προς αυτόν. Και δεν έλεγε μια λέξη, χωρίς οι Σύντροφοί του να σπεύσουν να την πραγματοποιήσουν. Και δεν έλεγε καμία καθοδήγηση, χωρίς να σπεύσουν να την ακολουθήσουν. Μέσω αυτών, ο Προφήτης (ﷺ) κατάφερε να χτίσει στη Μεδίνα μια νέα κοινωνία, η οποία ήταν η πιο ευγενής και υπέροχη κοινωνία της Ιστορίας. Επίσης, κατάφερε να επιλύσει τα προβλήματα της κοινωνίας του παρελθόντος, η οποία βυθιζόταν σ' αυτά για πολλά χρόνια.

Έτσι, μια τέτοια κοινωνία μπόρεσε να αλλάξει την πορεία της Ιστορίας.

Η Συνθήκη με τους Εβραίους

Αφού ο Προφήτης (ﷺ) ίδρυσε τις βάσεις μιας καινούργιας κοινωνίας, και δημιούργησε ένα ενοποιημένο πολιτικό και πνευματικό σύστημα για τους Μουσουλμάνους, άρχισε να οργανώνει τις σχέσεις του με τους μη Μουσουλμάνους, ώστε να εξαπλώσει την ασφάλεια, την

ειρήνη, την ευτυχία και την καλοσύνη σε όλη την ανθρωπότητα. Έτσι, έθεσε νόμους, οι οποίοι δεν ήταν γνωστοί πουθενά στον κόσμο μέχρι τότε, αφού ο κόσμος λειτουργούσε με πυλώνα την εθνικότητα, τα προσωπικά συμφέροντα και τα συμφέροντα της φυλής.

Οι πιο κοντινοί γείτονες στους Μουσουλμάνους της Μεδίνας εκείνη την εποχή, όπως προαναφέρθηκε, ήταν οι Εβραίοι, οι οποίοι, παρ' όλο που είχαν έχθρα εναντίον των Μουσουλμάνων, δεν την είχαν ακόμα κάνει φανερή. Έτσι, ο Προφήτης (ﷺ) συνήψε μαζί τους Συνθήκη, στην οποία δήλωσε όλα τα δικαιώματα αυτών, και την ελευθερία τους στη θρησκεία και στην περιουσία τους, και δεν ακολούθησε απέναντί τους την πολιτική του αποκλεισμού ή της κατάσχεσης.

Ακολουθούν κάποιες από τους όρους της συνθήκης:

1. Οι Εβραίοι των Μπάνι Άουφ αποτελούν ένα έθνος με τους Μουσουλμάνους. Οι Εβραίοι είναι ελεύθεροι να πιστέψουν στη θρησκεία τους και οι Μουσουλμάνοι είναι ελεύθεροι να πιστέψουν στη θρησκεία τους και το ίδιο ισχύει για όλους τους Εβραίους, πέραν των Μπάνι Άουφ.

2. Οι Εβραίοι είναι αρμόδιοι για τις δαπάνες τους και οι Μουσουλμάνοι είναι αρμόδιοι για τις δαπάνες τους.

3. Οι δύο πλευρές που υπογράφουν αυτή τη συνθήκη θα πρέπει να υποστηρίζουν η μία την άλλη εναντίον όποιου πολεμά μία από αυτές.

4. Κάθε πλευρά μπορεί να συμβουλευεί την άλλη, και πρέπει να έχουν καλές σχέσεις μακριά από την αμαρτία.

5. Κανείς δε θα διαπράττει αμαρτία εναντίον του συμμάχου του.

6. Ο αδικημένος πρέπει να υποστηρίζεται για νίκη.

7. Και οι δύο πλευρές θα ξοδεύουν αν γίνει πόλεμος.

8. Η Μεδίνα αποτελεί απαράβατο μέρος για εχθροπραξίες γι' αυτούς που υπογράφουν αυτήν τη συνθήκη.

9. Οποιοδήποτε πρόβλημα προκύψει μεταξύ αυτών που υπογράφουν αυτήν τη συνθήκη, η κρίση του προβλήματος θα διευθετείται από τα λόγια του Αλλάχ και του Αγγελιαφόρου Του.

10. Είναι υποχρεωτικό και για τις δύο πλευρές να υποστηρίζουν ο ένας τον άλλον εναντίον οποιουδήποτε επιτεθεί στη Μεδίνα.

11. Όποιος παραβιάσει αυτήν τη συνθήκη, θα είναι ο άδικος και αμαρτωλός.

Και με την υπογραφή αυτής της συνθήκης, η Μεδίνα και τα προάστιά της έγιναν ένα κράτος που περιείχε πολλά συμφιλωμένα έθνη.

Ο Προφήτης (ﷺ) επίσης έκανε και άλλες συμφωνίες με άλλες φυλές, ώστε να εξαπλώσει την ασφάλεια και την ειρήνη, τις οποίες θα αναφέρουμε αργότερα.

Ο αιματηρός αγώνας

Οι παρενοχλήσεις από τους Κουράις και η σύνδεσή τους με τον Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουμπάι

Παρά τους διωγμούς που διέπραξαν οι Κουράις κατά των Μουσουλμάνων στη Μέκκα πριν τη Μετανάστευση, δε σταμάτησαν αυτούς τους διωγμούς, ακόμα και μετά τη Μετανάστευση. Η Μετανάστευση των Μουσουλμάνων αύξησε την οργή των Κουράις, αφού τους είδαν να βρίσκουν έδρα και ασφαλές καταφύγιο στη Μεδίνα. Έτσι, έγραψαν στον Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουμπάι μπιν Σαλούλ, αφού αυτός ήταν ο πρόεδρος των κατοίκων της Μέκκα πριν τη Μετανάστευση, και τότε ήταν ειδωλόλατρης, και έτρεφε μέσα του έχθρα εναντίον του Προφήτη (ﷺ), επειδή οι κάτοικοι της Μεδίνας ήταν έτοιμοι να τον θέσουν βασιλιά στη Μεδίνα πριν τη Μετανάστευση, μα άλλαξαν το σχέδιό τους μετά τη Μετανάστευση του Προφήτη (ﷺ). Τα λόγια των Κουράις προς τον Αμπντ Αλλάχ ήταν: «Εσείς δώσατε

καταφύγιο στον Μωχάμαντ. Κι εμείς ορκιζόμαστε είτε να τον πολεμήσετε, είτε να τον διώξετε, ή εμείς να έρθουμε σε σας με το στρατό μας και να σκοτώσουμε τους πολεμιστές σας και να πάρουμε αιχμάλωτες τις γυναίκες σας.»

Όταν το γράμμα αυτό έφτασε στον Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουμπάι, εκείνος έσπευσε να μαζέψει τους ακολούθους του, που ήταν ακόμα ειδωλολάτρες, ώστε να πολεμήσουν τον Προφήτη (ﷺ). Και όταν αυτή η είδηση έφτασε στον Προφήτη (ﷺ), πήγε να τους συναντήσει, και τους είπε: «Βλέπω πως η απειλή των Κουράις σας φόβισε. Δεν συνωμότησαν εναντίον σας περισσότερο απ' όσο συνωμοτήσατε εσείς εναντίον των εαυτών σας. Θέλετε να πολεμήσετε τα παιδιά σας και τα αδέρφια σας.» Όταν άκουσαν τα λόγια του Προφήτη (ﷺ) έφυγαν. Τότε ο Αμπντ Αλλάχ μπιν Ουμπάι δεν πολέμησε τον Προφήτη (ﷺ), αφού είδε ότι οι οπαδοί του λογικεύτηκαν. Όμως, δε σταμάτησε να συνωμοτεί μαζί με τους Κουράις, κι έτσι δεν άφηνε ανεκμετάλλευτη την οποιαδήποτε ευκαιρία να σπείρει τη διχόνοια μεταξύ των Μουσουλμάνων και των ειδωλολατρών. Επίσης, πήρε στο μέρος του τους Εβραίους, ώστε να τον υποστηρίζουν στις συνωμοσίες του. Όμως, η σοφία του Προφήτη (ﷺ) έσβηνε πάντα τη φωτιά των κακών που ήθελαν να προκαλέσουν.

Η αποτροπή από τον Ιερό Οίκο

Ο Σα΄ντ μπιν Μω΄άδ πήγε στη Μέκκα ώστε να τελέσει την Ούμρα (μικρό προσκύνημα). Φιλοξενήθηκε στο σπίτι

του Ουμμάγια μπιν Χάλαφ. Ο Σα'ντ πήγε να τελέσει περιφορά ενώ μαζί του ήταν ο Ουμμάγια, και συνάντησαν τον Άμπου Τζαχλ, ο οποίος είπε στον Ουμάγια: «Ω, Άμπα Σαφουάν, ποιος είναι αυτός που είναι μαζί σου;». Του είπε: «Είναι ο Σα'ντ.». Τότε ο Άμπου Τζαχλ είπε στον Σα'ντ: «Σε βλέπω να κάνεις περιφορά στη Μέκκα ασφαλής, ενώ εσείς δώσατε καταφύγιο στους αποστάτες και τους υποστηρίζετε. Μα τον Αλλάχ, αν δεν ήσουν με τον Άμπι Σαφουάν, δε θα επέστρεφες στην οικογένειά σου ασφαλής.». Τότε ο Σα'ντ τού είπε φωναχτά: «Μα τον Αλλάχ! Αν με αποτρέψεις από αυτό (δηλ. από την περιφορά μου) θα σε αποτρέψω από το δρόμο σου, που περνάει από τη Μεδίνα (δηλ. τα εμπορικά काराβάνια σου).».

Οι Κουράις απειλούν τους Μετανάστες

Οι Κουράις είχαν πάντα την πρόθεση να εξαλείψουν τους Μουσουλμάνους, και ιδιαίτερα τον Προφήτη (ﷺ). Ο Προφήτης (ﷺ) είδε από τις προσπάθειες και τις συνωμοσίες τους πολλά που αποκάλυπταν αυτήν την πρόθεση. Γι' αυτόν το λόγο ο Προφήτης (ﷺ) περνούσε πάντα τη νύχτα υπό τη φύλαξη των Συντρόφων του. Η Αϊσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) είπε: «Ο Προφήτης (ﷺ), όταν ήλθε στη Μεδίνα, πέρασε τη νύχτα ξύπνιος. Και μου είπε: 'Μήπως να με προφυλάξει ένας ευσεβής άνδρας από τους Συντρόφους μου;'. Η Αϊσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ' αυτής) συνέχισε: «Και τότε ακούσαμε τον ήχο ενός όπλου. Ο Προφήτης (ﷺ) είπε: 'Ποιος είναι;'. Τότε εκείνος είπε: 'Είμαι

ο Σα΄ντ μπιν Άμπι Ουακκάς.΄. Τότε ο Προφήτης (ﷺ) τού είπε: ‘Τι θέλεις;’. Είπε: ‘Φοβάμαι για τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ, κι έτσι ήρθα να τον προφυλάξω.΄. Τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) έκανε επίκληση για χάρη του Σα΄ντ, κι έπειτα κοιμήθηκε.»

Αυτή η προφύλαξη δεν περιορίστηκε σε κάποιες μόνο νύχτες, μα ήταν κάτι το συνεχόμενο, αφού η Αΐσα (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ΄ αυτής) είπε: «Ο Προφήτης (ﷺ) προφυλασσόταν κάθε νύχτα, μέχρι που ο Αλλάχ αποκάλυψε το εδάφιο:

﴿ Και ο Αλλάχ θα σε προστατέψει από τους ανθρώπους. ﴾

(Ιερό Κοράνιο 5:67).

Και τότε ο Αγγελιαφόρος του Αλλάχ (ﷺ) είπε στους ανθρώπους: ‘Ω, άνθρωποι, αφήστε με. Ο Αλλάχ, ο ΄Υψιστος θα με προστατέψει.΄».

Αυτός ο κίνδυνος δεν ήταν περιορισμένος μόνο στον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ), μα απευθυνόταν και σε όλους τους Μουσουλμάνους. Ο Ουμπάι μπιν Κα΄μπ ανέφερε ότι όταν ο Προφήτης (ﷺ) και οι Σύντροφοί του ήλθαν στη Μεδίνα, δεν περνούσαν τη νύχτα, παρά μόνον οπλισμένοι.

Άδεια για Τζιχάντ (ανταπόδοση στις επιθέσεις)

Υπό αυτές τις επικίνδυνες συνθήκες, που απειλούσαν τη Μουσουλμανική κοινότητα στη Μεδίνα, και έδειχναν την πρόθεση των Κουράις να εξαλείψουν τους Μουσουλμάνους και το Ισλαμικό Κάλεσμα, ο Αλλάχ, ο Μέγιστος, έδωσε στους Μουσουλμάνους την άδεια να αντιδρούν στις επιθέσεις των Κουράις. Τέτοια άδεια δεν τους την είχε χορηγήσει στο παρελθόν, όταν βρίσκονταν στη Μέκκα. Ο Αλλάχ, ο Ύψιστος, λέει:

﴿ Έγινε επιτρεπτό γι' αυτούς *(τους Μουσουλμάνους)* που καταπολεμούνται, λόγω του ότι έλαβαν αδικία *(από τους ειδωλολάτρες)*, και ο Αλλάχ είναι στ' αλήθεια Ικανός να τους χορηγήσει τη Νίκη. ✪ Εκείνους *(τους Μουσουλμάνους)* που εξορίστηκαν από τα σπίτια τους άδικα, μόνο και μόνο επειδή λένε: «Ο Κύριός μας είναι ο Αλλάχ.». Και αν ο Αλλάχ δεν σταματούσε *(το κακό και τις αδικίες από)* μια ομάδα ανθρώπων μέσω μίας άλλης *(δηλ. μέσω καταπολέμησης)*, θα *(νικιόταν η Αλήθεια και θα)* κατεδαφίζονταν μοναστήρια, εκκλησίες, συναγωγές και τζαμιά, όπου μνημονεύεται πολύ το Όνομα του Αλλάχ. Και ο Αλλάχ στ' αλήθεια υποστηρίζει για Νίκη αυτούς που Τον υποστηρίζουν *(δηλ. τη θρησκεία Του)*. Στ' αλήθεια, ο Αλλάχ είναι Καουεί *(Πανίσχυρος)*, Αζειζ *(Παντοδύναμος, Ανίκητος)*. ﴾

(Ιερό Κοράνιο 22:39-40)

Επίσης, ο Αλλάχ αποκάλυψε και άλλα εδάφια, που διασαφηνίζουν ότι αυτή η Άδεια για καταπολέμηση είναι

μόνο για απόκρουση της αδικίας και με σκοπό να απελευθερώσει τις τελετές της θρησκείας του Αλλάχ. Ο Αλλάχ είπε:

﴿ Εκείνοι που όταν τους δίνουμε την εξουσία στη γη, τότε τελούν τις προσευχές, δίνουν τη Ζακά (ετήσια υποχρεωτική ελεημοσύνη) και διατάσσουν το καλό και απαγορεύουν το κακό. Και στον Αλλάχ ανήκει η κατάληξη όλων των υποθέσεων (των δημιουργημάτων). ﴾

(Ιερό Κοράνιο 22:41)

Αυτή η Άδεια αφορούσε αποκλειστικά την καταπολέμηση των Κουράις. Με την εξέλιξη της κατάστασης, συμπεριέλαβε και άλλους εκτός από αυτούς. Ακολουθεί συνοπτική αναφορά αυτών των φάσεων:

1. Το να θεωρούνται οι ειδωλολάτρες των Κουράις ως πολεμιστές, επειδή άρχισαν τις επιθέσεις εναντίον των Μουσουλμάνων, κι έτσι έγινε δικαίωμα για τους Μουσουλμάνους το να πολεμήσουν εναντίον τους.

2. Η καταπολέμηση οποιουδήποτε από τους ειδωλολάτρες των Αραβικών φυλών, που συμμαχούσε με τους Κουράις, και επίσης και όποιας άλλης φυλής επιτίθετο στους Μουσουλμάνους χωρίς συμμαχία με τους Κουράις.

3. Η καταπολέμηση όποιου πρόδιδε τους Μουσουλμάνους στους ειδωλολάτρες, ή λάμβανε το μέρος των ειδωλολατρών, όπως οι Εβραίοι, αυτοί που είχαν συνάψει συνθήκη με τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ (ﷺ) και την παραβίασαν.

4. Η καταπολέμηση οποιουδήποτε ξεκινούσε πρώτος τις επιθέσεις προς τους Μουσουλμάνους, ακόμα κι αν ήταν από τους Εβραίους ή τους Χριστιανούς, αυτούς που ξεκίνησαν άδικα τις επιθέσεις εναντίον των Μουσουλμάνων.

Όταν ο Αλλάχ έστειλε την Άδεια για την καταπολέμηση, ο Προφήτης (ﷺ) είδε ότι πρώτα έπρεπε να καταλάβει τον κύριο δρόμο από τον οποίον τα καραβάνια των Κουράις πήγαιναν από τη Μέκκα προς τη Συρία. Ο Προφήτης (ﷺ) κατέστρωσε γι' αυτό δύο σχέδια:

1. Το να συνάψει συμφωνίες συμμαχίας ή συμφωνίες αποχής από επιθέσεις με τις γειτονικές φυλές σ' αυτόν το δρόμο.

2. Το να στέλνει στρατιωτικές αποστολές, τη μία μετά την άλλη, σ' αυτόν το δρόμο.

Επιδρομές πριν τη μάχη του Μπαντ

Αφού χορηγήθηκε στους Μουσουλμάνους η Άδεια για την καταπολέμηση των ειδωλολατρών, ο Προφήτης (ﷺ)

έστειλε στρατιωτικές αποστολές, ο ρόλος των οποίων ήταν να περιπολούν και να κάνουν τα εξής:

1. Εξερεύνηση και αναγνώριση των δρόμων γύρω από τη Μεδίνα, και αυτών που κατευθύνονται στη Μέκκα.

2. Σύναψη συνθηκών με τις φυλές που βρίσκονταν σ' αυτούς τους δρόμους.

3. Να δείξουν στους ειδωλολάτρες και τους Εβραίους από τους κατοίκους της Μεδίνας και τις φυλές που βρίσκονται στα προάστια της Μεδίνας, ότι οι Μουσουλμάνοι είναι πια δυνατοί και έχουν ξεπεράσει την αδυναμία του παρελθόντος.

4. Να προειδοποιήσουν τους Κουράις για την κατάληξη της απερίσκεψιάς τους, ώστε να ξυπνήσουν από την πλάνη τους και να αισθανθούν τον κίνδυνο για την οικονομία και για τα μέσα βιοπορισμού τους, κι έτσι να τείνουν προς την ειρήνη και να πάψουν από την πρόθεσή τους να πολεμήσουν τους Μουσουλμάνους στη νέα κοινωνία τους, από την αποτροπή των άλλων από το Δρόμο του Αλλάχ και από το να βασανίζουν τους αδύναμους Μουσουλμάνους που βρίσκονταν ακόμα στη Μέκκα, κι έτσι να γίνουν οι Μουσουλμάνοι ελεύθεροι στη διάδοση του Μηνύματος του Αλλάχ σε όλη την Αραβική Χερσόνησο.

Παρακάτω ακολουθεί συνοπτική περιγραφή αυτών των αποστολών:

1. Η αποστολή του Σάιφ Αλ-Μπαχρ. Κατά το μήνα Ραμαντάν το 1^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή το Μάρτιο του 623 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε τον Χάμζα μπιν Άμπντ Αλ-Μουττάλιμπ, μαζί με τριάντα άνδρες από τους Μετανάστες, για να επιτεθούν σε ένα εμπορικό караβάνι των Κουράις, που επέστρεφε από τη Συρία. Το καθοδηγούσε ο Άμπου Τζαχλ μπιν Χισάμ μαζί με τριακόσιους άνδρες. Και όταν συναντήθηκαν οι δύο πλευρές, ετοιμάστηκαν για μάχη, μα ο Μάγκντι μπιν Αμπ Αλ-Τζάχνι, ο οποίος ήταν σύμμαχος και με τις δύο πλευρές, τους εμπόδισε. Έτσι, δεν πολέμησαν.

2. Η αποστολή του Ράμπιγ. Κατά το μήνα Σαουάλ το 1^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλ. τον Απρίλιο του 623μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε τον Ουμπάιντα μπιν Αλ-Χάριθ μπιν Αλ-Μουττάλιμπ, μαζί με εξήντα άνδρες από τους Μετανάστες, να επιτεθεί στο караβάνι του Άμπου Σουφυάν, ο οποίος είχε μαζί του διακόσιους άνδρες, και έτσι οι δύο πλευρές αντάλλαξαν βέλη, μα δεν έλαβε χώρα μάχη σώμα με σώμα. Κατά την αποστολή αυτή, δύο άνδρες από την πλευρά του στρατού της Μέκκα πήγαν μαζί με τους Μουσουλμάνους. Αυτοί ήταν ο Αλ-Μικ'Ντάντ μπιν Αμπ Αλ-Μπαχράνι και ο Ούτμπα μπιν Γαζουάν Αλ-Μάζνι, οι οποίοι ήταν Μουσουλμάνοι, μα είχαν πάει με το караβάνι των ειδωλολατρών, χρησιμοποιώντας το ως μέσο για να φτάσουν στους Μουσουλμάνους.

3. Η αποστολή του Αλ-Χαρράρ. Κατά το μήνα Δη Αλ-Κέ'ντα το 1^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή το Μάιο του 623 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε τον Σα'ντ μπιν Άμπι Ουακκάς μαζί με είκοσι άνδρες, για να επιτεθούν σε ένα εμπορικό караβάνι των Κουράις, και τους είπε να μην προχωρήσουν πέρα από την περιοχή Αλ-Χαράρ. Έτσι, εκείνοι πήγαν περπατώντας, μέχρι που έφτασαν στην περιοχή Αλ-Χαράρ, μα προς έκπληξή τους ανακάλυψαν ότι το караβάνι είχε περάσει από το σημείο εκείνο την προηγούμενη μέρα.

4. Η επιδρομή στο Αλ-Αμπουά'. Κατά το μήνα Σάφαρ το 2^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή τον Αύγουστο του 623 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) πήγε μαζί με 70 άνδρες από τους Μετανάστες για να επιτεθούν σε ένα εμπορικό караβάνι των Κουράις, αφήνοντας τον Σα'ντ μπιν Ίμπάντα ως αντιπρόσωπό του στη Μεδίνα. Κατά την επιδρομή αυτήν συνήψε συμμαχία με τον Αμρ μπιν Μάχσι Αντ-Ντάμρι, ο οποίος ήταν ο αρχηγός των Μπάνι Ντάμρα. Το περιεχόμενο της συνθήκης ήταν: «Αυτό είναι ένα έγγραφο από τον Μωχάμμαντ, τον Αγγελιαφόρο του Αλλάχ, προς τους Μπάνι Ντάμρα, οι οποίοι είναι ασφαλείς στα χρήματά τους και στις ζωές τους, και είναι δικαίωμά τους να τους υποστηρίξουμε εναντίον οποιουδήποτε τους επιτεθεί, εκτός κι αν πολεμούν οι ίδιοι τη θρησκεία του Αλλάχ. Επίσης, αν ο Προφήτης (ﷺ) τους καλέσει για υποστήριξη, πρέπει κι αυτοί να ανταποκριθούν.»

Αυτή είναι η πρώτη επιδρομή του υπό τον ίδιο τον Προφήτη (ﷺ), η οποία διήρκεσε για δεκαπέντε μέρες, και ο Χάμζα μπιν Αμπντ Αλ-Μοττάλιμπ ήταν αυτός που κρατούσε το λάβαρο, το οποίο ήταν λευκό.

5. Η επιδρομή του Μπουάτ. Κατά το μήνα Ραμπί Αλ-Άουαλ το 2^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή το Σεπτέμβριο του 623 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) πήγε μαζί με διακόσιους από τους Συντρόφους του για να επιτεθεί σε ένα εμπορικό караβάνι των Κουράις, το οποίο οδηγούσε ο Ουμμάγια μπιν Χάλαφ Αλ-Τζούμαχι, μαζί με εκατό άνδρες από τους Κουράις, και 2.500 καμήλες. Ο Προφήτης (ﷺ) είχε αφήσει στη Μεδίνα ως αντιπρόσωπό του τον Σά'ντ μπιν Μω'άδ.

6. Η επιδρομή του Σαφουάν. Κατά το μήνα Ραμπί Αλ-Άουαλ το 2^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή το Σεπτέμβριο του 623 μ.Χ., ο Κουρζ μπιν Γκάμπι Αλ-Φάχρι έκανε επίθεση μαζί με στρατιώτες από τους ειδωλολάτρες στα βοσκοτόπια της Μεδίνας, και έκλεψε κάποια ζώα. Ο Προφήτης (ﷺ) πήγε μαζί με 70 άνδρες από τους Συντρόφους του για να τους κυνηγήσει, μέχρι που έφτασε σε μία κοιλάδα που λεγόταν Σαφουάν, η οποία βρίσκεται κοντά στην περιοχή Μπαντρ. Όμως, δεν πρόλαβε τον Κουρζ και τους στρατιώτες του, κι έτσι επέστρεψε χωρίς να δώσει μάχη. Αυτή η επιδρομή ονομάστηκε η πρώτη επιδρομή του Μπαντρ. Κατά την επιδρομή αυτήν ο Προφήτης (ﷺ) άφησε στη Μεδίνα ως αντιπρόσωπό του τον Ζάιντ μπιν Χάριθα.

Και ο Άλι μπιν Άμπι Τάλιμπ ήταν αυτός που κρατούσε το λάβαρο, το οποίο ήταν λευκό.

7. Η επιδρομή του Δη Αλ-‘Ουσάιρα. Κατά το τέλος του μήνα Γκαμάντα Αλ-Άουαλ το 2^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή το τέλος του Νοεμβρίου του έτους 623 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) πήγε μαζί με διακόσιους από τους Μετανάστες, χωρίς να αναγκάσει κανέναν να πάει μαζί του, για να επιτεθούν σε ένα εμπορικό караβάνι των Κουράις που είχε ξεκινήσει από τη Μέκκα για τη Συρία. Μα όταν ο Προφήτης (ﷺ) έφτασε στην περιοχή Δη Αλ-‘Ουσάιρα είδε ότι το караβάνι είχε ήδη περάσει. Και το караβάνι αυτό ήταν το ίδιο που ο Προφήτης (ﷺ) είχε πάει να επιτεθεί κατά την επιστροφή του από τη Συρία, και έγινε η αφορμή για τη μάχη του Μπαντρ.

Κατά την επιδρομή αυτήν ο Προφήτης (ﷺ) συνήψε συμφωνία αποχής από επιθέσεις με τη φυλή Μπάνι Μούντλιτζ. Επίσης, στη Μεδίνα άφησε ως αντιπρόσωπό του τον Άμπου Σάλαμα μπιν Αμπντ Αλ-Άσαντ Αλ-Μαχζούμι. Το λάβαρο ήταν λευκό και αυτός που το κρατούσε ήταν ο Χάμζα μπιν Αμπντ Αλ-Μουττάλιμπ (η ευαρέστηση του Αλλάχ επ’ αυτού).

8. Η επιδρομή της Νάχλα. Κατά το μήνα Ράγκαμπ, το 2^ο έτος της Μετανάστευσης, δηλαδή τον Ιανουάριο του 624 μ.Χ., ο Προφήτης (ﷺ) έστειλε τον Αμπντ Αλλάχ μπιν Γκαχς Αλ-Άσαντι, μαζί με δώδεκα άνδρες από τους Μετανάστες, προς την περιοχή Νάχλα, και του έδωσε ένα γράμμα,

λέγοντάς του να μην το διαβάσει μέχρι να περάσουν δύο μέρες. Ο Αμπντ Αλλάχ έκανε αυτό που του είπε ο Προφήτης (ﷺ), και μετά από δύο μέρες διάβασε το γράμμα και είδε τα εξής: «Όταν δεις το γράμμα μου αυτό, να προχωρήσεις μέχρι την περιοχή Νάχλα, που βρίσκεται μεταξύ της Μέκκα και του Ατ-Τά'ιφ. Εκεί να περιμένεις να περάσει το караβάνι των Κουράις, και να του επιτεθείς, και να μάθεις τα νέα των Κουράις.». Τότε ο Αμπντ Αλλάχ είπε: «Ακούω και υπακούω, ω, Αγγελιαφόρε του Αλλάχ!», και πληροφόρησε τους συντρόφους του. Τους είπε ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να πάνε. «Όποιος επιθυμεί να πεθάνει υπερασπιζόμενος την Αλήθεια, ας έρθει, και όποιος φοβάται το θάνατο, ας επιστρέψει. Και όσον αφορά εμένα, εγώ θα πάω.». Έτσι, όλοι πήγαν στη Νάχλα, και είδαν το караβάνι των Κουράις να περνά, ενώ σ' αυτό βρίσκονταν ο Αμπ μπιν Αλ-Χαντράμι, τον Ουθμάν και τον Νάουφαλ, τους δύο γιους του Αμπντ Αλλάχ μπιν Αλ-Μουγείρα, και επίσης ο Αλ-Χάκκαμ μπιν Κισσάμ. Έτσι, οι Μουσουλμάνοι διαβουλευτήκαν και είπαν: «Τώρα βρισκόμαστε στην τελευταία μέρα του μήνα Ράγκαμπ, δηλαδή του Ιερού μήνα. Και αν τους πολεμήσουμε, παραβιάζουμε τον Ιερό μήνα.». Και αν τους αφήσουμε σήμερα, θα ξεφύγουν. Έτσι, συμφώνησαν να τους πολεμήσουν. Ένας από τους Μουσουλμάνους εξαπέλυσε βέλη στον Αμπ μπιν Αλ-Χαντράμι και τον σκότωσε. Στη συνέχεια, έπιασαν τον 'Ουθμάν και τον Αλ-Χάκκαμ ως αιχμαλώτους. Έπειτα, οδήγησαν το караβάνι και τους δύο αιχμαλώτους προς τη Μεδίνα. Μα ο Προφήτης (ﷺ) τούς επέπληξε γι' αυτό που

έκαναν, και τους είπε: «Δε σας διέταξα να πολεμήσετε κατά τον Ιερό μήνα.». Οι ειδωλολάτρες βρήκαν την ευκαιρία να κατηγορήσουν τους Μουσουλμάνους ότι κατέστησαν επιτρεπτό αυτό που απαγόρευσε ο Αλλάχ. Μα ο Αλλάχ έστειλε αποκάλυψη, που δείχνει ότι τα έργα των ειδωλολατρών είναι πιο ισχυρά από αυτά που έκαναν οι Μουσουλμάνοι.

❖ Σε ρωτούν σχετικά με την καταπολέμηση κατά τους Ιερούς Μήνες *(δηλ. τον 1ο, τον 7ο, τον 11ο και το 12ο μήνα του Ισλαμικού ημερολογίου)*. Πες: «Ο πόλεμος εκείνο το διάστημα είναι μια τεράστια *(παράβαση)*, μα είναι μεγαλύτερη *(παράβαση)* για τον Αλλάχ η αποτροπή *(των ανθρώπων)* από το δρόμο του Αλλάχ, η απιστία σ' Αυτόν, η αποτροπή της πρόσβασης στο Αλ-Μάστζιντ-Αλ-Χαράμ *(ο Ιερός Οίκος στη Μέκκα)*, και ο εξορισμός των κατοίκων της, και η Αλ-Φίτνα *(η σπορά διχόνοιας)* είναι χειρότερη από το φόνο.». Και θα συνεχίσουν να σας πολεμούν μέχρι να σας στρέψουν μακριά από τη θρησκεία σας αν μπορούν. Και όποιος από σας αποστατήσει από τη θρησκεία του και πεθάνει ως άπιστος – γι' αυτούς, οι πράξεις τους θα καταργηθούν σ' αυτόν τον κόσμο και στη Μέλλουσα Ζωή, και αυτοί είναι οι κάτοικοι του Πυρός, θα κατοικήσουν εκεί μέσα για πάντα. ❧

(Ιερό Κοράνιο 2:217)

Έτσι, αυτή η αποκάλυψη δήλωσε ότι ο θόρυβος που έκαναν οι ειδωλόατρες ώστε να αποδώσουν αμφισβήτηση στη φήμη των Μουσουλμάνων είναι αβάσιμος, αφού οι ίδιοι παραβίασαν όλα τα ιερά για να πολεμήσουν το Ισλάμ, και να ασκήσουν διωγμούς εναντίον των Μουσουλμάνων, αφού οι Μουσουλμάνοι κατοικούσαν στην Ιερή πόλη και οι ειδωλόατρες τούς βασάνιζαν, τους σκότωναν, κατέτρωγαν τις περιουσίες τους και ήθελαν να σκοτώσουν τον Προφήτη (ﷺ), αδιαφορώντας για την ιερότητα του τόπου. Πώς, λοιπόν, ξαφνικά ευαισθητοποιήθηκαν για τον Ιερό μήνα; Μετά από αυτό το περιστατικό, ο Προφήτης (ﷺ) άφησε τους δύο αιχμαλώτους και έδωσε φόρο αίματος στην οικογένεια του νεκρού.